

Emil BUCURESTEANU

Amor rural

SEMĂNĂTORUL
Editura online – iunie 2011

De același autor:

Naiana și Rașela, Editura „Timpul”, Iași, 2006, nuvele.

Student în filosofie, Pagini de dragoste, Editura „DramArt”, Iași, 2006 -.

Ani de școală, memorii, Editura „Universitas”, Iași, 2007;

Muntencele, Editura „Junimea”, Iași, 2007; roman plus nuvela *Sărutul*.

Iubiri vinovate, Editura „Infarom”, Craiova, 2007, roman.

Zboruri întrerupte (Împreună cu Emilia Țuțuianu), Editura „Mușatinia” Roman, o microantologie despre trei poete nemțene.

Poeți nemțeni (Antologie pentru copii și adolescenți), Editura „Timpul”, Iași, 2008 .

Poemele iubirii, versuri, Editura „Crigarux”, Piatra-Neamț, 2009.

Proprietatea e sfântă, Editura online „Semănătorul”, 2009, roman.

Povestiri, Editura online „Semănătorul”, 2009, un volum de nuvele;

Cronici, eseuri, Editura online Semănătorul, 2009.

Țara noastră nu-i a noastră, poezii patriotice.

Cancelaria, Cuibușor de nebunii, Editura online „Semănătorul”, povestiri satirice.

Culegere text: Emil Bucureşteanu
Revizuire tehnoredactare, redacţia Semănătorul
Coperta: Becantă şi faun de G.D. Mirea 81852-1934)

Cuprins:

Und' ti duci Marie?	4
Amor rural	16
Ce proaste sântem!	51
S-a îmпуţit brânza	63
Inocenţa	71
Serviciul.....	77
Mercedesul porni supărat	82
Dragoste-ncurcată	86
Trei Ilene	116
CUPRINS	165

© Emil Bucureşteanu

*Dacî tot ai intrat în casî,
stai jos să stea și peștorii*

Und' ti duci Marie?

În satul Dealul Cucului, pe pârul Capra, sus aproape de pădure, stătea Maria lui Ghenadi. Fusese singură la părinți și a rămas singură. Taică-său s-a dus odată la pădure și a căzut un copac peste el. A stat o iarnă în pat. Mama Mariei, Catinca lui Ghenadi, la oblojit, i-a făcut legături dar, până la urmă, bietul om și-a dat duhul. În iarna următoare s-a dus după el și Catinca. După nopțile de nesomn și îngrijirea lui Ghiță, așa îl chema pe soțul ei, s-a îmbolnăvit de oftică. Maria avea numai 16 ani și maică-sa, când stătea pe patul de boală ar fi vrut să o mărite, ca fata să nu rămână singură. Băiatul cu care Smaranda, vecina ei, a venit s-o pețească nu i-a plăcut Mariei, era cam teleleu, mergea teleap-teleap și se dusesse vestea în sat că nici nu este în stare să iubească o femeie. Nici nu făcuse armata, la recrutare fusese reformat din cauză că avea niște picioare mari și nu i se găseau încălțări. Toader era însă încălțat de-a binelea.

Mai la vale de Maria, la vreo cinci case (dar cum la munte casele sunt așezate ba pe un bot de deal, ba în spatele unei râpe, distanța până la a cincea casă să fi fost de vreo jumătate de kilometru) pe același mal al apei,

stătea Ion, un holtei hâtru. Terminase armata și începu să-și facă casă singur. Adunase pietre de pe pârâu pentru temelie, adusesse căpriori din pădure pentru acoperiș, furci de stejar și grinzi de brad. Avea aproape tot materialul adunat. Să nu i-l fure își făcu un bordei, o camera și pentru bucătărie și pentru dormit, unde locuia de vre-o două luni. Când veni primăvara se apucă de lucru mai sănătos la casă.

De la maică-sa, Maria rămase cu o vițică mică pe care o îngrijea și vorbea cu ea. Așa trecură timpul și supărările și Maria împlinise 18 ani iar vițica crescui și ea, devenise o junincă frumoasă. Ca să nu fie deocheată îi pusese un canaf roșu la ureche. Dar și Maria ar fi trebuit să poarte ceva roșu, ca să nu fie deocheată, așa era de mândră și frumoasă. Când mergea pe drum, sânii se zbenguiau în bluza de in ce și-o făcuse singură, iar mersul îi era mlădios ca o nuia de alun cu formă de femeie.

De când se mutase pe malul pârâului, Ion pusese ochii pe ea și uitase de Ileana lui Durlă, o fată bogată, de aceeași vârstă cu Maria. Deși și ea era frumoasă și plinuță, parcă gata de măritiș, nu stătea nici la degetul cel mic al Mariei.

Maria trecea mereu cu juninca ei la păscut pe pârâu la vale, deși exista imaș și la deal de casa ei. Ion se scula de dimineață, își făcea de treabă mai pe la poartă pentru a o vedea și să schimbe două trei cuvinte cu ea. De fiecare dată o întreba invariabil:

- Und' ti duci, Marie?

Tot invariabil îi răspundea și Maria:

- Cu gițica la păscut, Ioane!

Așa fost până într-o zi când la întrebarea lui Ion, Maria i-a răspuns:

- La buhai, Ioane.
- Dar gițica? fu răspunsul lui Ion.
- La tine.
- Ce sî fac cu ea?
- Ci-i faci taurul. Mai ghine decât ai vorghi prostii, ai mergi să mă ajuți să duc junca la taur. Nu vezi că mă năcăjăște.

* * *

La marginea satului era grajdul taurilor. Maria și Ion trase vaca la stănog, locul amenajat special pentru montă. Îngrijitorul aduse din staul, trăgându-l de un lanț prins în nări, o matahală de taur.

Maria se sperie:

- Nu-i prea voinic? Nu ni-o betejește?
- E cel mai ușor. Cât privește...nu ti teme. Femeia este făcută pentru bărbat, vaca pentru buhai, fiecare cu perechea ei.

Între lemnele stănogului juninca stătea liniștită, neștiind ce o așteaptă. Tarul pășea încet, bărbătește, spre victimă. Pufăi de câteva, se ridică pe picioarele de dinapoi pentru a-și îndeplini misiunea de creație. Juninca se retrase în stănog, suficient ca taurul să cadă de pe ea. Supărat de insucces, taurul făcu un pas înainte, se pregăti mai bine și a doua oară juninca nu mai avu ce face și primi întreaga porție de dragoste.

- Îl mai dăm o dată, îi spuse îngrijitorul Mariei, ca sî cim siguri de răușită.

După un sfert de oră, taurul pufni din nou pe nări la coada vaci. Aceasta încercă să sară dar n-avu încotro. Răzlogii o ținură locului iar taurul își făcu pe deplin

datoria, umplând burta vacii cu sămânța dătătoare de viață. Maria privea cu frică cum îi este chinuită vacuța, încercă să o mângâie dar animalul nu acceptă. Parcă i-ar fi zis:

- Unde dracu mai adus?

Parcă nu ea o scosese din casă cu mugetele ei toată noaptea. Dar de unde să știe biata junincă ce-i dragostea, că vacile nu vorbesc să se informeze cât de brutali sunt taurii, că sunt niște violatori și atât tot, n-au pic de sentimente.

- Dă-i paci, îi zise Ion. A doua oară nu o să-i mai cie așa greu. Doar știi și tu...

- Mai taci dracului din gură! De unde știi că „știu și eu”. În primul rând că eu nu sunt vacă.

- Nici n-am zis așa ceva, dar la toate animalele, ca și la oameni, prima dragoste e deosebită. Apoi urmează obișnuința. Iar că tu nu știi, s-o spui la altul nu mie.

- Porcule! Crezi că dacă stau singură mi-aduc handralăi ca tîni în casă. Sunteți niște proști! Toți sînteți niște proști. Faceți dintr-un lucru lăsat de Dumnezeu un prilej de batgiocârî.

Maria își luă juninca de funie și plecă. În urma lor venea Ion.

- Săraca vacuță a dișalat-o dihania aia. La oameni nu se întîmplă așa ceva

- Mai lasă-mă în pace și caută-ți de ale tăle. Te-am luat să mă ajuți nu să-ni umpli capul cu porcării.

- Dacă nu-ți place ce vorgeșc, uiti că rămân la crâșmă la Haplea pentru un rachiu. Să ai noroc și peste nouă luni să-mi aduci și mie niște coraslă.

- Ți-oi aduci, dar acum lasă-mă în pace!

* * *

Haplea își deschise crâșmă după ce veni din război. Era invalid, își pierduse mâna stângă de la cot și primise ajutor de la Stat ca să aibă cu ce trăi. Nu-i vorba, Haplea tot și-ar fi deschis crâșmă chiar dacă nu i s-ar fi întâmplat nenorocirea. Era băiat isteț la minte și încă de înainte de a pleca la armată se gândea să-și deschidă o crâșmă în sat, un restaurant zicea el, cum văzuse odată când a mers de Duminica Mare la bâlci la Piatra și vărul lui de la târg la luat la o bere la restaurantul din Grădina publică.

- Bună zâua! îi zise Ion lui Haplea, care stătea în semiîntunericul săli, fără nici un client.

- Bună, Ioane! îi răspunse el, amărât că nu prea avea vânzare.

Foametea îi alungase clienții. Vindea doar rachiu ieftin, cei care îi treceau pragul se amețeau repede și nu aveai nici cu cine sta de vorbă. Proiectul lui de restaurant elegant, ca a lui Ștefănescu din Grădina publică nu se putea realiza la Dealul Cucului.

- Un pahar de gin bun ai? îl întrebă Ion.

- Ai devenit pretențios. Vrei vin bun la Dealul Cucului. Am fost ieri în jos și am adus un butoiuș. Am să-ți dau, deși n-aș vrea să-l deschid că nu se prea bea și mi-i frică să nu se caseze. Poate se va face vreo nuntă zilele acestea și am și eu noroc la o vânzare mai mare.

- Poate ai vre-o sticlă înfundată ca să nu mai deschizi butoiul?

- Am dar e scumpă.

- Nu are a faci.

- Bine! Uite o sticlă de Panciu. Un vin negru și dulce.

Ion luă sticla și un pahar și se duse la o masă. Se așeză pe scaun. O desfundă cu grijă, parcă ar fi avut un porțelan în mână, și umplu paharul din sticlă groasă. Deși era însetat nu se grăbi să bea. Își umezi doar buzele, dădu de gustul vinului și se opri.

- Ce fatî bunî este Maria! Și bărbătoasî, și frumoasî...vorbi el de unul singur, uitându-se la paharul de vin, de la care ar fi vrut să afle adevărul dacă Maria îl iubește sau nu.

- Ce stai gânditor Ioane? îi zise Haplea, cu o voce care adânci misterul. Te-am văzut trecând la vale cu Maria lui Ghenadi. M-am gândit că te-ai unit cu ea fără sa-mi faci și mie o mică vânzare.

- M-a rugat s-o ajut sî ducî juninca aia la taur că o năcăjea pe drum.

- Deci, m-am înșelat, nu stai cu ea.

- Când mă-nsor fac nuntă ca lumea, sî știi tot satul.

- E timpul să te aduni și tu cu cineva. Doar ai făcut armata. Războiul nu te-a prins și ești sănătos. Timpul este bun. Am trecut ieri pe câmp și am văzut că recolta este frumoasă. Eu m-am însurat înainte de a pleca pe front și am făcut bine. Ce m-aș face acum? Maria este o fată bună.

- Nu zâc ba, dar mai am de lucru la casî.

- În doi casa se face mai repede, îi spuse Haplea.

Ion mai privi o dată vinul din pahar, îl dădu apoi pe gât, umplu din nou paharul cu vin și-i spuse crășmarului să-l bea spre norocul lui și al Mariei, apoi luă sticla, îi puse dopul la loc și plecă.

- Nu mai stai? Mai stăm de vorbă...

- Plec. Mă duc să mă-nsor.

- Cu cine?

- Cu Maria... Cum cu cini?.
- Atunci, uite... Ieri am fost la oraș la văru-meu și am adus niște marfă. Măslina, salam. Le procură el, pe sub mână. De la un evreu din Buhuși. Au niște legături cu evreii din București, mi-a spus el. Ia ca să-i duci și Mariei.

* * *

Cu sticla într-o mână și cu pachetul în cealaltă, Ion urcă dealul fără să se mai uite pe la casa lui.

- Am venit să sărbătorim evenimentul.
- Ci eveniment?
- Nunta Joienei. Numai oamenii trebuie să sârbeze căsătoriile? I-ai dat un tain mai bun?
- Nu ti interesează și nu vreau nici o sărbătorire, îi răspunde de-a bățului Maria

- Vrei, nu vrei eu tot intru în casî.

Maria era o fată gospodină. În cele două camere și antreu, toate lucrurile erau la locul lor. Ion rămase plăcut impresionat. Acasă la maică-sa, deși mai avea și două surori, era o dezordine care, după ce venise din armată, îl stânjenea.

- Dacă tot ai intrat în casî, stai jos să stea peștorii, îi zise Maria

- Vrei sî te măriți?
- Care fatî vrea sî stee singură?

Ion puse jimbă, măslina, vinul și salamul pe masă.

- Dacă tot vrei tu sî sărbătorim, apoi ți-oi da un kil de lapte când o fâta vaca.

Maria întinse o față de masă de cânepă, bine ghilită, scoase dintr-un dulap două pahare curate, o farfurie și furculițe.

Ion mai văzuse așa doar la târg unde avea maică-sa niște rude și la prietenul lui.

- Să cie într-un ceas bun ! zise Ion.

- Să cie. Cum o da Dumnezeu! răspunse Maria.

Din vorbă în vorbă despre cum a crescut-o Maria pe Joiana, despre planurile lui cu casa, terminară și salamul, și măslinile și mai rămăsese puțin vin pe fundul sticlei. Erau bine dispuși amândoi. Ion se apropie de ea și dădu să o prindă de umeri și să o sărute.

- Hei, ci faci? Mă crezi o stricată? Vezi ușa ? Acu sî ieși că altfel...

- Ci altfel? În primul rând nu te cred o stricată. Din astea sânt distule în sat și nu vineam la tîni. Apoi o sărutare n-o ci foc.

- Vă știu eu. Mai întâi o sărutare și apoi... mai vreți și altceva.

- Ci vrem, ci nu vrem, doar oameni sântem...

Mai cu *lasă-mă și nu-mi da pace*, Maria se lăsă sărutată. Ion îi căzuse și ei cu tronc și în singurătatea ei îl visa ca gospodar lângă ea.

- Ajungi! zise ea după prima sărutare.

- Mie nu mi-ajungi. Încă n-am dat de gustul buzelor și o prinse și o sărută din nou.

Simți cum gura Mariei se lipi ca o ventuză de a lui iar limba i se plimba pe buze

- Mă cî înfocată mai ești! Și iar începură să se sărute.

Roși foc, la limita conștientului, când mâna lui Ion aluneca pe coapse în sus, Maria sări în picioare și se burzului:

- Gata! Pleacî! Pleacî, n-auzi!

Ion n-avu încotro. Maria îl conduse până la poartă.

A doua zi, Maria trecu, din nou, prin fața ogrăzii lui Ion.

- Din nou la drum?

- Din nou. Mă duc pânâ la comperativă cu niște ouă ca să-mi iau niște gaz, deși Maria plecase doar de dragul de al vedea pe el.

Toată noaptea nu dormise. Până în ziua care trecuse nu mai fusese sărutată. Mai încercase alții, dar nu se lăsă nici în ruptul capului. Pe Ion îl iubea, deși era slobod la gură. Ea simțea că el o necăjește fiindcă o iubește. Altfel, de câte ori ea trece pe uliță, el nu ar veni la poartă s-o întrebe ce mai face și să mai glumească cu ea. Apoi, când de dragul lui, ea întorcea pe furiș capul, îl surprindea cum o urmărește. Atunci, ea mergea mai înțepat, făcea, fără s-o învețe cineva, să-i joace șoldurile.

- Joiana ce mai faci? o întrebă Ion.

Maria se gândi să-i plătească lecția ce i-o dăduse cu o zi înainte, când se duse cu juninca la taur.

- Îi dor de tîni. Te așteaptî!

- Pânâ oi veni eu la Joiana, nu vrei să vii tu pânâ la mine.

- Ci o să zică lumea?

- Ci ni interisează ?

- Pe mini mă interiseazăî. Dacî ai ceva de zâs, spuni aici, la poartî.

- Da ia loc pe bancî că e ceva important.

- Uite că iau, dar spuni ci vrei.

- Știi ci, mă gândesc că tot stai sângură și eu la fel. N-ar ci mai bine să ne unim, adică să ne căsătorim?

- Ci-ți veni așa tam-nisam. Noi nici n-am fost prieteni...

- N-am fost prieteni ca sî știe satul. Nici prea era cum. Eu n-am venit de prea mult timp din armată. În cii doi ani cât am stat eu în cătănie tu ai crescut mare. N-am mers la horă sau la bal dar ti cunosc. În sat n-am auzit nici-o vorbă ră despre tîni iar nea Culiță Haplea cînd a văzut că mergeam cu giunca la taur, a crezut că sîntem căsătoriți. A zîs că ne stătea forte ghine împreună.

- De ce nu l-ai trimis în pețit pe el. Doar a fost prieten de-al casei. Cînd s-a însurat, tata i-a împrumutat calul să se ducă la mîndra lui din Dumbrăveni călare, să-l vadî cât este de mîndru.

Ion o întrerupse din vorbă și reveni la ceea ce îl dorea pe el

- Ti întreb serios:Vrei sau nu vrei sî ti măriți cu mine?

- Sî mă mai gîndesc.

- Mîini vin după rîspuns.

- Grăghit mai ești!

- Mi-ai plăcut și gata. Pînî mîini ti gîndești.

A doua zi Ion se înfățișă spre seară la Maria. Lampa era aprinsă. În casă mirosea a curat. Ion aduse din nou vin. Îl rugă pe Haplea să deschidă butoiul că poate îi va cumpăra mai mult și nu va avea de pierdut. Crășmarul îi dădu și cealaltă pîne și cîteva măsline. Nu mai mîncară ca în ziua de înainte. Băură doar vin și acesta pe parcurs. Se giugiuleau ca doi porumbei. Cînd Ion nu sta cuminte cu mîinile, Maria îl repezea ferm:

- Vrei sî mă păcălești, ca pe urmî sî rîzi di mine.

- Dar te iubesc.

- Serios?

- Serios!

- Și ai să mă iubești întotdeauna?

- Depinde de tîni.
- Adicî cum?
- Dacî ai să mă iubești și tu.
- La tîni dragostea înseamnă să mă culc cu tîni? Ce sunt eu, Joiana?

- N-am zâs asta, dar și omul ca și Joiana faci dragoste.

- Deștept mai ești! Parcă ai vorghi unui copchil cui îi spui că l-a adus barza. Uiti ci, înainte de a sta în stînog, în pat vreau să spun, îmi trebuie acte. Ti iubesc dar pînă nu ni căsătorim nu vezi decât câteva sărutări.

- N-ai încredere în mini?

- Încrederea e una, dragostea e alta. Dacă vrei așa, mai treci pe-aici. Dacî nu, atîta a fost și gata.

- Bine! Atunci mâine să fii gata să mergem la primărie. Peste o săptămână tot ești a mea.

Maria îl sărută și se mai tăvăliră în pat minute în șir dar când mâna lui Ion căuta iar locul ascuns, Maria i-o lua și spunea:

- Pînă aici. Acolo se umblă după ce semnezi.

Săptămâna trecu repede. Maria pregăti casa lună. Făcură o nuntă în familie: părinții și surorile lui Ion, niște vecini, nașa ei de botez, care o și cunună. Petrecerea se termină în zori. Mirii primiră daruri două oi, un purcel, câțiva saci cu porumb, niște cergi. Rămaseră singuri bine dispuși, incomodați totuși de începutul unei noi veți. Ion se descurcă mai repede.

- Undi mergi Marie, o întrebă el

Maria înțelese sensul întrebării și ca răspuns îl îmbrățișă și-l sărută. În pat nu-i mai dădu mâna la o parte.

* * *

- Știi că joiana depuni. Ieri am simțit cum nișca vițelul în ea, îi spuse Ion.

- La mini n-ai observat nic?

- Te-ai mai îngrășat, țâ-s sânii mai mari, burta îți este mai rotundă.

- Pune mâna!

- Nișcă!

- Prin primăvară vom ci mai bogați și mai mulți.

Sărbătoriră evenimentul cu o partidă de dragoste, cu mai multe mângâieri și sărutări.

Slobozia-Roznov, 2009, mai.

- *Bine măi Mărine, ți-ai luat ci-ai vrut.
Tanța este fată gospodină,
dar cu gura satului ci facim?*

Amor rural

După primul război mondial, țăranii din Trei Calici, comuna Moara de Vânt, cei care au fost pe front și s-au bătut cu friții la Mărășești și în alte părți, locații ar zice românul școlit, din secolul 21, au primit drept răsplată cât o porție de pământ la Valea Calicilor, pe malul Papucului, un pârâiaș curat din care se adăpau nu numai vitele ci și oamenii. Aici, după cel de-al doilea război al lumii întregii, în care românii s-au bătut cu rușii și cu nemții, așa cum e caracterul românului, se împrietenește întâi cu unul pentru a da în cap altuia iar apoi se împrietenește cu dușmanul pentru a da la gioale prietenului, a luat ființă satul Telelești. Cum a luat ființă această localitate omenească am să vă povestesc mai departe.

Lucrurile s-au petrecut cam așa, cu o anumită aproximație; alții au alte păreri. Eu v-o spun pe a mea. Părerile lor, n-au decăt, să și le spună ei.

* * *

Nu se știe de când, din negura vremurilor, cum ar spune un istoric, la Trei Calici s-a stabilit o familie de olteni, care, pe lângă diferite obiceiuri, au adus cu ei și cobilița. Din tată în fiu, deși din familia oltenilor a mai rămas doar numele, Mărin, dusul bagajelor cu cobilița doar s-a păstrat. Prin încrucișări și reîncrucișări, oltenii au devenit moldoveni sadea în obiceiuri și vorbire, au devenit mai liniștiți, cu vorbă mai molcomă, mai așezați locului. O serie de obiceiuri oltenești se potriveau de minune cu cele moldovenești că, de!, români suntem cu toții și *de la Râm ne tragem*, cum zice cronicarul. Unul din aceste obiceiuri comune este acela de a vorbi mult, de a sta la taclale cu rost și fără rost. Și pentru moldoveni, și pentru olteni este valabilă zicerea că *vorba lungă este sărăcia omului*.

Așa stând lucrurile, la Trei Calici, ca în toate satele de pe Olt și de pe Siret și afluenții lor, mai mici sau mai mari, precum și de pe Dâmbovița sau de pe Mureș și de pe Târnave, ca să zic în mai puține cuvinte, atât femeile de dincolo și de dincoace de Carpați, fie Orientali sau Meridionali, au o instituție trainică de când este românul și această instituție poartă numele de Radio Șanț.

Spre deosebire de Radio România sau Vocea Americii, sau Europa Liberă, sau alte instituții de acest gen, care au luat ființă după descoperirea undelor electromagnetice de către, uitați-vă în dicționar și vedeți de cine, Radio Șanț transmite pe o infinitate de frecvențe, are atâtea filiale și subfiliale câte șanțuri sunt și există de când maimuța lui Darwin a început să vorbească.

Cu toate modificările, schimbările, transformările, amestecurile, o țară de memorie despre originea oltenească și oleacă de sânge de pe Jii tot s-a păstrat la Trei Calici. Ba chiar mai mult: Mărin, un nepot de strănepot, și-a păstrat și numele de Teleap, căci oltenii erau virili, moldovencele amatoare de dragoste și în urma încrucișărilor au rezultat mai mulți băieți decât fete, așa că numele primului oltean venit la Trei Calici s-a păstrat.

Mărin, omul despre care vom vorbi mai departe, a rămas orfan de tată de mic. Mama lui ca să-l hrănească bine, ținea totdeauna o vacă pentru a nu-i lipsi lui Mărin laptele din biberon la început iar apoi din strachină. După venirea din armată, Mărin s-a gândit să țină vaci și să vândă lapte la târgoveți, Târgul lui Neamțu fiind doar la câțiva kilometri depărtare. Și, iată-l pe Mărin, băiat gospodar, vânzător de brânză și lapte, de unde-i veni și porecla de Mărin Lăptarul.

* * *

În coșurile de papură ce atârnav de cobiliță, Mărin mai avea vreo trei kile de lapte, în sticle de monopol, și două porții de brânză și smântâna de rigoare, aflată în două ulcele de lut, smălțuite. Era vară, era cald. De pe Strada Mare „pavată” cu pietre de râu, și cu trotuar din plăci pătrate de gresie, trotuare pe lângă care curgea totdeauna o apă puturoasă, rodul civilizației comercianților evrei ce își înșirau prăvăliile de-o parte și de alta a străzii, trecu prin Ulița Strâmtă în Fundătura Dragostei. Numele de Fundătura Dragostei nu este o ficțiune a minții mele plină de invenții năstrușnice. Pe cuvânt vă spun că este adevărat. Când eram și eu de-o

șchioapă și ceva mai bine, am trecut și eu pe acolo și am văzut cum era scris pe o tăbliță ruginită numele străzii. Tot atunci am aflat că aceste nume al fundăturii venea de la faptul că din vremuri străvechi exista o casă cu fete frumoase care vindeau dragoste, iar românul, șugubăț cum este, a găsit un nume perfect pentru ulița pe care locuia.

- Nu luați niște brânză? zise el o întrebare unei cucoane durdulii, bine vopsită, ce stătea sub un umbrar și se răcorea cu un evantai înflorat cu un păun, evantai din pai de orez, evantai exotic, adus se pare tocmai din țara unde răsare soarele prima dată.

- De ce nu, îi răspunse cucoana. Să vedem ce ai acolo.

Mărin dădu cobilița de pe umăr și se apucă să scoată din papornițe. Când ridică capul, în jurul lui se aflau vreo cinci cuconete, bine lustruite, îmbrăcate în halate strălucitoare, neglijent încheiate, lăsând să se vadă pulpe albe și margini de sâni rozi ca țâțele Joanei care abia fătase.

- Da, frumoase fete mai ai cucoană! se miră Mărin.

- Frumoase, frumoase dar nu sunt ale mele.

- Ale vecinilor?

- Nu. Văd că nu pricepi unde ai nimerit.

- Păi...nu știu. Sunt puțin *nepriceput*, că m-a făcut mama noaptea iar tata era dus cu pluta.

- Era plutaș? se interesă cucoana.

- Nu. Era dus cu pluta. Adică era cam prostuț. Când o întreb pe mama cine îmi este tată ea îmi spune ba de unul, ba de altul. Nici ea nu știe care o fi. Niciunul nu-i mai de doamne ajută. De aceea am ajuns așa, puțin într-o doagă

- Aici poți face oleacă de dragoste.
- Ce să fac? O făcu Mărin în continuare pe prostul. Era plăcerea lui să se autoironizeze.

* * *

În realitate Mărin era o corcitură de oltean cu minte ascuțită și de moldoveancă iubăreață foc. Cum a nimerit Mărin, seniorul, în brațele ei n-a mai plecat de lângă ea. Doar o seară a stat Mărin, seniorul, cu Anicuța la poartă și a fost suficient să se îndrăgostească lulea. În aceeași seară s-a petrecut următoarea scenă între Mărin, seniorul, și maică-sa.

Abia intrat în casă, Mărin, seniorul, tatăl lui Mărin Lăptarul, strigă la maică-sa:

- Mamî, mă însor!
- Ci spui, Mărine?
- Mă însor, mamî!
- Cum să te însori, mă. Încă n-ai făcut armata.
- Ți-am zâs că mă-nsor? Mă-nsor.
- Și cini esti fata care să se legi la cap cu tîni?
- E fatî bună, mamî. E Anicuța lui Feștilă

Îi zise Sevastița, maică-sa, lui Mărin, seniorul:

- Mai așteaptă. Ci te grăghești la însurătoare ca fata la măritat. Muieri sunt destule dacă ti-au apucat căldurile.

- Or ci, mamî, dar ca Anicuța nu-i niciuna.

Mărin seniorul, pe când era junior și-i spuse lui maică-sa că se însoară, nu prea știa el ce sunt căldurile la care se referise Sevastița. Ba știa el, că-i dăduse niște tuleie în barbă, dar cu practica stătea el prost. Anicuța îl înnebunise însă cu altceva, cu chicotelile ei când vroia s-o prindă și s-o strângă în brațe. Odată s-a lăsat prinsă și l-a sărutat direct pe gură. Dar ce sărutare!... Îi ardeau

buzele. Când a terminat l-a lăsat la poartă și a fugit în casă. De atunci Mărin seniorul, când a fost și el junior, o tot zăpăcea pe maică-sa cu însurătoarea. Și nu s-a lăsat până nu s-a însurat cu Anicuța lui, care nu avea pereche, desigur după părea lui, în satul Trei Calici.

Făcut din dragoste pură, din noaptea nunții, Mărin juniorul, băiatul lui Mărin seniorul, pe când acesta era un tânăr de plecat în armată iar Anicuța, fată cum alta nu era în satul Trei Calici, fată sănătoasă, plină de viață și de iubire, era un băiat nu numai sănătos la trup ci și ager la minte. Dacă Anicuța n-ar fi rămas văduvă și l-ar fi dat la școală să învețe mai mult de 7 clase plus două la târg, Mărin ar fi ajuns un nume al științei românești. Așa că, din lipsă de instrucție, s-a pierdut un talent, România n-a luat premiul Nobel, iar Mărin a ajuns lăptar, cu destinul de a duce lapte și brânză la târg și de a se întâlni cu... Veți vedea cu cine.

* * *

După această divagație să revenim la dialogul dintre Mărin și cucoana de sub umbrelă.

- Să te culci cu o fată din astea
- Păi, n-am timp să dorm. Am treabă acasă. Joienele. trebuie hrănite bine ca să dea lapte. Apoi, una nu mi-a dat pace să dorm toată noaptea. Mereu a ras..
- Ce a făcut? Ce să radă o vacă? Vaca rage.
- Asta am zis și eu.
- Mă-i băiete, tu ai făcut oleacă de școală.
- Sigur cucoană. Am și două clase de liceu învățate aici la târg.
- Și nu știi că vaca nu rade ci rage.

- Cucoană!... Matale știi carte?
- Cum să nu știi? Crezi că ăia de la primărie îmi dădeau *ausweis* să înființez institutul acesta de sănătate publică dacă nu știam carte?
- Dacă știi, ia spune-mi mata, cum rage vaca la perfectul compus? Știi? Nu știi!
- Atunci, spune-mi ce se învață aici, mă rog?
- Să faci dragoste, nu ți-am spus.
- A...Am înțeles...Îs curve, madamele! și-și dădu pălăria pe spate.
- Măgarule! nu ții rușine... zise una din fete mai bătrâioară și bine vopsită.
- Ia, tăceți putorilor și n-o faceți pe mironosițele că doar n-ați fi măicuțe. Ba, poate că bărbatul vrea să se distreze cu vreo una dintre voi și-om mânca la prânz oleacă de brânză cu smântână. Ei, care se duce până la Ițic să cumpere niște făină de păpușoi?
- Hm, n-ar strica că de mult n-am mai...și Mărin spuse cuvântul acela cenzurat de morală.
- Nerușinatule! Nici chiar așa se vorbește cu fetele mele.
- Mărin se uită la stăpâna fetelor cum se uită un bătrân pe sub ochelari la citit un ziar vechi.
- Da' ce, fetele astea cu...chestia făcută harcea-parcea nu se...Spuse el iar cuvântul urât.
- Ba da. Și încă cum!...Dar nu se vorbește așa cu o femeie bătrână.
- Și directoare de institut, completă Mărin.
- Văd că nu ești un țăran prost, dar gata. Uite că ea de abia așteaptă. Cu vorbele tale ai stârnit-o. Ei, care-l luați? se adresă patroana fetelor.
- Vru să-l ia una mai vopsită dar și mai bătrână.

Mărin strâmbă din nas:

- Pe asta o vreau! Și-și alese una mai durdulie, roșie la față fără a fi vopsită, ce semăna cu țărăncile din satul lui.

- Hai, du-te! Ce mai aștepți? Îi porunci patroana.

Deși nu-i prea ardea de dragoste, Rodica se supuse. Nu regretă și-și va aduce aminte cu plăcere de timpul măsurat în zeci de minute care a urmat. Îl duse pe Mărin într-o cameră din fundul curții. Cum intrară, Mărin închise ușa, o luă pe Rodica pe sus și o așeză în pat și...

- Stai puțin, îi zise Rodica, doar nu ești pe câmp cu nevastă-ta..

- Dar nu sunt însurat, îi răspuse Mărin.

- Atunci ți-i poftă. Așteaptă puțin.

Rodica își descheie capotul și-l lăsă să cadă jos. Rămase goală. Mărin se uită ca prostul. Deși trecuse de 25 de ani nu mai văzuse femeie goală de când era mic. Atunci era însă altceva.

- Hai! De ce stai? Na-i mai văzut...Dă-ți nădragii jos și...

- Să mă găsească cineva cu fundul gol.

- Nu te teme! Nu vine nimeni. Dă-ți odată nădragii jos. Așa nu se poate. Îmi freci picioarele. N-am piele de țărăncă...

După insistențe, Mărin se supuse. Rodica, la sfârșit, avea să-i mulțumească și îl rugă că dacă mai vine cu lapte, să se bărbierească.

Peste o săptămână, Mărin se duse din nou cu lapte la oraș. De data asta se bărbieri chiar în dimineața plecării, își luă cămașă călcată și nădragi curați și nu mai merse desculț.

- Ți-ai găsit vreuna pe la târg? îl întrebă maică-sa.

Mărin nu-i răspunse. Puse cobilița pe spate și plecă. Calea de patru kilometri fu mai scurtă ca de obicei. Trecu repede pe la clienți și porni cu pași grăbiți spre Fundătura Dragostei.

- Ai venit iar? Mi se pare că îți place dragostea.

Mărin scoase de astă dată marfă proaspătă. Brânză de vaci dulce, lapte muls chiar în dimineața aceea, smântână cu caimac și un olăreț de lapte acru bine prins, de puteai să întorci oala cu gura în jos, sau cu fundul în sus, și tot nu curgea. Madam Suzi se arătă mulțumită și ca drept răsplată îi aduse pentru dragoste o prospătură venită doar de câteva zile la ea, cu simțurile încă nealterate. Fata era cam firavă, venea din cartierul săracilor și lucrase doar o lună la fabrica lui Măcărăscu, în bașcă la hala gater, de unde scotea rumeguș. Se îndrăgostise de un gaterist și se culcă cu el la locul de muncă. Gateristul avea nevastă și copii și o folosea doar pentru satisfacerea poftelor, nevastă-sa fiind cu burta la gură pentru a treia oară. Fiind și un lăudăros, povesti și celor de la gaterul doi despre cât de bună este fata de la bașcă și toți începură să tragă de ea încât fata plecă de la fabrică și începu să-și caute de lucru pe la oameni ca fată în casă. Așa o întâlni madam Suzi care o aduse la bordel, spunându-i că la ea, pentru ce-i făceau gateriștii, primește bani, iar oamenii ce vin la ea sunt orașeni civilizați, nu niște bătărași ca muncitorii de la Măcărăscu.

- Chemați-o pe Tanța, se adresă patroana chiar către Rodica, care abia aștepta ca lăptarul să se ducă tot cu ea.

- Da mă duc tot eu, răspunse Rodica.

- Data viitoare. Acum vreau să intre în pâine și novicea asta, că doar n-o s-o țin de pomană.

Tanța era deosebită față de celelalte fete. Nu era vopsită, stătea în fața lui Mărin cu ochii plecați. Fața ei exprima o profundă tristețe. Nu era nici grasă, nici slabă. Avea 18 ani și formele de femeie se conturase bine. Mărin o urmă și văzu cum îi jucau fesele, că era subțirică la mijloc. Când intră în cameră așteptă să-și lepede și ea capotul cum făcu Rodica și să-l invite, Tanța însă stătea într-un colț al camerei speriată.

- Nu te dezbraci, îi zise Mărin, în timp ce el își dădea nădragii jos pentru a nu-i boți.

- Pentru ce? îl întrebă Tanța.

- Așa a făcut Rodica și așa este și bine.

Cât a fost la fabrică, gateristul o posedă ridicându-i doar rochița.

- Dacă nu vrei, eu plec, n-am timp să stau de pomană.

Până la urmă Tanța se învoi. Mărin avea să afle că pe lume sunt și altfel de femei, fiindcă Tanța îl sărută și strânse în brațe, deși nu mai tare decât Rodica, însă cu mai mult patos, o stare de inconștiență se afla pe fața ei. Mărin se sperie și o zgâlțâi să se trezească. Când deschise ochii, fața exprima o deplină satisfacție sufletească. Îi suflă la ureche.

- Te iubesc. Iubește-mă. Te rog, iubește-mă!

Dar Mărin nu mai trebui rugat.

În sâmbăta următoare Mărin era din nou prezent în Fundătura Dragostei. Patroana nu mai era sub umbrar și se duse direct în camera Tanței. În ușă se izbi față-n față cu un borșos de vreo 90 de kile. Se dădu la o parte din

calea lui. Când intră înăuntru, Tanța își pune pe ea halatul.

- De ce-ai mai venit? îl întâmpină ea.
- N-ai spus că mă iubești? Ai uitat?
- A fost săptămâna trecută. Acuma te rog să pleci...

Tanța izbucni în plâns și, apoi, continuă:

- Sigur că te mai iubesc și tocmai de aceea te rog să nu mai vii. Cu tine nu mă pot culca pentru bani.
- Dar eu n-am venit pentru asta. Vreau să mă însor.
- Cu mine?!
- Cu tine.
- Dar eu sunt...
- Nu mă interesează ce ești. Te știu cum ești. Mergi cu mine?

- Acum?

- Acum.

În drum spre casă se opriră la izvoarele Papucului. Se priviră în oglinda unui ochi de apă și se scăldară. Parcă vrură să se spele de toate păcatele. Apoi, de mână se îndreptară spre casa lui Mărin, pe ulițele câmpului, singuri cu iubirile lor.

* * *

- Mamă, ți-am adus noră, strigă Mărin la maică-sa, după ce intră în ogradă pe poarta de la grădină.

Anicuța lui Teleap, soția lui Mărin senior, după cum știți, (numele de Teleap nu se potrivea deloc cu felul ei de a fi, mergea repede și mărunțel, parcă se afla permanent la un concurs de marș), deschise ușa și din prag îl întrebă mirată:

- Ce mi-ai adus?!

- Noră, îi răspunse sincer Mărin.

Anicuța coborî scările de la prispă și se apropie de ei. Tanța stătea cu ochii plecați, sfioasă. Se gândea că de cum va hotărî femeia mărunțică din fața ei, cu șuvițe dese de păr alb ce ieșeau de sub broboada înflorată, puteau să se dărâme tot ce gândise venind alături de Mărin de la târg până acolo, mai ales că în oglinda apei văzu ceva urât, un fel de caracatiță cu sute de brațe ce rânjea la ea ca un lup.

- Ridică capul sus sî ti văd, fatî! îi porunci Anicuța, totuși cu o voce blîndă. Nu are gusturi proaste băiatul ăsta al neu și dacă el ti vrea eu n-am ci faci că doar n-o sî stau eu cu tine în pat. La drept vorghind, îmi pare ghine că se însoară, că poate am și eu un ajutor. După cum ti văd, nu cred că ai să poți sî faci acest lucru. Ești cam slăbuță pentru munca câmpului. O să lucreze el și pentru tîni.

Curînd Anicuța avea să fie mulțumită de Tanța. Nu se pricepea la prășit dar știa să facă multe în casă. Nu stătea un minut locului. Casa Anicuței deveni oglindă. Bani strânși de Mărin pentru însurătoare îi cheltui cu folos. Cumpără pînză și făcu cearcefuri pentru ogheal, linguri de metal, farfurii și un pat cu tăblii. Spălă toate cămășile lui Mărin și le călcă frumos cu fierul. Ileana era mulțumită de nora ei și hotărî să-i facă și nuntă. Nu veni lume multă, doar cei din neamul lui Teleap. Nu mai cerură ca mireasă să se retragă după ridicarea hobotului într-o cameră pentru prima noapte de dragoste. Tanța stătuse deja vreo trei luni la Mărin și intuiri că Mărin n-o fi stînd nătăflete lîngă fată pîna la noaptea nunții. Anicuța le și spuse că stau împreună în aceeași cameră și în același pat. Dar cînd nu este să fie bine, nu este.

La fabrică la Măcărăscu lucrase și Culiță a lui Târlă. Acum era cioban și în toamnă a participat și el la nuntă. Tanța l-a respins brutal, odată când s-a dus după ea în bașcă. Apoi, l-a mai întâlnit o dată în curte la Suzi. Și atunci l-a refuzat.

- Decât să mă duc cu el, mai bine mor de foame îi spuse ea patroanei.

Când îl văzu la nuntă îi veni rău. Își aduse aminte de caracatița văzută în ochiul de apă de la Papuc. Avu premoniție că viața ei în Satul Calicilor nu va fi ușoară. Nu trecură decât o săptămână și soacră-sa se întoarse de la prăvălia lui Sucitu cu-o falcă-n cer și una-n pământ.

- Sâ-ni faci tu una ca asta, măi Mărine! Știi ci a fost nevastă-ta la târg? Curvă bă. Curvă. A văzut-o Culiță al lui Târlă. Zici ci a fost târătura târgului. Că nu știu ce a făcut și el cu ea prin bașcă pe la fabrica lui Măcărăscu.

Mărin o dezarmă prin franchețe pe maică-sa.

- Și ce-i cu asta. Desigur că știu de unde am lut-o. Și ce dacă a fost curvă. Astea din sat care se culcă pe șanțuri nu sunt curve? Dar Marghioala lui Mielul Blând, cu care voiai să mă-nsor, nu e curvă? Numai podul șurii lui taică-su știe câți au călărit-o de a făcut din fân numai coșolincă. Tanța s-a dus la doamna Suzi pentru că era săracă, dar astea din sat umblă precum cățelele, mai rău.

- Bine măi Mărine, ți-ai luat ci ai vrut. Tanța este fată gospodină, dar cu gura satului ci facim?

Și n-au avut ce face. Țațele din Satul Calicilor se uitau la ea ca la urs. Babele întorceau capul și scui-pau, Fetele se uitau în altă parte. Era așa o frământare în sat, parcă ar fi dat gripa porcească. Nici Anicuța și nici Mărin nu mai puteau scoate capul din casă. Din postul Crăciunului și până la Paști n-au mai ieșit din curte.

Mărin o iubea însă pe Tanța. La fel, și tot atât de mult, îl iubea și Tanța pe Mărin. Anicuța, cu toată gura satului, îi iubea pe amândoi.

După o iarnă de scârbă, Anicuța se prăpădi. Mărin nu primi la priveghi decât pe sora lui maică-sa. O înmormântă fără alai. După mort mergea doar el, preotul, sora despre care am vorbit și cei mai calici oameni din Satul Calicilor, care duceau prapurile. După ce i-au făcut de 40 de zile, Tanța și Mărin părăsiră satul, așa cum se hotărâseră încă din iarnă. Desfăcură casa bucată cu bucată și se mutară aproape de izvoarele Papucului. Până în toamnă casa era aproape gata. Într-un capăt al casei făcură și o cameră pentru Joiana și pentru Florica, fata de trei luni ai Joianeii. În anul următor o vândură pe Florica și cu ce adunase pe vânzarea laptelui și cu un împrumut de la Suzi, își cumpărară un cal și își făcură și o șaretă. Cobilița o așeză la grindă, ca amintire. Închegară o gospodărie frumoasă. Lângă Joiana mai crescă o fată de a ei, Marțolea. La rândul ei, Marțolea avu și ea copii iar pe Joiana, deși avea nepoți și nepoate, o mai apuca din când în când, cam la doi ani dragostea, și mai avea și ea parte de amor și de copii. Mărin, deși nu auzise de genetică, avea grijă ca văcuțele lui să nu facă amor cu același taur pentru a nu apărea nu știu ce minuni în ograda lui. Gospodăria înflori, Mărin și Tanța aprovizionau cu lapte o jumătate din evreii de pe Strada Mare și, desigur, și pe Madam Suzi și fetele ei, mereu altele. În Fundătura Dragostei, Tanța nu-l lăsă niciodată pe Mărin să se ducă singur. *Lupul își schimbă părul dar năravul ba*, iar fetele de acolo erau tinerele, fâșnețe, atrăgeau. Nici în madam Suzi nu avea încredere, căci era patroană cu discreție totală, pe ea o interesau doar banii

și nu dacă X sau Y mai au neveste. Cu timpul evoluase și avea chiar camere speciale pentru clienții deosebiți, cărora le livra și marfă pe măsură.

Toate erau bune și frumoase, numai că în casa lui Mărin nu apăru un nou suflet de om cum își doreau amândoi. Fiecare credea că sterilitatea vine de la celălalt dar nu s-au acuzat niciodată. Făceau treabă, se iubeau și, din când în când, mai mergeau la cimitir și aprindeau câte o lumânare la capul Anicuței. Au fost foarte bucuroși când lângă gospodăria lor a venit un băiat să-și facă casă, că mai aveau și ei cu cine discuta sau aveau la cine apela la nevoie, mai ales că timpul trecuse și bătrânețile nu-l ocolesc pe om, oriunde ar locui, oricine ar fi, vlădică sau opincă.

* * *

După plecarea lui Mărin din sat, în Satul Calicilor se așternu liniștea. Femeile, fetele sufereau din această cauză. Se mai află prin sat că Ilinca lui Barabulă a născut la șapte luni și că n-ar fi chiar așa, chiar dacă de la nuntă trecuse tot atâtea luni. Unele mai informate de la niște surse oculte, spuneau că fata Ilincăi n-ar fi a lui Ghiță Barabulă, că nevestă-sa a fost văzută de mai multe ori cu Ion a lui Foșai pe dealul Gurgui, ba și la târg la bâlci.

Iarna, la torsul de fuioare de cânepă sau de lână, pe la clăci, mințile femeilor alunecau repede spre ficțiune, deși un observator atent și-ar fi dat seama că ele își povesteau o parte din viața lor, sau își exprimau unele frustrări în ale dragostei. Seceta de senzațional nu putea să dureze prea mult. Emisiunile Radio Șanț deveniră deodată bogate și interesante.

- Știți că s-a însurat Ion Teleleu, spuse la clacă la Zamfira lui Bulihai, Casandra lui Țurlică.

- Cu cini, fă?
- Cu Maria lui Tudose.
- L-o luat pentru avere.
- Ei, numai avere. Teleleu, mergi el cam teleleu, dar e bărbat voinic, e numai vână.
- L-ai cunoscut?
- Vai de mini! am zâs și eu așa. Nu-mi mai trebui, sunt sătulă de bărbatu-miu.
- Mă faci sî te cred.
- Râde hârb de oală spartă.

Până la urmă Casandra lui Țurlică se împacă cu Zamfira lui Bulihai, încheiară un pact de neagresiune, așa că, la începutul postului mare, o chemă din nou la clacă. Casandra știa multe, cânta frumos, spunea vorbe de duh, unele fără perdea, nude de tot, și era bine venită la toate clăcile.

- V-am adus o vesti nouă, spuse ea, imediat ce puse mâna pe fus. Teleleu a fost lăsat de nevastă.

- Di ci?

- Cică nu putea face nic. Mi-a spus chiar Maria. Cu mâna pe inimî, vă spun adevărul.

- Dar prin sat nu-și putea găsi, interveni Zamfira.

- Asta am întrebat-o și eu, dar a zâs că vrea să aibă bucățica ei, s-o folosească când are chef.

- Poate vrea mai mult decât o bucățică! interveni una de-a lui Durlă, ce stătea în capul satului din jos.

- Are destulî, mi-o răspuns ea, dar e numai carni macră, n-are viațî.

- Nu s-o dus cu el la doctor? Poate-i treci betegeala.

- A fost, mi-o spus ea, la un specialist, doctorul Flis din Iași. A venit supărat di tăt. A stat în camerî cu niști nebuni de profesori. Mi-o spus cî vorghesc mai porc

decât noi la clacî. După ci a auzât ci fac ei cu fimeile, a vrut să se spânzure de ciudî. Noroc cî a dat un sanitar pisti el iar doctorul l-a lămurit că noi fimeile sântem dracu' iar el va fi fericit pe lumea cealaltî. Așa s-a mai calmat, însî Maria mi-a spus că i-a zâs că n-o să stea cu mortul în casî (eu am corectat-o spunându-i să facă acordul gramatical, că bunătatea bărbaților este de genul feminin și nu sî spune cu mortul ci cu moarta în casî) și l-a lăsat.

După această șezătoare, vestea că Teleleu este cu adevărat un teleleu, se răspândi cu viteza lumini în tot satul.

- Ai auzât de Teleleu?
- Săracul de el!
- De ci săracul de el? Săraca de ea, Maria!
- Și eu credeam că un așa bărbat sî tot ai la casa ta.

Îl judecam după nas.

- Ci are nasul cu...
- Cum, nu știi? Există asemănare între nas și...
- Ci asămănare?
- Dacî nasu-i mare e mare și...
- La fimei cum o ci?
- Invers.
- Invers, dar cu ci?
- Cu gura. Cine are gura mare are...

După treizeci de ani de când viața intimă a lui Teleap fusese învărtită, sucită pe toate fețele, presa locală de ambele sexe din Satul Calicilor avea din nou material din prisos. Timp de o săptămână prima pagină îl developă pe Teleleu în toate culorile și dimensiunile. Bietul Teleleu, pe lângă faptul că era cam teleleu, numai de o astfel de presă nu avea nevoie. Nu mai putea să facă

un pas pe ulițele satului că babele, fetele, până și cei vreo douăzeci de copii de la școală aflaseră că el doar face pipi și doar atât cu cel mai mare dar lăsat de Dumnezeu bărbaților, și din spatele porților priveau la el și-l compătimeau. Mare necaz pe bietul om să nu simtă dulce în cerul gurii!

* * *

Pe neștiute, ajutat și de taică-său, Teleleu își făcu niște pereți, panouri din scândură, niște plase de gard cum își fac oierii stânele, le încarcă în căruță și când găinușa era sus pe cer, plecă de acasă, să nu-l vadă nimeni, dar mai mult să nu mai vadă nici o muiere din Satul Calicilor. Poposi lângă gospodăria lui Teleap și până în zori avea și adăpost.

- D-al cui ești băiete? îl întrebă Teleap, dimineată, înainte de a pleca cu lapte la târg.

- De-a lui Teleleu, îi răspunse Teleleu junior.

- Oile unde sânt? Bojdeuca aia aduce a stână.

- Nu sânt cioban. Bojdeuca asta este pentru acum, să nu mă ploaie. Până în toamnă, dacă mi-o ajută Dumnezeu, sper să am un adăpost mai bun.

- Vrei să te stabilești aici lângă mine, în câmp? Ce necaz te aduce?

Teleleu tăcu. Nu vru să-și mai aducă aminte. Teleap înțelese că băiatul nu vrea să vorbească și-l lăsă în pace. Se gândi că tot gurile spurcate al femeilor l-or fi trimis din sat.

* * *

Ajutat de părinți și de Teleap, Teleleu își încropi repede o gospodărie. Deși Teleap era bătrân, între ei se

stabilirea relații de bună vecinătate, cu un fel de înțelegere mutuală de a nu-și mărturisi necazurile ce-i duse în afara satului, pe pârâul Papuc. În iarnă peste Teleap dădu necazul. Venind de la pădure, a scăpat hamurile calului și căruța a trecut peste el. Tanța la oblojit toată iarna, îi făcea frecții, a adus și un doctor dar când a dat colțul ierbii, Mărin Teleap a închis ochii pentru totdeauna. Tanța i-a făcut mormânt sub o răchită pe malul Papucului, lângă ochiul de apă în care se priviră amândoi, când Tanța a părăsit bordelul lui madam Suzi iar Mărin a luat-o de nevastă. Acolo Mărin își făcuse o bancă din lemn de mesteacăn pentru a sta la umbră, a privi din nou în ochiul de apă și aș depăna alături de Tanța amintirile. Dacă banca ar putea vorbi ar spune multe despre dragostea lor, la care ea, și numai ea, a fost martoră.

Tanța l-a bocit, i-a făcut pomenire de opt zile, de patruzeci de zile și de un an și după aceea și-a dezbrăcat hainele de doliu, căci *și uitarea este scrisă în legile omenești*.

- Măi Ghiță, acesta era numele de botez a lui Teleleu, sântem megieși de vreo trei ani și nu mi-ai spus ce vânt te-a adus aici.

Teleleu nu-i spuse. Cum avea el să vorbească unei femei de peste cincizeci de ani de necazul lui. Îi era rușine.

Femeia e tot femeie și duce dorul dragostei până la moarte. Singură, numai cu Teleleu, uită de dorul lui Mărin, și pentru a scăpa de bufeuri, se gândi... La scurt timp pe Teleleu nu-l mai striga cu numele de Ghiță, ci îl dezmiarda cu diminutivul Ghițisor.

Pe motiv că îi este urât să mănânce singură îl chema la masă. Ghițișor o ducea cu șareta cu lapte la târg și trecea și pe la Fundătura Dragostei. Madam Suzi îmbătrânise, era puțin surdă, dădea cu un kilogram de *var* pe obraji ca să apară altcineva. Fete tinere, durdulii cu capoate încheiate lejer o înconjurau în continuare. Se uitau la Teleleu, băiat voinic, un munte de om și îl doreau. Madam Suzi a zis că i-o dă pe care o vrea, dacă îi arde de dragoste. Teleleu le privea indiferent ca și cum ar fi fost niște scânduri de gard, pe care, când era copil, făcuse pipi pe ele.

- Tu, băiatul acesta cu care aduci lapte este castrat de nu se uită la fetele mele? aruncă o întrebare madam Suzi către Tanța.

- Nu știu ce are. S-a stabilit lângă mine în câmp dar nu vrea să vorbească; din ce motiv nu știu. Am să încerc să aflu. Tanța știa de la bărbatu-său că atunci când lua un pahar de vin era bine dispus, îi făcea declarații de dragoste și-i spunea de toate. Se gândi să facă acest lucru și cu Teleleu, adică să-i dea niște vin pentru ai dezlega limba.

Pentru a afla adevărul, Tanța își făcu un plan de acțiune. Prinse o porumbacă și i-o dădu să o taie. Îi spuse că pregătește ceva de mâncare ca să dea de sufletul lui Mărin, că la visat cu o noapte în urmă și a muștrat-o c-a uitat de el și-i este foame.

Cu o lovitură de bardă, Teleleu aruncă capul găinii la un metru de tăietor. Apoi dădu să plece.

- Dar intră în casă și cinstește un pahar de vin de sufletul lui bărbatu-meu.

Teleleu bău un pahar. Tanța încălzi apă și opări găina, o jumuli și trecu să o despice. Teleleu mai bău un

pahar și, cum pofta vine mâncând, în sticla de monopol mai rămase puțin vin, pe fundul ei. Teleleu prinse curaj de vorbă iar Tanța gândi să-l întrebe de ce nu se însoară.

- Măi Ghițișor, de ce nu te însori tu? Uite că îmbătrânesc și ai să rămâi singur aici în câmp, ca un cuc.

- M-oi lua cu vitele și cu câinii, mătușă!

- Da câți ani ai, măi Ghiță?

- Aproape de treizeci, Mătușă.

- E timpul să te însori...

- Să lăsăm asta, mătușă, și Teleleu se ridică să plece.

- Mai ia un pahar că știi că eu nu beau și au mai rămas multe sticle de la bietul bărbatu-miu, ierte-l Dumnezeu!

Tanța îi umplu un pahar. Teleleu prinse și mai mult curaj și chef de vorbă, iar găina fu pusă la fiert.

- Dacă tot ești aici, mai stai să mănânci și tu o bucată de carne și o farfurie de borș. Până va fi gata mâncarea mai taie-mi câteva lemne, că n-o fi de pomană.

Tanța privea pe fereastră cum Teleleu despica butucii dintr-o singură lovitură de topor și se întrebă:

- Ce hibă o fi având ăsta de nu se însoară? O fi blestemat sau o fi omorât pe cineva că...cred că are destulă.

Teleleu termină repede de tăiat lemne pentru o săptămână dar nici Tanța nu fu mai prejos. Zeama era gata iar pulpanele fusese deja fripte pe jarul din vatră.

- Îți plac picioarele? îl întrebă Tanța.

- Mănânc orice că ni-i foame, răspunse Teleleu, care nu înțelese întrebarea cu subînțeles.

Tanța îi mai oferi și niște vin negru și bău și ea ca să aibă curaj.

- Dar nu mi-ai zis de ce nu te-nsori, îi spuse Tanța, din nou, după ce se duse lângă el, pe pat.

Nu pot, mătușă, răspunse Teleleu și începu să plângă cu suspine.

- Ce nu poți, Ghițișor?

- Nu pot să fac fetelor ce vor, mătușă?

- Și ce vor fetele?

- Parcă mata nu știi.

- Nu poți să le... spuse Tanța pe românește. Poate îs ele de vină. Nu se poate ca un băiat ca tine să nu poată. După cum te văd, cred că ...

Tanța îi vorbi cum îi vorbea și lui Teleap, când erau în culmea fericirii.

- Am dar nu... și Teleleu lăsă capul pe umărul Tanței, plângând ca un copil.

- Lasă că te vindecă, mătușă, numai tu să vrei. Mergem mâine la târg, la doctor.

După ce-l consultă, Doctorul Țăpuc îi explică Tanței că Teleleu este un băiat reușit din punct de vedere organic, chiar bun pentru sămânță. Problema lui este de natură psihică, trebuie să depășească o anumită stare de frică. Pe urmă poate ține piept la zece femei.

Ce făcu ce nu făcu, Tanța, cu experiența ei de femeie răbdătoare, îl făcu sănătos pe Teleleu. În gospodăriile de pe malul Papucului se trăia fericit. Teleleu că a trecut perioada grea iar Tanța se afla la a doua tinerețe și uită cu totul de Mărin. Viața lor ar fi fost mereu fericită dacă n-ar exista moarte.

* * *

- Să știi că nu mă simt bine. Nu-ți mai pot face față. Trebuie să te însori și tu, îi spuse într-o zi Tanța.

- Dar cu cine? Toate știu că sânt neputincios.

- Am eu grijă.

Tanța trecu pe la fostele ei prietene, bătrâne și sărăcite, după ce comuniștii desființară bordelurile. La una din ele găsi o fată, o orfană, rămasă tot de la una din angajatele lui madam Suzi.

- Nu știe să facă nimic. Nu știu ce să fac cu ea, îi spuse prietena, iar bordelurile au fost desființate de comuniști, parcă ei n-ar avea nevoie de femei.

- Desigur că și ei fac dragoste dar pe gratis, ca muncă patriotică. Dacă vrea, fata poate să meargă la mine. E aer curat. În preajmă am o baltă, poate să facă baie și să stea la soare.

Manuela, așa o chema pe fată, plecă la țară, fără speranță de ceva bun, mai mult mânată de gura femeii la care rămase de izbeliște.

Când ajunsese la Tanța acasă, era obosită de căldură și de efortul mersului.

- Mătușă, zise ea, să știi că am să mor.

- Nu te teme! Te fac eu sănătoasă, numai tu să nu faci mofturi.

A doua zi o scoase pe malul apei la plimbare. Cu stomacul plin, cu aer curat, Manuela căpătă gust de viață. Era cald. Tanța o întrebă.

- Nu vrei să ne scaldăm.

- N-am costum de baie, îi răspunse Manuela

- În costumul Evei. Aici nu ne vede nimeni. Și chiar dacă ar fi oameni ne punem câte o cârpă în față. La țară toate femeile se scaldă cu fundul gol.

Găsiră un loc mai potrivit și se băgară în apă până la brâu.. Tocmai atunci trecea, ca din întâmplare, Teleleu, fluierând.

- Undi te duci, Ghiță? Îl întrebă Tanța.
- În luncă după chitici.
- Pe-ici nu sânt. Mai bine stai și ne ține de urât. Poate te scalzi și tu.
- Doamne, mătușă, doar n-o să se lase cu fundul gol.
- Dar n-ai mai văzut bărbați așa? Te pomenești că ești fată mare!....
- De unde atâtea fete mari? Dar nici chiar așa.

* * *

Teleleu nu așteptă să fie invitat a doua oară. Se dezbracă de cămeșoi și izmene, își acoperi rușinea cu mâna și intră în pârâu. Înainte de-ai ajunge apa la genunchi, Tanța îl stropi și Teleleu uită că are de acoperit...O stropi și el pe Tanța. Era o joacă de copii, dar Manuela privea altceva.

- Dar nu vă este rușine, mătușă, o întrebă Manuela pe Tanța.

- E ca și copilul meu, răspunse Tanța. Apoi se adresează lui Teleleu: intră mai la adâncă să nu-i faci rău fetei.

Tot ea vorbi în continuare:

- Se apropie amiaza și o să ne fie foame, Eu mă duc să pregătesc ceva de ale gurii, voi mai puteți să rămâneți să vă scăldați.

- Vai, mătușă, nu se poate!

- Stai că doar n-o să te mănânce. Te aduce întreagă la masă.

Tanța plecă spre casă, jumătate goală, prin păpușoi. Teleleu, rămas numai cu Manuela, nu știa ce să facă, umbla de colo-acolo. Până la urmă, Manuela, cu vrute,

cu nevrute, cu mai lasă-mă și nu-mi da pace, căzu în ispită. Dar Teleleu deveni din nou teleleu. Manuela rămase cu buzele umflate. Teleleu ieși din apă rușinat, își trase izmenele și își aruncă cămeșoiul pe umăr și dădu să plece.

- Stai! să merg și eu. Nu mă lăsa singură.

Teleleu se uita la trupul ei fraged și se blestemă pentru neputința lui.

Până acasă Manuela și Teleleu nu mai scoase un cuvânt.

- Ei, cum v-ați simțit? îi întrebă Tanța.

Nici unul nu scoase o vorbă

- După cum văd, nu prea va mers bine. Ce dracu', doar sânteți tineri!

Când Teleleu plecă acasă, supărat, Manuela îi spuse Tanței că Teleleu n-a putut să-i facă nimic, că mai mult a chinuit-o.

- Nu se poate, răspunse ea.

- Dacă vă spun. Ce interes aș avea să mint.

Tanța își făcu cruce dar îl pomeni pe dracu, că el și-ar fi băgat coada unde nu trebuie. Îi povesti Manuelei cum a ajuns Teleleu să-și facă casă lângă casa ei, cum l-a vindecat de impotență. În timp ce discută cu Manuela, Tanței îi căzu fisa, își aduse aminte de doctorul Țăpuc pe care-l consultase și spuse că băiatul este sănătos tun, că poate să facă o căruță de copii, numai că este emotiv și că nu trebuia să facă tratament la Socola, că medicamentul pentru el este o femeie răbdătoare.

- De tine depinde să-l faci să te iubească. Ai puțină răbdare și pe urmă ai să fii mulțumită toată viața. Doar ai văzut cât material are.

- Ce folos că are material dacă nu-i de calitate.

- Ai puțină răbdare, repetă Tanța, și-i povesti din nou cum a reușit ea să trăiască clipe de fericire în... brațele lui Teleleu.

Manuela o ascultă și numai după câteva zile avea să spună mătuși că este pe deplin mulțumită și-i mulțumi că a adus-o în casa ei de pe malul Papucului.

* * *

Faptul că Teleleu are copil, și încă un băiețel frumos și dolofan, deveni știre de prima pagină în presa de șanț din Satul Șoimilor (Comuniștii schimbară numele de Satul Calicilor în Satul Șoimilor). Mariei, fosta soție de o noapte fără fericire, nu-i venea a crede nici în ruptul capului.

- Poate și-a găsit și Teleleu un prieten, sau poate un trecător a cerut o noapte de găzduire, spunea ea la femeile care voiau o informație, direct de la sursă. Avea însă și unele îndoieli. Se gândi că poate nevasta lui Teleap i-a făcut ceva farmece și l-a adus la viață. Se gândi să verifice informația și metoda cea mai bună, gândi ea, era să se întâlnească cu Teleleu, să-l întrebe pe el dacă este adevărat.

* * *

Era de Sântămării. Maria se îmbracă subție, se legă de modă cu un batic cu flori și, fără să-i spună soțului unde se duce, o luă pe Papuc în sus, printre păpuriș și sălcii, să ajungă la casa lui Teleleu, cu motiv că se află în trecere spre satul vecin, Coțofana, unde are o mătușă. În aceeași dimineață Teleleu, după ce se sculă de lângă nevastă, mulțumită, plecă pe Papuc în jos să prindă pește, la ochiul unde se spălase în apă limpede

prima dată Tanța și Mărin, unde se afla și banca de mestecăn pentru idilele celor doi, iar răchita pletoasă, imensă, îi adăpostea sub pământ.

- Ci faci Ghiță, îl luă prin surprindere Maria, care-l recunoscuse pe la spate, gol pușcă, căutând prin cotloane.

Ghiță întoarse capul speriat. Iazul devenise proprietate a primăriei din Satul Șoimilor iar el putea fi acuzat de braconaj. Se întoarse și apăru în toată frumusețea lui masculină în fața Mariei. Încercă să-și ascundă goliciunea dar Maria îl opri:

- De ce te ferești, doar mi-ai fost bărbat. E drept pentru o noapte, dar a fost suficient să te văd gol.

- A fost dar nu mai este, îi răspunse Teleleu, continuând să stea cu mâinile în față ca fotbalistii din zid la loviturile de pedeapsă.

Maria își aduse aminte de ce a plecat de acasă și-l întrebă direct:

- Am auzit că ai un băiat. Ai vreun vecin pe-ici?

Teleleu înțelese unde bate Maria și-i răspunse vulgar.

- Țsta e vecinul, și dându-și mâinile la o parte îi arătă...în toată splendoarea ei de zile mari.

Maria și-a pus mâinile la ochi. Teleleu nu mai era un teleleu. Dădu să plece dar Teleleu îi ieși înainte.

- Nu ți-o putut tace gura și ai spus la toți cum sânt de a trebuit să-mi iau lumea în cap și să plec din sat. Acum să te duci și să le spui adevărul, că băiatul este al meu și am să te conving că este așa.

- Măi Ghiță, nu se poate, m-am măritat, am bărbat.

Lui Teleleu nu-i fu greu. Maria nu numai că nu purta nimic pe dedesubt dar se gândi că o dată n-o fi foc dacă îl înșeală pe bărbatu-său. Și nu avu de regretat. Îi

mulțumi nu numai lui Teleleu ci și lui Teleap pentru că a făcut banca. Când plecă îl întrebă pe Teleleu dacă mai vine la prins pește.

- Când vrei tu, îi răspunse acesta.
- Săptămâna viitoare. Se poate?
- Cum să nu...

* * *

Peste nouă luni, prima pagină de știri din Satul Șoimilor anunța că Maria lui Țuștea a născut.

- Auzi, și bărbatul voia sî se despartă de ea fiindcă nu-i face copchil, tot timpul o acuza cî este stearpă.

- S-a îndurat Dumnezeu de ea că este fatî credincioasă și devotată căsătoriei.

Maria născu o fată voinică și frumoasă. Maică-sa și soacră-sa încetase cearta și veniră la botez.

- Ce bini samână cu băietul neu, zise soacră-sa. Parcă-i ruptă din el.

- Maria e fatî cuminte, fata nu putea sî semeni decât cu taică-su, replică maică-sa.

Maria zâmbea, își alăpta fata din sânii plini cu lapte și-i cânta nani – nani. Despre Teleleu nu mai spunea nimic și se gândea ce rea a fost soarta cu ea.

* * *

Vreme trece, vreme vine, informațiile curg, primele pagini ale ziarelor se schimbă după mersul evenimentelor. La Satul Șoimilor se dădea bătălia pentru înființarea gospodăriei colective. Ion Mielul Blând, secretarul organizației de partid al comuniștilor, trecea pe la fiecare casă cu munca de lămurire. Îi veniră în ajutor, la indicația secretarului Găină, de la raion, o

grupă de agitatori de la fabrica de bușteni de pe valea Bistriței.

Ședință cu cadrele didactice de la toate școlile din comună. Temă: *Contribuția cadrelor didactice la mărirea operă de socializare a agriculturii*. La Satul Șoimilor rezultatele erau slabe. Secretarul de la raionul de partid era plin de mânie. Fusesse criticat că în sectorul lui de activitate rezultatele erau slabe. Începu să beștelească pe profesori și învățători.

- Ziceți că sunteți telectuali. S-o credeți voi asta. După cum vă îndepliniți datoria față de patrie și partidul clasei muncitoare care ne-a eliberat de sub jugul capitalist, sunteți niște intelectuali.

Sala râde. Mielul Blând se uita în sală ca un turbat iar Găină parcă căpiase.

- Da, sânteți niște intelectuali, strigă el la asistență.

Directorul școli, aflat în prezidiu, un învățător mai bătrân, îl trage de mânecă și explică problema cu intelectuali.

Momentul hazliu trece și se trece la întocmirea unui proiect de hotărâri cu sarcini concrete pentru fiecare.

Țăranii sunt speriați. Frica de cazan îi îngrozește. Până la urmă sunt mulțumiți. De pe câmp pot veni cu o stamboală de cartofi, ceva porumb și cu ce mai iau pe zile muncă, au ce mânca iarna fără să fie nevoiți să cerșească. Teleleu ajunge brigadier la ferma legumicolă. Apa din Papuc este dusă prin canale la roșii, ardei, castraveți. Se strânge, se vinde, se împarte pentru zile muncă, mai iau cei de la raion, se fură, mai rămâne și pe câmp. Toată lumea este mulțumită.

Maria nu era o fată proastă, ca de altfel și Teleleu. Amândoi aveau câte șapte clase primare, știau să scrie și să socotească. De când au ajuns brigadieri, au fost și la cursuri de specializare, desigur fiecare în branșa lui. Pregătirea politică o făceau împreună. Teleleu era mai bun la Istoria partidului iar Maria la lecțiile de economie, de gestiune economică. Învățau împreună. Cei de la școala de partid nu știau că mai făceau și alte lucruri împreună. Dacă ar fi aflat, la Satul Șoimilor emisiunile Radiului Șanț ar fi avut din nou cap de afiș viața celor două persoane. Atât Teleleu, cât și Maria au știut să nu intre în gura lumii, să nu ofere subiecte de presă. Cu toate acestea, au mai fost o dată cap de afiș ca material de informații pentru mass-media șoimărească.

* * *

Când Ghiță, adică Teleleu, Manuela, adică soția lui Teleleu, și Maria, prima soție a lui Teleleu, pe când era impotent, și amantă de când i-a demonstrat că este viril și că Ionuț este băiatul lui și nu a vreunui trecător, au ajuns la vârsta senectuții, pe când țara era condusă de craiul de la Scornicești, tot de viță oltenească, prima pagină mass-media din Satul Șoimilor a fost ținută de Ionuț, după cum știm, băiatul lui Teleleu și al Manuelei, și Ioana, fata Mariei și a lui Ghiță Țuștea, soțul Mariei în acte, în realitate fata era a lui Ghiță (Teleleu) și a Mariei, fosta soție devenită amantă, procreată chiar atunci când Ghiță vroia să prindă un clean mare în ochiul de apă, despre care știți. Maria a prins însă cleanul și după ce a murit sufocat l-a reînviat ca să moară și iar să reînvie, spre deosebire de... nu pronunț numele ca să nu-i jicnesc pe credincioși, a murit o singură dată și a înviat tot o

singură dată. Despre acest lucru nu știau, cu toată istețimea lor, reporterii din Satul Calicilor devenit Satul Șoimilor.

Ioana era fată frumoasă. Doar și Maria era o femeie bine. La fel și Ghiță era un bărbat frumos deși era oleacă cam teleleu. În popor se spune că (scuzați cacofonia) copiii de origine *vegetală*, adică cei din flori, sunt deștepți și frumoși. Eu zic că și cei făcuți pe ascuns, ai amanților, cei care au un tată în acte și altul în realitate, sunt deștepți și frumoși, ba mai mult, fiindcă aceștia sunt făcuți cu adevărat din dragoste.

Și Ionuț era deștept și frumos căci la concursul pentru crearea lui a participat o mulțime de candidați, care mai de care mai vânjos, toți iuți de coadă precum era Ahile iute de picior, pentru a fi mângâiat, sărutat, până la urmă înghițit, dându-și viața pe altarul creației unice, de către frumoasa ca o sferă perfectă ce cobora încet, maiestos pe aleea dorului, venind din sanctuarul castității în întâmpinarea dragostei.

Așa stând lucrurile, când au devenit mari, el, adică Ionuț, student la agronomie în ultimul an, ea studentă la filologie, în anul doi, au ajuns la concluzia să-și unească destinele, ea fiind o fată cuminte și cu minte, el mai trecând pe la o tânără, de vreo treizeci și cinci de ani, văduvă, de la spălătoria institutului, pricepută nu numai la spălatul și călcatul cămășilor studenților ci și în ale celor lumești, calitate cu care vin pe lume toate femeile de când Dumnezeu a creat pe Adam și Eva și le-a pus în față doar câte o frunză de viță de vie și le-a luat-o vântul și ei s-au minunat când au văzut ce bunătăți au și s-a apucat de treabă spre fericirea lor și a urmașilor și urmașelor lor.

- Mamă, vreau să mă însor, i-a spus Ionuț lui maică-sa, într-o seară, după ce se plimbă cu Ioana prin parcul dendrologic din comună, unde fusese conacul boierului Știubei, iar acum era o grădiniță de copii și club pentru pionieri.

- Cu cine, mamă, îl întrebă Manuela.

- Cu Oana, fata Mariei lui Ghiță Țuștea, zis și Feștilă.

- Nu-i rea. E fată cuminte. Nu am auzit o vorbă despre ea. Tu ai să fii inginer, ea va deveni profesoară. E chiar foarte bine, și Manuela îl sărută pe frunte pe Ionuț.

Seara în pat lângă Teleleu, care începuse să devină cam teleleu, lipindu-se de el ca în tinerețe iar el își băgă nasul între țâțele ei voinice și calde, Manuela îi spuse:

- Ionuț vrea să se însoare. Trebuie să ne pregătim să-i facem o nuntă în satul nostru, satul lor era satul care începuse să se înfiripeze pe malul Papucului.

- Și cu cine vrea să se însoare?

- Cu fata Mariei lui Țuștea.

Când auzi, Ion scoase capul dintre țâțele Manuelei și se ridică în capul oaselor.

- Cu cine spui?

- Cu fata Mariei lui Țuștea. N-ai auzit?

- Nici în ruptul capului. Să nu aud de așa ceva că mă fac foc.

- De ce? E fată frumoasă, este la școală la Iași. Și are și avere. E o fată foarte bună.

- Nici nu mă gândesc să se însoare cu ea.

În cealaltă familie, aceeași nepotrivire de idei

- De ce să nu se mărite cu el? A terminat facultatea, este agronom. S-a vorbit despre Teleleu verzi și uscate dar băiatul seamănă cu el. Nu cred că să aibă boala lui,

să pățească necazul tău. Și ce dacă ai fost măritată cu el. A fost doar pentru o zi și eu te-am găsit fată mare. Căsătoria voastră e ca și cum n-ar fi fost. Eu sunt prieten cu el, ne înțelegem foarte bine la ceape.

- E prea devreme, găsi Maria un motiv. De la 20 de ani să aibă greutate.

- Avem noi destule ca să n-aibă greutate. De ce să nu dea de gustul... vorbi în glumă Ghiță.

- Numai la asta te gândești?

- Dacă nu te gândeai la asta te mai despărțeau de Teleleu.

Maria era să-i spună că rău a făcut că l-a lăsat pe Teleleu, că, deși Țuștea se laudă toată ziua, nu este mai bun. Asta ar fi însemnat să divulge aventurile ei cu Teleleu, și nu-i era atât frică de bărbat cât mai ales de reporterii, majoritatea de sex feminin de la Radio □an□. Problema ei era însă faptul cum s-o lămurească pe Ioana să nu mai fie prietenă cu Ionuț, ca nu cumva să facă vreo prostie și să-i cedeze.

- De ce nu vrei, mamă să mă mărit cu el? o întrebă Ioana.

- Tu știi că eu am fost căsătorită cu taică-su și m-am despărțit de el. Iartă-mă dar trebuie să-ți spun că nu era bun de nimic.

- Cum nu era bun de nimic?

Maria fu nevoită să-i spună că era impotent și nu cumva și Ionuț să aibă această belea.

- Nu se poate mamă. Dacă Ionuț este băiatul lui, înseamnă că taică-său este sănătos, nu am de ce mă teme că n-o să aibă cu ce să mă iubească, n-are ce boală moșteni. Dacă maică-sa l-a făcut cu alt bărbat, iar nu am

de ce mă teme. Apoi am să-ți spun direct. Nu m-am culcat încă cu el dar l-am verificat ...

Maria fu curioasă să vadă cum fiică-sa l-a verificat pe Ionuț.

- Și ce ai făcut?

- El a pus mâna la mine. Atunci am îndrăznit și am pus și eu mâna pe...

- Nu ți-a fost rușine?

- De ce să-mi fie rușine? Doar o să ne căsătorim. Voi nu vă lăsați goi unul în fața altuia? Doar copiii nu se fac prin chiloți.

- Dacă te rog eu să nu te căsătorești cu el...

- Nici în ruptul capului. Îl iubesc. Îmi este ca un frate.

- Ce-ai spus?

- Îmi este ca un frate.

Maria stătu un moment pe gânduri și apoi se hotărî să-i spună Ioanei adevărul:

- Îți este chiar frate!

- Ce spui?

- Ce-ai auzit. Îți este frate cu adevărat.

Maria îi povesti tot jurnal dragostei ei.

- De asta și tatăl lui se opune căsătoriei noastre.

Doamne ce încurcate sunt cărările Domnului.

* * *

Vestea că Ionuț nu se mai căsătorește cu Ioana, stârni interes în mass-media locală. Informatorii au trecut la lucru și au găsit breșa cauzei care făcea ca Ionuț să nu se căsătorească. Evenimentul ținu mai bine de o săptămână capul de afiș al primei pagini. Spre toamnă, Ioana plecă la facultate la Iași. De acolo se schimbă la București pentru a nu mai auzi de nimeni. La repartiție,

Ionuț își luă un post, undeva pe lângă Craiova, la Pielești, de unde se trăgeau strămoșii lui de pe tată. Găsi câteva familii cu numele de Tuleu iar un bătrân îi spuse că de mult, după spusele bunicului bunicului lui, niște rude de ale lui, care se numeau Tuleu și Teleap au plecat în băjenie și s-au stabilit în Moldova. Ioana a găsit un oltean, cam buzat, cu spor la sărutat, și avea să afle că nu numai de sărutat este bun. Ghiță s-a retras în casa lui și a rugat-o pe Manuela să-l ierte și aceasta, femeie descuiată la cap, nu l-a certat. Ghiță avusese destul și pentru ea și pentru Maria. Ghiță Țuștea își vându gospodăria și plecă și el în lume, undeva pe lângă București, mai aproape de Ioana. Important este cine crește un copil nu cine-l face. Or, el a crescut-o pe Ioana și o iubește. Maria s-a dus după Țuștea, că așa scrie la Biblie, femeia să-și urmeze bărbatul.

- *Somnoroasă mai ești de
dormi până la ceasul acesta!
Ast' noapte ce-ai făcut?*

Ce proaste sântem!

(Schiță în trei acte)

- Ai auzit? Se mărită Ileana lui Țurluc, zise Tița lui Tărăță către Patrița lui Paiată.
- Chiar!? Cu cini?
- Cu Ghiță.
- Cari Ghiță?
- Cum, cari Ghiță? Ghiță băiatul popii.
- Care popă?
- Popa Vasile. Doar n-avem mai mulți în sat.
- Mai este și popa din satul vecin.
- Da, tot Vasile îl cheamă, dar acela ari fete.
- Atunci de ce nu s-a încuscrit popa Vasile din satul nostru cu popa Vasile de la Hârtop.
- Poate sânt rude.
- Nu sânt. Știu eu. Eu sânt de-al casei la popa Vasile.
- Cari popa Vasile?
- Cum cari popa Vasile? Cel din sat.
- Credeam că este vorba de popa Vasile cel din satul vecin.
- Atunci poate sî dușmănesc. Știi cum sunt preoții.

- Nu, ei nu sî ceartă?
- Popa Vasile.
- Cu cini nu sî ceartă?
- Cum, cu cine nu sî ceartă? Popa Vasile din satul nostru cu popa Vasile din satul vecin.
- Atunci, preotesele.
- Preotesele... ca preotesele.
- Cum ca preotesele?
- Ca femeile...
- Di ci ca femeile?
- Fiindcă sunt femei
- Șî?
- Sî ceartă.
- Șî tu ai gura mare.
- Nu ți-i rușine să-mi zâci că am gura mare? În nici un caz nu-i mai mare ca a ta.
- A me? Știe tot satul ci gură ai. Nu te spalî Ghistrița...
- Pe tini Dunărea...
- Pe tini Marea Neagră.
- Nerușinato.
- Podoabo. Știu eu cini ești.
- Crezi cî eu nu știu cine ești. O stricată.
- Tu ești o proastă.
- Haimanao! Ai stricat casele oamenilor.
- Și ci? Strică-le și tu dacî poți.
- Eu îmi iubesc barbatul.
- Molâul acela. Ci sî iubești? Pocitania aia de-o șchioapă.
- Decât lunganul tău mai ghine așa. Îl vezi de la o poștă...
- Decât să nu-l găsești prin pat mai ghine să-l vezi de la o poștă.

- Contează să fie ager nu un babalâc care face un pas la o oră. Parcă e băiatul popii.
- Ci ai cu el că doar nu ți-o făcut nimic. Sau mai știi.
- Ci sî mai știi? Cu un asemenea nătăflete ci sî faci.
- Aha... De aceea sî uită Ileana lui Turcu ca dracu la tine.
- Minți, sântem prietene.
- Și eu sânt prietenă cu ea.
- Aha...
- Nici un aha, sântem prietene.
- De aia a ieșit duminică de la tîni.
- Când?
- Duminică?
- Îi arăt eu ei!
- Așa sânt prietenele.
- Și noi ne certăm.
- Ce proaste suntem!

II

A doua zi, Tița lui Tărăță nu-și găsea locul. Bărbatul îi era plecat la fabrică, schimbul doi, de la orele două p. m. până la orele două a. m. Așa avea programul, douăsprezece ore lucra și douăzeci și patru se odihnea. Adică nu se odihnea, ci stătea acasă. A sta acasă era un fel de a spune, fiindcă Tița îl trimitea în toate părțile. Pentru Tița, lucrul cel mai greu era să aducă apă. Fântâna era adâncă, 20 de metri, găleata era mare iar ea era o mână de femeie, un schelet cu fustă de pepit, cu bluză de zefir și broboadă de cașmir. Vara umbla desculță și călca în vârfurile picioarelor. Oamenii se întrebau unde mai stă sufletul în ea și cum poate vorbi atât de repede.

Patrița lui Paiată, colega de școală primară a Tiței lui Tărăță, era un butoiaș pe două picioare subțiri. Trunchiul era otova, după cum am zis un butoiaș, nu prea mare dar nici prea mic. Pe acest trunchi stătea un cap rotund, rotund ca un pepene de Gugęști, la o distanță, în sus, de două degete. Capul, desigur nu stătea în aer, ci era legat de trunchi prin gât, gât după câte știm avea două degete în lungime, doi decimetri în diametru. Asta nu o împiedica să fie simpatică când se uita la lună. De departe era trandafir, de aproape borș cu știr. Știrul este lobodă porcească și de aici, de la mâncarea ei preferată i s-a schimbat și caracterul, a devenit îndrăzneată ca porcul la troacă.

Tița, după cum am spus, era slabă și mărunțică și o clipă nu stătea locului.

* * *

- Patrițăă... Patrițâă... ieși puțin afară!
- Ce s-a întâmplat Tițî de mă scoli cu noapte-an cap? A luat foc satul?
- Ce noapte, tu? Nu vezi că soarele e de o suliță pe cer. Acuși n-ai sî mai poți răsufli de căldură
- Chiar tu... N-a mai plouat de douî săptămâni. S-a ofilit și păpușoi. Dacă mai țini așa n-o s-avem ce mânca la iarnă.
- Taci, tu. La cooperativă este destul grâu. Nu mai suntem în '47. Atunci era altceva. Dar, cred că nu mai sculat din somn ca sî-ni spui că-i secetă. Asta o știu și eu.
- Somnoroasă mai ești! di dormi până la ceasul ista. Ast' noapte ci-ai făcut?
- Am dormit. Ci să fac? îi răspunse Patrița, frecându-se la ochi.
- Încetu' că mă-nghiți. Uite că m-am molipsit și eu...

Țița, femeie educată, puse mâna la gură.

- Spune, odată, de ci-ai venit. Nu vezi că nu mai pot de oboseală.

- Da, ce, ai tras la jug sau bărbatu'...

- Nu, fă. Nu vezi că-i secetă. Mi-am udat chipărușii când nu răsărise soarele. Bărbatu' a fost schimb de noapte. Doarme și el... E obosât

- Da... Schimb de noapte... E obosât săracu'... insinuă Țița.

- Ci vrei să spui? De unde știi că bărbatu' meu nu-i obosât?

Țița schimbă vorba.

- N-ai văzut-o pe Ileana lui Țurluc?

- Pi cine?

- Pe Ileana lui Țurluc, fata Catincăi lui Prepeleac, cum îi mai zice lui Țurluc.

- Ci-i cu ea? A trecut ieri pi la mini. I-am împrumutat niște făină de grâu. Zicea că vrea să facă niște scovergi...

- Scovergi spui. De mult n-am mai făcut. O fi având musafiri, reflectă Țița

- Poate. E fată... E timpul.

- Ci timp?

- Să sî mărite. Are ceva ani, peste 20. Păcat să stea pe uscat.

- Cum pi uscat?

- Adică nemăritată. Fără barbat.

- De undi știi că n-are barbat?

- E nemăritată.

- Da. E adevărat. E nemăritată. Dar ci are asta cu barbatul.

- Zăc și eu așa.

Țița schimbă vorba

- Unde zâci că îți este bărbatul?
- Doarme... A lucrat de noapte.
- Doarme?!
- Doarme. A lucrat ast'noapte.
- Paiață, vara când venea de la fabrică obișnuia să se culce în podul șurei. De mic copil făcea acest lucru de când îl lua taică-su la cosit și îl culca la amiază la umbră de căpiță pe brazdă de fân. Îi plăcea cum mirosea fânul.
- Chiar doarme? Parcî l-am văzut trecând pe pârau la deal.
- Bărbatul neu?...
- Doar nu al neu. Al neu e plecat la coasî.
- La coasî, zâci? La cini? La Ileana lui Țurluc?
- Da de unde. La mini, în deal la Mătăhuia.
- Chiar. Ileana zâcia cî faci scovergi pentru cosaș.
- Cosaș, spui?
- Cosaș. Pe fânațul din Dealul Mătăhuia.
- Ari ea fânaț acolo?
- Ari. Am fost odatî la adunat la ea, adică la taică-su.
- Mulțumesc. Știu când ai fost
- Văd câ-l urmărești pe bărbatu-miu.
- Nu-l urmăresc. L-am văzut
- Și ci-i dacă l-ai văzut. Poate se ducea la maică-sa. Așa sânt femeile...
- Cum sânt?
- Parcâ nu știi... Scornesc vorbe.
- Eu? Vorbe zâci?...
- Tu. Ci ti interesează unde se ducea bărbatu-meu
- Nu mă interesează. Doar am vrut sî știi.
- După ci ai spus la tot satul. Sânt sigură că ai trecut și pe la Casandra lui Fofârlici. Ti știu eu...
- Ci știi?

- Cum ești.
- Cum sânt?
- Duci vorba. Deja știe tot satul. Tu și Casandra bateți toba mai rău ca Bulihai.

Bulihai era omul de la sfatul popular care umbla cu toba și anunța pe săteni de datoriile față de stat: pietruirea drumurilor, săparea șanțurilor, plata cotelor, vaccinarea copiilor...

- Eu?! Tu. Mi-o spus mie Casandra lui Fofârlici.
- Fuși fă. Parcî n-ai avea treabî. Nici nu ai. N-ai nimic în grădină.
- Dar tu ci ai? Niște chipăruși iuți.
- Lasâ-mă în pace! Trăzești oamenii de giaba.
- Rămâi cu chipărușii tăi.

Tița plecă.

- Du-te-n plata sfântului, îi zise Patrița.

Tița nu se uită înapoi. Cu mâna dreaptă ridică puțin fusta la spate, un gest tipic rural prin care o femeie arată că nu i pasă ce zice adversara ei.

- Hoo! Nebuno, strigă Patrița. La balamuc cu tine.

Ultimele cuvinte o scoase din sărite pe Tița. Tocmai atunci Smaranda lui Sucitu trecea pe drum. Se ducea la soacră-sa să-i spună să-și ia băiatul acasă, adică pe bărbatul ei, fiindcă nu mai știe ce să facă cu el, fiindcă este prea sucit. Acuși zice c-o iubește și nu-i dă pace toată ziua că nu mai are timp nici să mănânce, acuși o înjură de toți sfinți, ba e și spurcat la gură, iar vecina ei îi tot spune să-l mai domolească, că are copii și nu se poate să audă asemenea porcării.

Tița care era prietenă cu Smaranda încă de când era în școala primară și păzeau găștele pe malul părului abia

așteptă să o bârfească pe Patrița cu voce tare și de față cu bârfită.

- Auzi, fă, strigă ea la Patrița, ti crezi cineva. Mă trimiți tu pe mini la balamuc. Tu, fă. Tu care ai stat la Socola și ziceai că ești la școală. Crezi că nu știu unde ai fost. Știe tot satul... Și știe și de ci. Întreab-o și pe Smaranda.

- Ce spui ? strigă Patrița. Smaranda știi cini ești tu. Nu a dat ea pesti tîni când erai într-o căchiță cu Ion.

- Cu cini spui? Intră în vorbă și Smarada. De undi a mai scos-o și pe asta? Bărbatu-meu nu m-a înșalat niciodată. Era cu altcineva. Cu Ghiță a lui Beșleagă.

- Ci minți, fă? Se adresă Tița către Smaranda. Nu v-ați scărmanat astăvarî pe dealul Mătăhuia

- Mai duceți-vă dracului, ninorocitelor. N-aveți altceva de făcut decât sî aveți grija oamenilor.

- Noi ninorocite! Strigă Patrița. Apoi către Tița. Auzi! Noi ninorocite. Și cini vorghești. O sucită. Mai sucită decât a lui Sucitu.

- Așa, fă. Și noi ne certăm digiaba, de la ninica tătî.

- Știi ci, mai ghine intră ici la umbră, să bem o cafea, că mi-o adus bărbatul ieri 100 de grame, măcinată gata.

- Altî datî. Acum am treabî, îi spuse Tița.

* * *

- Tiță! Tiță, n-auzi. Vin-o puțin la poartî.

- Ci vrei? de scoli oamenii cu noaptea-n cap.

- O știi pe Marghioala lui Harbuz?

- Cum să n-o știu.

- S-o dispărît și o venit la mini.

- Și ci vrea?

- Te-aș ruga dacî sî poate...

- Intrî/n ogradă că e de vorghit mult. Sî fac mai întâi o cafea.

Pentru vară, Tița avea o bucătărie specială. O cameră în care avea un aragaz tip Satu Mare, un frigider Fram, o masă pentru patru persoane, din pal, acoperită cu o mușama cu flori de măr și un dulap de bucătărie cu două sertare pentru tacâmuri și prosoape, două corpuri în care ținea oalele și o vitrină pentru pahare, pachete de zahăr, cacao și cafea. Patrița cunoștea toată geografia bucătăriei Tiței. Tot la o cafea pusese la cale căsătoria Floarei lui Harbuz cu Costică Trandabăț, desigur în prezența mamei lui Costică. Căsătoria avu loc dar ținu din toamnă până-n primăvară. Floarea plecă de la Costică, deoarece el, Costică, soțul care zise că o s-o iubească până la sfârșitul vieții ei nu a lui, când nu o iubea o bătea. De iubit o iubea din an în paști iar de bătut o bătea în fiecare zi. Totdeauna găsea un motiv să o înjure să-i dea o palmă

- De ci dai în mine? îl întreba Floarea.

- Ai pus cuțatul cu gura-n sus, îi răspundea Costică.

- De ci dai, mă?

- Îi mămăliga cu gogoloi.

- De ci mai dai?

- Îi borșul răci.

Așa ieri, așa azi, mâine n-a mai fost așa.

- Tu ești vinovatî, zise Patrița către Tița în timp ce aceasta turna cafeaua aburindă în cești.

- Di ci eu? N-ai venit tu cu rugămintea să mă duc la Costică... Altfel împletea codiță albă lângă maică-sa dacă n-o băga în mormânt de scârbă.

- Pentru ci di scârbî?

- Pentru cî nu sî mărită cică-sa.

- A, nu. Voia sî scape de ea.

- Păi, a scăpat.
 - Pe dracu. S-a întors acasă. Și are și burta mare.
 - Te pomenești că vrei să-i găsec alt bărbat. Cine dracu, pe vremea asta de sărăcie, criză cum îi zăc ăia de la oraș, se leagă la cap cu o belea
 - Vrea să și împaci cu Costică.
 - S-o bată iar.
 - Zăci că mai rele sânt bățiile la cap de la maică-sa decât bățiile lui Costică.
 - Nu mă duc! Vorbi hotărâtă Tița.
 - De ci, fă?
 - Mi-o interzis barbatu. O zăc că mă alungă de acasă dacă mai umblu prin sat.
 - Da ci, trebuie să știe el.
 - Uiti că știe. Ba, a zis că a aflat de la tîni.
 - De la mini!? N-am mai vorbit cu el de la Paști.
 - Cum ai vorbit cu el la Paști. Ce să vorgească cu tine. Patrița se înroși toată. Di asta nu ia plăcut cozonacul. Te pomenești că i-ai dat tu.
 Patrița nu mai scoase o vorbă. Tița lăsă cafeaua nebăută și plecă val vârtej acasă.

* * *

- Nu era bun cozonacul ? Da. Al Patriței era bun? Tița ridică mătura să dea în barbatu-su.
 - Stai, nebuno! Ci țî-a venit.
 - Da. Eu sânt nebunî. Patrița este teafârî.
 - Ci-i cu Patrița, cătă bărbatu-su să afle.
 - Cum? Tî faci că nu știi. Am să-i arăt eu ei.
 - Ce să știu femeie?
 - Di cozonacul Patriței
 Bietul om nu știa că Patrița tremura toată ori de câte ori îl vedea. Îl iubea încă de când era la școala primară. Se

împrietenise cu Tița ca să poată trece pe la ea și să stea de vorbă și cu el. Făcu tot posibilul ca și bărbatu-său să se împrietenească cu el. De aceea rămase mirat când află că Tița nu mai este prietenă cu Patrița din cauza lui.

- Mă acuzi că Patrița mi-a dat o bucată de cozonac și că am lăudat-o că era bun, îi zise supărat Tărăță. Cu grăsună aia n-aș sta nici-o noapte lângă mine

- Noapte, zâci. Ce îți trebuie noapte pe câmp? Noaptea îi Paiată acasă. Doar n-ai aduce-o aici. Aha! De aia e toată ziua la mine. Poate te găsește singur.

- Dacă mă scoți din sărite, îți spun eu care-i adevărul. Faci gălăgie ca să ti acoperi pe tîni. De ce vine Paiată toată ziua pe la mine. Ba, dă-mi furca că la a mea i s-a rupt un corn, ba, dă-mi grebla, ba, nu știu ce i s-a mai întâmplat. El vorbește cu mine și se uită la tine.

- Prepeleagul ăla. La ăla mă uit eu?

- Da eu mă uit la grăsună aia?

Tița și Tărăță nu mai avură zile bune de la bucata de cozonac a Patriței. Tărăță se repezi cu furca la ea. Tița aruncă cu apă fiartă după el. Tărăță se culcă în șură numai să nu-l mai toace toată noaptea la cap. Oamenii din sat nu-i mai văzură de o bună bucată de timp la crâșmă și nici la câmp împreună.

Certurile lor au ajuns și la urechile Patriței și ale lui Paiată. Cărarea dintre cele două gospodării se umplu cu scaieți, nu mai umbla nimeni pe ea. Tot satul știa de cearta dintre cele două familii.

- Sî știi, că nu iese fum până nu este oleacă de foc, zise Ilinca lui moș Vasile Țepeș, la o șezătoare de tors cânepă ce avea loc la Catinca lui Ghiță Durlă.

- Alti vremuri, Ilincî îi răspunse Catinca. Doar numai noi mai toarcem cânepî. Acum, astea tinere se îmbracă toate cu haine de la oraş. Au timp de prostii.

- Taci, fă. Manţa lui Rogobete n-o fost prinsă de bărbatu-su prin păpuşoi cu zurliul acela a lui Sândica. Alte vremuri erau. Eram şi noi tinere.

* * *

Vara trecu. Trecu şi postul Crăciunului...Şi câşlegile de iarnă. Şi postul Paştelui. Veştile treceau din gură-n gură de la o casă la alta, pe la crâşme, pe la biserică. Despre Tiţa şi Tărăţă nu se mai vorbea nimic Nici Patriţa şi Paiată nu mai erau subiect de discuţie. Bomba explodă în prima zi de Paşti. Era cald, era zi de sfârşit de aprilie, Paştele căzuse după sfântul Gheorghe. Pe şanţ iarba era mare, curată, fără urzici, pământul era uscat. Ilinca lui moş Vasile Ţepeş întinse pe iarbă o cuvertură ţesută de ea pentru a se lăuda cu ceea ce a făcut toată iarna. Pe şanţ, ca totdeauna, nu lipsea Catinca lui Durlă.

- Ţi-am spus eu, zise Ilica lui Ţepeş. Nu ieşea fum de pomană.

- Despre ci vorgeşti? o întrebă Catinca.

- Cum? Nu ştii? Lumea a înnebunit de tot. Patriţa lui Paiată s-a mutat la Tărăţă, bărbatul Tiţei.

- Şi Tiţa?

- S-a mutat la Paiată.

- Doamne! Şi Catinca îşi făcu o cruce mare. E păcat să judici oamenii chiar azi în zâua Paştelui, dar cred că lumea a înnebunit de-a ghinelea.

- Adevărat, fă, a zis şi Ilinca.

- Foarte bună!, zice el.
E de Dorna, e grasă și puțin iute.
Numai bună de plăcinte
după care să bei și un pahar de Bohotin.

S-a împutit brânza

Localitatea și locația unde s-a petrecut acest fenomen este orașul x și putina y . Deși ecuația a fost rezolvată și valorile lui x și y au fost date, le trec tot ca necunoscute din motive lesne de înțeles. În povești eroii sunt fictivi nu reali ca în reportajele jurnalistice. Mai departe am să vă spun, de fapt am să scriu, căci de scris este treaba și nu de vorbit, precum știți cu vorbitul se preocupă mai mulți decât cu scrisul, în special femeile, cum este orașul unde și-au trăit, își trăiesc și își vor trăi eroii mei viața. Poate, Măria Ta cititorule rezolvi ecuația amintită mai sus.

Este un oraș frumos, frumos de tot, ba unii zic că este chiar o perlă, (nu știu dacă este veritabilă sau fabricată) cum nu există altul în fascinanta Românie pe fruntea căreia flutură în vânt frunza Elenei Udrea și nu a Evei, cea care, împreună cu Adam, altfel nu se putea, a pus bazele existenței lui Homo sapiens pe planeta Pământ. Orașul, care are și rang de municipiu se află, pe malul unei ape rezezi și limpezi ca cristalul, ca Ozana lui Ion Creangă, la poale de munți împăduriți cu conifere și

foioase - prin el foiesc fel de fel de interlopi, indivizi cu proastă reputație, cămătari, șmenari, sprijiniți de polițiști ce apără pe oameni de răufăcători. Din acest oraș se vede Olimpul României. Care este acest oraș este greu de aflat, căci Olimpul României, se poate vedea și de la Est și de la Vest, și de la Sud, și de la Nord, așa că trebuie să ghiciți, din ce voi scrie în continuare. Dar cine este Olimpul României? De la Dimitrie Cantemir, de la George Coșbuc, de la Alexandru Vlahuță și de la mine, care scriu de la cei amintiți mai înainte, aflăm că Olimpul României este numit Muntele Ceahlău. Deci, după ce am stabilit coordonatele orașului, e drept cam evaziv, în care, repet, trăiesc, nu au trăit, eroii despre care am să vorbesc, ba nu, am să scriu, să trecem la treabă, adică la povestit despre puțină, puțină în care s-a alterat brânza. Povestea de care are un sâmbure de adevăr, un sâmbure mare și tare ca a unei persici dintr-un piersic altoit, are și o multă imaginație, adicălea ficțiune cum spun specialiștii în ale literaturii. Doar am spus că este vorba despre o brânză specială pe care am numit-o brânză literară.

* * *

Ieri m-a trimis nevasta în piață. Mi-a făcut un pomelnic cu toate produsele ce trebuia să le cumpăr, mi-a dat o sacoșă mare, împletită de ea, sacoșă specială pentru piață, mi-a deschis ușa de metal din aceste noi, mi-a dat un sărut de despărțire. Eu a trebuit să-i returnez sărutul, și eu când mă apuc de o treabă o fac gospodărește. Desigur nevastă-mea a fost mulțumită, însă gospodină cum e ea și responsabilă de datoria de soție care nu se reduce numai la sărutat, s-a desprins din brațele mele și puțin bosumflată mi-a zis:

- Pleacă odată! că sărutatul nu ține de foame.

Și am plecat. În piață lume multă la cumpărat fasole, barabule, adicălea cartofi, curechi, adicălea varză. Eu m-am uitat pe listă și am văzut că trebuie să cumpăr și niște brânză, că nevastă-mea gândea să facă niște plăcinte, din alea moldovenești, poale în brâu. Mi-a mai spus nevastă-mea să am grijă ca brânza să fie de oi și nu cumva să fie alterată. De la barabule m-am îndreptat direct la sectorul de lactate. Ce să vezi? Aici l-am întâlnit pe un prieten care tocmai gustase niște brânză de oi, că și nevastă-sa vroia să facă o ruladă cu brânză înainte de lăsatul secului.

- E bună brânza? îl întreb eu, bineînțeles nu înainte de a-l saluta, a-l felicita pentru că obținuse un premiu literar.

- Foarte bună!, zice el. E de Dorna, e grasă și puțin iute. Numai bună de plăcinte după care să bei și un pahar de Bohotin.

După ce gust și eu din brânză și mă conving că este cu adevărat ceea ce căutam, prietenul mă informează:

- Mâine este lansare de carte la biblioteca lui Dovleac. Vii?

- Vin. Ce am de făcut acum când anii sunt mulți la număr la trecut și puțini pentru viitor. Mă mai cultiv și eu cu literatura postmodernistă, din asta din care citești mult și înțelegi puțin.

- Mâine este altceva. O să fie ceva inteligibil.

După acest scurt dialog ne despărțim, fiecare plecând în treburile lui, iar eu îi repet promisiunea că am să fiu prezent a doua zi la lansare cărții. Și m-am ținut de cuvânt.

* * *

- La alte întâlniri, tu, criticul de serviciu, te aflai alături, mai întotdeauna de cei doi corifei ai literaturii de pe meleagurile noastre, i-am zis eu când ne-am reîntâlnit. Acuma nu-i prea văd. De ce? Intru eu din nou în discuție cu prietenul amintit.

- S-a cam împuțit brânza.

- Dar, de ce? N-a fost putina tratată bine? Tata când punea brânză la putină, o opărea cu zer. Când o deschidea de Crăciun, brânza avea gust, miros, culoare plăcute. Cu mămăliguță caldă, o mâncai de *să-ți bați copii*.

- Te faci că nu înțelegi, mă apostrofează prietenul. E vorba de o altfel de brânză. De una la figurat.

- Și care este aceasta, continui eu dialogul.

- Nu mai sunt prieteni.

- De ce?

- S-a împuțit brânza.

- Iar mă iei cu vorbe în dodii. Spune-mi odată de ce nu mai sunt prieteni.

- Simplu. Putina lor de brânză era serviciul la instituția aia care se ocupă, printre altele, de vechituri.

- Bulendre, mașini, second hand. Te pomenești că au și ei niște lăzi de gunoi ale Europei cu care se pot îmbogăți.

- Nu de astea este vorba, ci de niște ziduri vechi care ne arată cât de veche e țărișoara noastră.

Și ce au acestea cu prietenia dintre cei doi.

- Păi, au.

- Spune odată ce au, insist eu nerăbdător, amenințându-l că altfel se împruțește și brânza noastră.

- Bine, zice el. Uite că-ți spun.

- La instituția lor, unul din ei era șef iar celălalt era șef-adjunct. La un moment dat trebuia schimbat șeful. În democrațiile consolidate un șef nu poate fi șef pe viață, ca să nu se împruțească. Poți fi, totuși șef de două ori, vreo opt ani. Venise timpul schimbării șefilor când se dau un fel de examene, trebuie să ceri să fii șef. La examen pot fi mulți candidați sau poate numai unul. Ce doi s-au înțeles ca să nu se concureze la examen și să participe numai subșeful, care mai avea doar doi ani până la pensie. (Uitasem să vă spun că diferența de vârstă dintre cei doi era de vreo zece ani). Vroia și el să fie măcar atât timp șef și să ia și o pensie cu zece, douăzeci de lei mai mare. Colegul, adică șeful, însă s-a răzgândit și cu pile mai mari a fost tot el numit șef. Prietenul a ieșit aproape imediat la pensie și pe loc brânza a devenit portocalie □ i iute, ba se zice că ar fi apărut și niscaiva viermi.

- Și s-a terminat totul cu aceasta, cu brânza alterată, îl interoghez eu pe prietenul meu mai departe.

- Ce s-a întâmplat mai departe, știi și tu, îmi răspunde el, că doar trăiești și tu în lumea literelor, lume divizată, în care brânza nu se mai ține în aceeași puțină.

- Știu și eu ceva, dar tu ești de-al casei, știi mai multe, așa că povestește în continuare.

Redau în continuare, cu cuvintele mele, ce mi-a spus prietenul.

Prima dată când cei doi au pus brânză la puțină împreună a fost acum 20 de ani și mai bine. Deci după Revoluția noastră, democratică după cum îi zic unii.

Erau colegi de transmis vorbe, și adevărate și mincinoase în lume, adică la un ziar. Atunci, împreună cu alții de felul lor, au înființat o societate care să se ocupe cu scrisul cu cuvinte meșteșugite și frumoase. Desigur și cu publicarea lor. Societatea a dus însă o viață latentă. După alterarea brânzei, domnul subșeful devenit liber, plecat cu coada-ntr-o picioare de la instituția unde avea salariu, s-a gândit să reanimeze societatea cuvintelor meșteșugite și frumoase. A chemat mai mulți meșteșugari, mai vechi și mai noi și, după eforturi îndelungate, care n-au durat treizeci de ani ci numai vreo trei luni, și-a văzut visul realizat. Domnul șef nu a accesat la ideea lui, ba la acuzat prin cuvântul unui amic din spațiul lui de credință și atitudine, că a făcut o adunătură de veleitari iar brânza a devenit și mai iute, mai rea la gust. Și așa în orașul despre care am vorbit la început s-au format două grupări ale cuvintelor meșteșugite, fiecare considerându-se că este cea mai cea, fiecare cu...

Cititorule cred că știi, dacă nu știi îți spun eu, pe mai multe maluri de ape din România au existat topitorii de in și cânepă, plante denumite textile. Din cânepă se făcea sfoară. De când cu democrația și capitalismul, din topitorii s-a ales praf și pulbere. Obiceiul trasul sforilor a rămas însă. Cei doi au tras cât au putut, au obținut niște bani de la mai marii locului, și în urbea care raportată la marele urbe al lumii este un cătun, au fost editate în timp de criză două reviste de literatură & artă (te întreb cititorule: literatura nu este o artă). Una, la care șef este șeful e o carte de vreo 400 de paginii, în care s-a scris de toate, de prieteni și prietene, unii câte 7-8 articole ca să știe urmașii urmașilor cine au fost ei, iar a doua, mai

subțirică, o reeditare a unei reviste mai vechi, la care șef este fostul subșef.

Mai departe trebuie să vă spun, fiind o țară obiectiv, că în urbea amintită, așa mică cum este, sunt mulți meșteșugari ai scrisului. Mai vechi, mai noi, mai tineri, mai bătrâni. Aceștia ca toți meșteșugarii din țară, ba și din lume, au o nevoie intrinsecă de comunicare. Comunică ei prin telefon, fix sau mobil, prin internet că sunt oameni moderni, dar au nevoie și de o comunicare, să-i zicem têt à têt. Așa se face că se adună pe unde pot, biblioteci, muzee, și țin niște ședințe numite cenacluri, mai lansează câte o carte. Când un autor într-o adunare își prezintă cartea scrisă se zice că o lansează, deși nu este navă sau aeroplan de hârtie. A lansa o carte, după dicționar, se înțelege a o pune în vânzare. Cu lansarea e mai ușor, cu vânzarea e mai greu. Nici cu lansarea nu-i chiar atât de ușor de făcut. Mai întâi ai nevoie de unu, doi, trei critici care nu critică ci laudă. După ce aceștia își susțin spiciul urmează a doua lansare, ce mai interesantă: plăcinte (Poale-n brâu la Moldova. Poate slană la ardeleni. La olteni s-o fi lansând cu praz?), ceva parizer, ceva biscuiți, covrigi, niște cașcaval, niște alune și, neapărat, puțină palincă și mai mult vin. În jurul acestora se duce mare dezbatere literară: ce-ți mai fac copii sau nepoții?, iar s-a scumpit brânza, se reduc salariile și pensiile, ai apă caldă?

Cam așa a fost și la lansarea la care m-a invitat prietenul din piață și după cum ați văzut, ba nu, ați citit, am fost prezent și eu. Eu am mâncat doar plăcinte, de alea poale-n brâu care, deși erau bune nu erau ca plăcintele făcute de nevastă-mea, care este o specialistă în facerea unui asemenea produs gastronomic. Prietenul

meu a băut și vin. Eu nu. Mă tot chinuie□te stomacul cu hiperaciditatea lui. Prietenul meu a prins chef de vorbă și când discuția despre... aventurile tinereții erau în toi, sună telefonul mobil, al lui, nu al meu.

- Vino acasă îi spune nevastă-sa. Te așteaptă mama! (Adică soacră-sa). Dorește să știe când aveți întâlnirea de promoție că n-ar vrea să lipsească.

Prietenul meu era într-un colectiv de organizare a aniversării a 50 de ani de la terminarea liceului.

- Bine, vin! îi răspunde prietenul meu nevestei-si. Chiar vreau s-o mai văd. Mi-era dor de ea. Ceva potabil a adus de la Cotnari?

După acest dialog telefonic am plecat de la lansare, nu înainte de a lua o carte cu autograful autoarei, o tânără poetă ieșit nu de mult la pensie. În fața Casei de Cultură, un adevărat monument arhitectural, un dreptunghi ca o cutie de chibrituri construită de comuniști, ne-am despărțit. El a luat-o spre V iar eu spre E. Cunoștințele mele despre alterarea brânzei celor doi amici au rămas la nivelul celor spuse până aici. Cu aceste informații trebuie să te mulțumești și tu, cititorule. Dacă am să mai aflu ceva, nu numai de la prietenul despre care făcut-am vorbire, ci și de la alții, am să te țin la curent. Nu de alta, dar să nu faci plăcinte literare cu brânză împutită.

Cu sănătate.

Meșteșugar de cuvinte

*Fidelitatea este o chestiune
pur teoretică.
Suntem oameni, doamnă,
nu turturele*

Inocență

- **M**ai lasă-mă în pace... Ce ai? Nici când eram în primul an de căsătorie nu erai așa de amator, îi reproșă doamna Varduca soțului, într-o după masă, când el veni, vesel de la liceu.

Profesorul Varduca își încheiase situația școlară la clasă, nu avea corigenți și era bucuros că nu va mai avea de a face cu tovarășa Turcu, activista de la Comitetul municipal de partid care-l tot acuza că nu-și face datoria, că lasă corigenți pentru ca să-i prepare în vacanța de vară.

- Ce dracu ai, de ești așa de mofțuroasă? Parcă ești madam Zvolinschi. Numai ea de o bucată de vreme tot țipă la bărbatu-său, de-i vine bietului om să-și ia lumea în cap. Ea însă e mai bătrână ca tine și cred că a fost iertată de Dumnezeu.

- N-ai decât să pleci și tu dacă nu-ți place.

- Bine! Dacă așa zici, uite că plec.

Își schimbă hainele de serviciu, îmbracă o cămașă curată, își pune o cravată asortată și se așează pe fotoliul din fața televizorului, locul lui de preferință.

- Tu nu te îmbraci? se adresa el soției.

- De ce? îi răspunse nervos ea

- Ți-am spus de ieri că am banchet cu clasa la care sunt dirigințe.

- Mergi sănătos. Sunt obosită.

- Ce ai făcut de ești obosită? Ai fost la pădure?

- Ce știți voi despre munca femeilor? Doar să vă stea în față cu masa întinsă, să vă satisfacă poftele.

Altceva...

- Bine... Dacă te răzgândești, știi unde este restaurantul „Căprioara”. Eu plec că mai am ceva treabă cu organizarea.

- Du-te sănătos!...

* * *

Volkswagenul alerga grăbit pe șoseaua cu serpentine largi, peste poduri scurte dar îndrăzneț aruncate peste văi adânci săpate de pâraiele ce coborau din munte. Pe fereastra întredeschisă pătrundea vânt cu miros de brad, răvășind bucle galbene, lăsate libere. Mioara încerca mereu să și le așeze, privindu-se în oglinda mașini dar nu reușea. Era un joc care începu să-i placă. Viteza mașini însă o amețea. Când se apropia la câțiva centimetri de parapetul ce despărțea șoseaua de amețitoare prăpăstii, când de ziduri din piatră ce sprijineau culmi cu brazi plecați spre cer. De frică închise ochii și nu mai privi la nimic.

Varduca o privi cum doarme. Respira liniștit, fără efort. Pieptul se ridica și cobora într-un ritm perfect, evidențiind și mai mult sâni plini, coști, peste care Mioara nu pusese încă sutien. Rochia din mătase naturală îi alunecase spre șolduri lăsând vederii coapse suple, de sălbăticiune. Varduca își privea prada cu lăcomie.

Oprită din leagănul drumului, Mioara se trezi imediat. Era efectul pe care-l trăiesc cei ce călătoresc cu trenul și se trezesc totdeauna în stațiile în care se poposește mai mult. Când deschise ochii, în față îi apărură clădirile rustice ale stațiunii și crestele înalte ale Ceahlăului. Nu mai văzuse munții așa de aproape. O apăsa imensitatea înălțimilor și se temea să nu vină stânci peste ea. Își strânse genunchii la gură, își încolăci mâinile peste picioare și se înghesui în fotoliu acoperit cu mițe lungi de lână moale..

Se visase noști în șir fără sfârșit alături de Varduca. În recreații îi căuta prezența. Îi ieșea înainte pe hol, când avea ore cu el. La o reuniune a clasei îl invită să stea în genunchi pe batista ei și-l sărută pe gură sub aplauzele colegelor cu care făcuse pariu. Acum, după o noapte de zbențuială la banchet cu Radu, se afla în mașina lui Varduca și nu știa ce să facă. Își scutură capul a limpezire.

Văzând-o cum stă, cât de fragedă era, deși trecuse de 18 bani în martie, Mioara avea o expresie de copilă, lui Varduca i se făcu milă. Se gândi la propria lui fată care în anul următor va trebui să se bucure și ea de banchetul de absolvire a liceului. Răsuci cheia în contact și porni motorul.

- Unde mergem? îl întrebă Mioara.

- Acasă, îi răspunse, Varduca.
- Nu vreau! E frumos aici.
- Bine , îi răspunse Varduca. Am să-ți arăt cât e de frumos.

Trecu prin fața mașini și deschise portiera din dreptul ei. Îi întinse mâna. Mioara se transformă în ființa veselă care era. Ieși din mașină fără a fi atentă la rochia care îi dezgoli până sus picioarele și se prinse cu ambele mâni de brațul lui.

* * *

Doamna Varduca nu mai trecuse de mult pe la ginecologie. Nașterea fetei fusese o traumă pentru ea. Doctorița Bercovici o sonda din jumătate în jumătate de oră să vadă dacă se produce dilatația. Avea niște degete de muncitor de pădure și voce de polițist. Suferi o zi întregă aceste examene iar până la urmă trebui să-i facă totuși cezariană. Fusese în pragul morții. I se făcuse operația cu anestezie locală. Doctorița Hurduc îi zise să ragă cât poate că doar nu este ea de vină.

De o bucată de timp, o jenă vaginală o deranja. Se destăinui unei colege de serviciu cu care fusese și colegă de liceu.

- Trebuie să te duci la un doctor, îi spuse aceasta.
- Mi-i groază să mă urc pe masa aceea și să-mi desfac picioarele, îi mărturisi ea colegei.
- Te cred, îi răspunse colega, dar asta-i situația noastră a femeilor. Apoi, orice boală trebuie tratată din timp. O mai ții minte pe Popescu, fata aia blondă, frumoasă. Tot așa a ezitat să meargă la doctor și când s-a dus a fost prea târziu. Dumnezeu s-o ierte!

- Am să mă duc mâine. Știi tu vreun doctor mai bun?

- Sigur. Sunt pacienta lui Pavlidis. Îi el cam porcos la gură, dar se pricepe. O face asta cu fetele tinere dar cu mine se poartă frumos totdeauna, chiar manierat. Îi spui că te-am trimis eu.

* * *

Cabinetul doctorului Pavlidis se afla la un capăt de culoar de la etajul II al policlinicii de adulți. În sala de așteptare toate scaunele erau ocupate. Femei tinere, rotunde la trup, așteptau de la primele ore al dimineții.

- Doamna Varduca este? se auzi vocea asistentei, prin deschizătura ușii.

- Da! i se răspunse, și doamna Varduca își făcu loc de intrare, sub privirile muștrătoare și obosite al celorlalte paciente.

Când văzu masa de consultație, dădu un pas înapoi. Urcă pe ea după ce doctorul îi spusese de vreo trei ori și o ajută și asistenta.

Doamnă, boala dumneavoastră pentru organism nu este gravă dar pentru lume da. Cum să zic, aveți o boală a tinereții, a celor care umblă din floare-n floare.

- Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

- Doamnă, de blenoragie ați auzit?

- Oarecum, ni-a vorbit o dată un doctor la o oră de educație sanitară.

- Atunci, aflați că aveți o asemenea boală.

- De unde s-o iau. Sunt atentă cu igiena mea corporală.

- Nu mă întrebați pe mine de unde ați luat-o. Practic, ar trebui să vă trimit la cabinetul de boli venerice

dar n-o fac. V-ar obliga să le spuneți cu cine ați avut contact sexual. V-ar lua în evidență.

Doamna Varduca se așează pe patul din cabinet și și acoperi fața cu mâinile. Printre lacrimi, îi spuse doctorului.

- Sunt căsătorită. Abia îi fac față soțului meu. Am fată mare... Cum să mă țin de prostii...

- Atunci se schimbă treaba. Uitați-vă o rețetă dublă. Și pentru soț. Celelalte probleme nu mai sunt de resortul meu. Totuși, v-aș spune să nu faceți o tragedie din asta. Fidelitatea este o chestiune pur teoretică. Suntem oameni, doamnă, nu turturele.

*Am să-i spun mamei să
treacă pe la dumneavoastră*

Serviciul

Cu diploma făcută sul și răsucită într-o coală de hârtie dintr-un registru vechi, îngălbenit de timp și din care mai rămăsese doar câteva file nefolosite, așezată cu grijă în poșeta nouă primită după examenul de bacalaureat, Mioara păși cu emoție pragul biroului de la oficiul recrutării forței de muncă.

- Bibliotecară! E greu fetițo. Chiar licențiate, la timpul acesta, vor un asemenea post. Cu o diplomă de liceu, la pâine sau la aprozar dacă se găsește un loc.. Și nici acolo nu prea există.

Mai treci pe la noi să vedem, totuși, poate găsim ceva.

Mioara ieși dezamăgită din birou urmărită de privirea funcționarului cu care vorbise.

- Nu-i rea fetișcana! exclamă pentru el dar cu voce tare funcționarul.

- E cam de-o seamă cu fiică-ta, făcu observația colegul.

Funcționarul făcu ochii mari:

- Sper ca fiică-mea să n-aibă nevoie de serviciile tale

- Ce te-ai supărat așa repede, doar n-ai...?

- Dar nici tu, îi răspunse supărat funcționarul, Colegul ridică mâna sus, semn a pace, și tăcu.

Funcționarul își îndreptă privirile spre hârtiile de pe birou.

Mioara revenea lunar să vadă de serviciu. Citise o oarecare speranță în privirea dulceagă a funcționarului care o tot amâna mereu.

- Data viitoare arunc momeala, își zise în gând funcționarul.

Peste o săptămână, Mioara veni din nou la Serviciul forțelor de muncă.

- Așa repede ai revenit?

- Mi-am găsit serviciu, și întinse hârtie adresată oficiului pentru a-i da repartiție.

- Vezi că ai avut noroc, post de laborantă nu se găsește ușor. Sper că nu degeaba. Ghițescu a avut partea lui, desigur.

Fata roși, știind ce a făcut maică-sa.

- Ți-am spus eu că acela nu iartă, se adresă din nou funcționarul colegului de birou. Apoi către fată: Noi nu merităm nimic? Noi facem actele. Dacă vrem, nici nu te repartizăm. Sper că ai înțeles!

Mioara își luă inima în dinți și-i zise:

- Am să-i spun mamei să treacă pe la dumneavoastră.

- Ce să caute maică-ta la noi

- Să vă aducă ceva. O găină, niște ouă, o porție de brânză cu smântână...

Ce doi funcționari începură să râdă cu poftă, ca după o glumă bună.

* * *

- Așa o fi oare peste tot? gândea Mioara în drumul ei spre casă. Ce străin este și profesorul de filosofie! Trăiește cu capul în nori. Ori, poate știe ce-i viața și ne mințea. Dar ce frumos mințea! Neapărat trebuie să-l întâlnesc și să-i spun cum mi-am găsit serviciu, să-i spun ce prețios capital este omul. Sau poate e frică să spună adevărul. Și dacă l-am fi știut ce-am fi câștigat. Așa, cel puțin, am trăit câțiva ani cu imagini frumoase.

A doua zi, Mioara se prezentă la Șantierul de construcții din comună la biroul personal.

- Mata ce dorești?

- Am o repartiție de la forțele de muncă pentru postul de laborantă.

Șeful biroului îi luă hârtia cu repartiția de angajare, o privi cu atenție și pe o parte și pe alta, deși era scrisă numai pe una, o examinează câteva minute, apoi zis:

- Dar n-avem nici un post de laborantă. La laborator avem un singur om și acela este un specialist, un inginer. Ce pregătire aveți?

Mioara recunoscă că nu are decât liceul și i-a arătat și diploma de bacalaureat obținută în vara aceea.

- Văd că aveți note bune dar pentru noi n-au valoare. Blocurile nu se fac cu limba română, cu istoria. Totuși, cum cei de la Oficiul forțelor de muncă va dat o asemenea repartiție.

Domnul Ghjțescu a vorbit la forțele de muncă.

- Cine? se interesă șeful de la personal.
- Domnul Ghițescu. A vorbit mama cu el.
- Așteaptă puțin! și funcționarul ieși în hol. Peste două sau trei minute se întoarse, parcă grăbit.

- S-a făcut! Aveți buletinul, domnișoară? Pofțiți să începeți lucrul chiar de azi. Amabilitatea excesivă, de astă dată, a șefului de birou o supăra. Se vedea și mai încurcată ca la început. Cu tonul aspru, ironic, chiar jicnitor, era obișnuită de la școală. Ba, chiar făcea haz pe seama vocabularului profesorului de matematici, plin de numele patrupedelor. Mai subtile erau vorbele profesorului de biologie. El nu le zicea fetelor că sunt vaci ci doar le spunea că să se descalțe sau că pe dealul din fața școlii a crescut iarba, că au ieșit oile la păscut. Odată o elevă mai îndrăzneată i-a răspuns că preferă iarbă uscată să nu se murdărească.

- Domnișoară, te-am trimis la păscut nu la dormit, i-a zis profesorul.

- Și eu credeam că pentru altceva. Ar fi mai interesant decât să fac biologie la rece cu dumneavoastră.

- E un fel de a înțelege lumea, cel mai vechi posibil și mai eficient pentru politica demografică a statului.

- Dragoste fără demografie, nu se poate? interveni o altă elevă, încurajată de îndrăzneala primei.

Întrebații pe doctori dacă se poate. Sau pe băieți, dacă vor.

Cu asemenea amintiri din ultimul an de școală, Mioara pășea în urma funcționarului de la biroul personal, care o purta prin tot șantierul. Într-un târziu,

ajunseră la o baracă cu câteva camere, sediul de început al șantierului.

- V-am adus o subalternă, îi spuse șeful biroului personal unei femei în vârstă, obosită, și plecă.

Femeia îi privi fusta curată de stambă colorată cu o oarecare curiozitate și o întrebă scurt dar cald.

- Ești de aici din comună? Îmi pari cunoscută.

- Da, a Ilenei lui Vrânceanu, din partea din vale a satului.

- Bine! Acum du-te acasă și vin-o mâine pregătită de lucru.

*Peste rândul întâi
dumneavoastră nu vă
aruncați privirea*

Mercedesul porni supărat

Peste Cișmigiu se lăsase de mult aerul toamnei și doar în acea duminică soarele, după un lung somn sub plapuma cenușie a norilor, își ivi privirea și dădu o notă plăcută ambiantei urbane.

Codrina ieși la întâlnirea cu banca ei din bătrânul parc din centrul Capitalei. Încerca să mai adune puțină căldură pentru iarna ce venea alergând în linie dreapta. Un aer rece anunța că e plecată dintr-o stație nu prea îndepărtată.

Pe umerii fetei cădeau bucle mari de păr galben, acoperind gulerul de blana veche al unui pardesiu demodat primit în dar de la o mătușă scăpătată. Ochii-i urmăreau cu insistență o găză ce ieșise de sub un smoc de iarbă și se oprise pe caldarâmul cald, pornită la drum poate din același instinct, pregătirea pentru iarnă. O vrăbiuță țopăi rapid, o ciuguli și își luă zborul spre un boschet de trandafiri sărăcit de frunze mai devreme decât salcia sub care se afla ea cu banca ei. Nu schiță nici un gest la acest fapt de viață, își îndreptă doar fața spre soare privind cu ochii închiși spre nemărginitul sufletului său.

- Ce proces! începu ea să vorbească cu sine pentru sine. De ce l-a condamnat așa aspru? A vrut doar

să mulgă o vacă și să dea lapte copiilor flămânzi. Am să-i spun profesorului că a fost prea aspru, că a fost nedrept.

- Bună ziua! domnișoară.

Tresări. Dacă n-ar fi fost vocea cunoscută n-ar fi deschis ochii. Așa hotărâse, în timp ce doi tineri, poate studenți, de la o bancă apropiată, o acopereau cu cuvinte nu tocmai neplăcute la adresa ei. Se ridică în picioare, intimidată, oarecum. Faptul că în clipele imediat anterioare se gândise la omul pe care-l avea acum în față, o făcea să simtă jenată.

- Ia loc, domnișoară, i se adresă Ion Bratu, profesorul ei de drept penal, așezându-se lângă ea cu curajul și îndemânare superiorului și a experienței de viață.

Băieții de pe banca învecinată încetară să mai vorbească, doar priveau întrebători.

- Parcă te-am văzut la cursul meu de drept, i se adresă profesorul. Cum te numești?

- Codrescu, Codrina Codrescu, domnule profesor. Stau în primul rând de scaune la Amfiteatrul Vasile Conta, acolo unde țineți dumneavoastră cursul. Cred că de aceea m-ați recunoscut.

Nu, domnișoară. Eu nici nu mă uit la primul rând de bănci. Părul, părul acesta ce îl fluturați demonic pe culoarele facultății e de vină, și începu să-i mângâie buclele moi.

Surprinsă, Codrina nu făcu nici un gest de respingere. Îi făcu chiar plăcerea. Își dorea mult o alintare bărbătească. Bunicu-i murise încă din timpul liceului iar tatăl așteptat nu-și făcu apariția.

- Nu-ți este frig?, devenind și mai intim, o întrebă profesorul. Te duc cu mașina.

- Nu stau prea departe. Căminul, de anul acesta este în centru, în blocul Carpați, încercă să-l refuze politicos Codrina.

La o nouă invitație, acceptă totuși. Vecini de bancă se uitau lung la perechea formată ad-hoc. Profesorul, cu părul grizonant, bine îngrijit, înalt, elegant îmbrăcat, aproape perfect, călca sigur dar cu finețe, în acord cu pantofii de lac, Romarta, pe care-i avea în picioare. Codrina stânjenită de prezența profesorului, călca încet, timid. Părul i se arăta în întreaga lui splendoare. În bătaia soarelui în amurg de toamnă avea sclipiri de pietre scumpe. Pardesiul, strâns pe corp îi evidenția mișcări de forme rotunde.

- Vampă! reproșă unul din cei doi tineri

- Vampă, vampă, dar aș da bursa pe două luni pentru una ca ea, replică celălalt. Am s-o mai întâlnesc. Tot pe banca aceasta. Poate a fost taică-su..

Colegul de bancă zâmbi.

- Poate un „unchi”...

La ieșirea din parc pe scările dinspre Calea Plevnei, profesorul o conduse încet de spate spre o mașină neagră, elegantă și spațioasă. Îi deschise portiera cu îndemănare și o invită să intre. Codrina evită pentru o clipă, apoi intră în mașină.

- E doar profesorul meu, își zise în gând.

Din mașină Bucureștiul părea altfel, Codrina îl privea cu aerul de superioritate ce i-l dădea limuzina. Altfel apărea viața

- Am trecut de cămin! Nu știți unde stăm?

- Cum să nu știu unde locuiesc studenții mei, dar te mai plimb puțin prin București, e plăcerea mea fu răspunsul.

Mașina străbătu marele bulevarde când încet, încât Codrina putea să distingă lucrurile din vitrine, când cu viteză maximă și nu mai distingea decât o dără luminoasă. În momentul opririi în fața Hotelului Ateneu Palace, Codrina se trezi dintr-o lume ireală. Începu să gândească despre fața necunoscută a Capitalei..

- De ce ați oprit aici? întrebă ea.

Suntem în fața un elegant restaurant. Ești invitata mea la cină, îi răspunse profesorul, ducând mâna dreaptă peste bucele răsfirate obraznic peste speteaza scaunului. Codrina se retrase brusc. Prin minte îi trecu într-o clipă povestea mamei sale. Profesorul nu mai avu timp să-i deschidă portiera

Pe trotuar, Codrina stătea dreaptă, cu privirea aspră, muștrătoare.

- Vă rog să mă scuzați... Peste rândul întâi, dumneavoastră nu vă aruncați privirea. Poate găseați pe altcineva. Apoi se întoarse și plecă.

Profesorul o urmări cu ochii celor doi studenți. Îi admiră mersul sigur, de astă dată, trupul mlădios și părul fluturat de vântul serii.

O zi proastă, își zise. Puse mâna pe volan.

- Acasă, frumușico! se adresă el mașinii, după ce răsuci cu ură cheia în contact. Mercedesul demară supărat.

- *Frumoasă poveste de dragoste,
dar cu jurământul din biserică
ce facem?*

Dragoste-ncurcată

George, feciorul lui badea Ghiță din satul Poiana cu Zorele era un băiat instruit. Mama lui, cu numele de botez Ilinca, a ținut morțiș ca George sa învețe carte. În sat era un învățător care avea soție o învățătoare. Învățătorul avea o trăsură mare în care încăpeau patru persoane, el și nevastă-sa pe bancheta din spate, și birjarul și o altă persoană pe bancheta din față.

Când domnul învățător pleca în vizită, o lua și pe Ileana, care era femeia din casă, femeie ce făcea toate treburile gospodărești, doamna învățătoare era fată de preot și era o cucoană.

După cum știți, orice femeie, fie ea cucoana, moșiereasă, prințesă, țărancă de la coada vaci este menită încă de când dumnezeu a făcut lumea, să aducă pe lume urmași. Și știi și tu, dragă cititorule, cum se aduc aceștia pe lume, că doar prost nu ești să mai crezi povestea cu barza cu copilul adus în cioc. Deci și doamna învățătoare din satul Poiana cu Zorele, a avut această menire, menire ce a primit-o cu bucurie. De aceleași drepturi ancestrale s-a bucurat și Ilinca lui badea Ghiță.

Faptele s-au desfășurat cam astfel:

- Știi că Ilinca lui Ghiță Coarcă a născut, i-a spus Maranda lui Papuc Ilenei lui Chitic!

- Și ci are? o întrebă Ileana.

- Băiet, ce sî aibă. Ghiță e voinic. Cred că ar pute face un sat de băieți, dacă s-ar pune pe treabă.

- Chestia asta nu prea țâne la calcul, i-a răspuns Maranda. Acum un an am fost cu Florica la taur.

- Ce să caute Florica la taur? Răspunse printr-o întrebare Ileana, mirată că Florica lui Bercea, vecina ei, și a Marandei i-a abătut de taur. Nu-i bărbatu-su un adevărat taur, ce să caute la altul.

- Nu de Florica lui Bercea îi vorba, Doamne ferește, ci de Florica, juninca me. Sî vezi, Ghiță Darandoi, cel care are grijă de tauri, a zis că juninca e cam bicisnică și o să aducă un taur mai mic, un buhăieș, a zis el pi care îl dă pentru prima dată la vaci. I-am mulțumit că are grijă ca vacuța mea să nu fie betejită dar când a apărut cu taurul cu lanțul prins de nas m-am spăriet. Era de două ori mai mare ca juninca me. Și a îngrămădit-o în stănog de trei ori. Și era așa de bogat de biata vacuța a mea, după ce mă năcăjise toată noaptea cu răgetul ei de o auzit-o și vecinii, acum răgea că nu este lăsată în pace.

- Poate răgea de plăcere. Am auzit că și unele femei țipă când sunt...zise Ileana cuvântul neaș.

- S-ar putea, îi răspunse Maranda. Într-o zi de duminică după ce venisem de la biserică, stăteam așa la umbră până să se încălzească mâncarea. Numai ce aud pe Florica vaitându-se. În podul grajdului. Are șura chiar lângă ograda me și era plină de fân proaspăt. Strig: Florico, ce ai pățit?

- Nic!, îmi răspunde ea, și iese în gura podului, tăți ciufulită. Mă joc.

- Da nu mai ești copchil să te joci, îi zâc eu. Și cum sta așa de vorbă cu ea apare și bărbatu-su în gura podului, pe jumătate gol. De la tălchi în sus. Doamne, ce voinică era.

Și o prinse pe Florica și o trase înapoi în pod. Și iar începu Florica să țipe și să strige că nu mai poate.

- Și Florica ce are? Doi băieți

- S-ar putea să ai dreptate, dar juninca mea a fâtat o vițică

* * *

Ilinca își botează băiatul cu numele soțului dar din care scoase literele h, (În acte Ghi□ă era trecut Gheorghe) îi zise George, aș cum se numea și învățătorul cu trăsură.

După o jumătate de an altă veste importantă cuprinse satul Vălenii din Deal; doamna învățătoare nu mai mergea la școală, copii învățau cu domnul George. Exact la trei luni după ce copiii răspândiră această știre, la primăria din comună, Domnul George, înscrise în actele de stare civilă pe Georgiana, fiica lui George și Elena Cău□ din Poiana cu Zorele. Deși erau născuți în același an, copii au mers la școală în anii diferiți, Georgiana mai târziu decât George și asta din motiv pentru că Georgiana împlinea șapte ani în decembrie iar George în iunie. Domnul George ar fi putut să o înscrie în același an cu George la școală că nimeni nu i-ar fi stat în cale, era doar și director, dar două motive au făcut să o mai țină un an acasă: Georgiana era o fetiță cam firavă iar în anul școlar următor doamna Cău□ care era tot învățătoare, după cum am spus, prelua clasa I. Au

căzut de acord după o discuție de la miez de noapte că lucrul cel mai bun este ca Georgiana să învețe cu maicăsa. Așa se și făcu.

* * *

- Măine mergem la școală, îi spuse Ilinca a lui George la 15 septembrie, în anul când acesta împlini șapte ani. Cu o săptămână mai înainte, Ilinca îl luă pe Ghiță cu căruța și plecă la târg să-i cumpere băiatului abecedar și plăcuță cu burete natural de la librăria lui Ionescu.

Din vară îi făcu o trăistuță înflorată, îi cumpără pentru perioada caldă o pălărie verde de vânător, o cămașă de americană și îi făcu pantaloni din fusta ei de cașmir. Pentru încălțări îi pregăti o pereche de papuci de gumă. După copilul unui muncitor de la găzdarie, era cel mai bine îmbrăcat.

- Îmi place cum l-ai îmbrăcat, îi zise domnul învățător George Cău în prima zi, când Ilinca îl duse pe George la școală. Are noroc, va învăța cu mine, eu am anul acesta clasa I.

Domnul Cău era un învățător foarte aspru. Disciplina era modul lui de a fi. Același lucru pretindea și copiilor. Metoda de instaurare era, ca în toate școlile de după Primul Război Mondial, bătaia. Apoi copiii trebuiau să știe carte. Pentru lecțiile neînvățate folosea aceeași pedeapsă ca și pentru obrăznicii: bătaia. Bătaia cu linia la palmă sau peste degete, cu trasul de urechi, cu răsucirea obrazului. Mai rar folosea statul în genunchi pe grăunțe sau pe coajă de nucă.

George o singură dată a fost bătut cu linia la palmă. Uitase să-și scrie niște liniuțe drepte pe tăbliță și

a venit cu palmele umflate acasă. Ilinca s-a dus la școală și i-a spus domnului Cău:

- Dacă mai dai o dai în băiet ai di a face cu mini, îi spuse ea învățătorului.

Din ce motive nu se știe, dar domnul Cău n-a mai dat niciodată în George. Nici nu avea motive, George era un băiat sânguincios, deștept și cuminte. La sfârșitul fiecărui an școlar a luat premiu, iar după patru clase a fost dat la școală la oraș, să învețe la liceu.

Georgiana, ca orice fată de cadru didactic, a intra și ea la liceu.

Pe vremea aceea, când George și Georgiana erau elevi, statul român avea o deosebită grijă ca sexele să nu se amestece, de aceea colile era demixtate, adică fetele și băieții învățau în coli diferite, în special cei mai mari ori, cei mici nu aveau grija hormonilor, mai bine zis, hormonii nu aveau de a face cu ei, așa se face că atunci când George era elev în clasa a II-a la liceul de băieți Vodă Cuza, Georgiana deveni elevă în clasa I la liceul de fete Domnița Cuza. Desigur, tu cititorule îți dai seama că fetele nu putea să învețe la Vodă Cuza iar băieții la Domnița Cuza. Ar fi fost o profanare, mai ales a Domniței, despre care știm de la lecțiile de istorie că din punct de vedere moralicește ar fi fost o sfântă, iar Vodă Cuza ar fi fost...Cum o fost, cum n-a fost, să-l lăsăm în pace că bietul vodă a făcut multe fapte bune pentru români, în primul rând Unirea celor două țări surori, Moldova și Muntenia, care s-au scărmanat de atâtea ori. Pentru tine cititorule amintesc că cea mai mare scărmanare a fost pe când în cele două țări de la Carpați erau mai mari peste muritori Vasile Lupu și Mate Basarab. Dar a fost și cea mai mare împăcare, după care

a construit câte o biserică fiecare în țara celuilalt. Care sunt aceste biserici? Manualul de istorie scris de Giurăscu tatăl și Giurăscu fiul zice că sunt Mănăstirea Soveja din ținutul Putna, zidită de Matei Basarab, și biserica Stelea din Târgoviște, opera lui Vasile Lupu.

Dar să lăsăm istoria în plata ei și se ne ocupăm mai departe de George și Georgiana. Sau de Georgiana și George, că așa-i frumos, să dai prioritate, și în exprimare, sexului feminin, ba nu sexului ci persoanelor de sex feminin, căci sexului feminin ca atare, persoanele de sex masculin, adică bărbații îi dau mare atenție în ...pat.

Ilinca avea o rudă la târg și George a fost dat în gazdă la această rudă. E drept locuința rudei era într-un cartier mărginaș, dar cum orașul era de fapt de mărimea unui cartier mai răsărit, distanța până la liceu nu era prea mare.

Când Georgiana a susținut examenul de admitere în liceu în cele câteva zile de vacanță a stat în gazdă la cunoștința Ilincăi. Georgiana s-a simțit bine, fiindcă gospodăria gazdei se asemăna cu cea a părinților ei de la țară și avea și o livadă mare iar nu departe, prin fața casei trecea un pârâiaș suficient de mare ca să te poți scălda în el, dar și suficient de mic ca să nu te îneci. Când la 15 septembrie se deschidea școala, Georgiana a căzut de bun acord cu domnul Căuș și doamna Căuș să stea în gazdă la madam Covată, numele gazdei despre care am vorbit. Ca să facă economie de bani, domnul Căuș și doamna Căuș au căzut de comun acord cu familia Ilinca și Ghiță Coșarcă ca cei doi școlari George Coșarcă și Georgiana Căuș, împreună cu bagajele lor, plăpumi și perine, ghiozdane

cu cărți și caiete, făină de porumb pentru mămăligă, făină de grâu pentru pâine, pungi de fasole uscată, de cartofi, câte un kilogram de brânză de oi și alte produse, ceapă, o căpățână de usturoi, două trei chile de morcov cu pătrunjel la un loc, să meargă deodată cu trăsura domnului Căuș.

Sfârșitul luni septembrie a acelui an a fost ca un sfârșit de august. Madam Covată se pregătea de venirea timpului rece. În a doua zi de la începerea școlii ea și-a luat Țoalele de cordele de pe jos și a ieșit la pârâu să le spele. În jurul ei roiau puradeii de la șatra care se stabilise pe terenul târgului de vite situat vizavi de casa doamnei Covată. Au venit cu ea la pârâu și Georgiana, și George. Atunci George a văzut prima dată că Georgiana purta chiloței cu dantelă și nu umbla goală ca puradeii de țigani sau fetițele din sat cu care se scăldase de atâtea ori în Cracău. Dar nici George nu s-a mai lăsat gol ca pe marginea apei din sat. Nu știu ce îl făcuse să-i fie rușine. De atunci se fereau unul de altul și se urmăreau unul pe altul. Până într-o zi când a venit primăvara și livada doamnei Covată, normal și a domnului Covată, era toată plină de floare, iar printre pomi crescuse iarbă mare, plină și ea de flori. Și s-a jucat în multe după-amiezi Georgiana cu George prin livadă de-a ascunsa și de-a prinsa. Odată, pe la sfârșitul lui iunie, pe atunci școlile se închideau de Sfântul Petru, bucuroși că aveau note bune s-au dus la scăldat iar George a văzut din nou chiloței cu dantelă ai Georgienei, iar Georgiana a văzut că chiloții lui George aveau o mică umflătură în față. S-au prăjit cu fața în sus la soare și spre seară s-au dus la cules de cireșe în livadă. Dar n-au cules cireșe ci s-au jucat de-a ascunsa și de-a prinsa. Și George a prins-o și nu știu ce i-

a venit și a sărutat-o pe obraz. Și Georgiana l-a sărutat și a fugit în casă. A doua zi a venit la târg Ghiță Coșarcă cu căruța cu cai că a avut de făcut o chirie și i-a luat acasă.

- Ce aveți? i-a întrebat el pe cei doi copii de sunteți așa de serioși?

N-a răspuns niciunul

* * *

Să fi trecu opt sau nouă ani de atunci. Georgiana n-a mai stat niciodată cu George la aceeași gazdă. La Poiana cu Zorele cele două familii a lui Ghiță Coșarcă și a lui George Căuș parcă nu se văzuse niciodată, parcă erau din lumi diferite. Fiecare trecea pe lângă celălalt fără a se vedea, fără a se auzi.

- Bună! Ce faci? Nu te-am văzut de mult. La ce facultate ești? o întreabă George pe Georgiana

- La filologie. Tu?

- La filosofie.

- La ce cămin stai?

- La Carpați, în centru.

- La Matei Basarab, vizavi de biserica „Sfânta Vineri”.

- Nu stai la gazdă.

- Madam Covată cu livada ei a rămas în urmă.

Georgiana roși. George continuă.

- Mergi la cămin? Se apropie masa de seară.

- O porție de griș cu sirop și un ceai nu merită deplasarea la Matei Voievod, tocmai la Mătășari.

George se căută prin buzunar:

- Dar o prăjitură se merită? La Buturugă?

- Aici, în Cișmigiu? se interesă Georgiana.

- Da, îi răspunse George.

Se întoarse de la ieșire dinspre Brezoianu, trecură podul și intrară în grădina de vară. Se așezară într-o margine, la o masă de sub un platan uriaș.

- Ce doriți? îi întrebă ospătarul, aproape intempestiv, ei mai încercând comoditatea scaunelor de fier.

- O prăjitură, răspunse George

- Aici e berărie. Nu avem prăjituri, îi spuse ospătarul.

- Ceva de mâncare aveți?

- Desigur. Pofțiți lista și vă alegeți ce doriți.

Ospătarul le aduse un dosar de culoare roșie, unsuros și li-l deschise. Pe o listă scrisă la mașină erau trecute câteva feluri de mâncare, o gamă de băuturi cu prețurile respective. George le consultă, se mai scormoni prin buzunare și în final se hotărî se ia câte doi mici și două chifle.

- Nu prea ai bani, îi spuse Georgiana.

- Mi-am uitat portmoneul la cămin, miști George
Georgiana zâmbi înțeleghător. Apoi se adresă ospătarului să aducă câte patru mici și o sticlă de bere.

- Tata a zis dacă obțin bursă îmi trimite bani să am în plus pentru mâncare. Tu ai bursă?

- Am. Pentru asta s-a trecut tata la colectiv. Dar tot un drac, nu mai are el cu ce face bani. Ieri am fost în obor și am descărcat fructe. Dacă vrei mere, pot să-ți aduc. Mă mai duc și mâine seară.

Georgiana îi privi mâinile bătătorite, cu câteva beșici. I le luă între ale ei și le examinează.

- Să nu faci vreo infecție? i se adresă ea.

- Trec... Acasă era și mai greu.

George, la rândul lui privi mâinile Georgienei. Le simți moi și firave în palmele lui puternice. I le trase peste masă și le lipi de buzele lui fierbinți. Le sărută prelung. Georgiana și le retrase încet, fără să-l piardă din priviri.

- Totdeauna o faci pe furate, îi spuse ea, dar roșie de emoții. Mă arde și acum obrazul.

Între timp, micii fusese prăjiți și ospătarul veni și cu sticla de bere de Rahova. Mâncară cu poftă, văzându-se de departe că amândoi erau flămânzi. Berea le stimulară discuțiile și plecară spre cămin. Pentru ca drumul să fie cât mai lung, George porni spre ieșirea dinspre Calea Plevnei. După o jumătate de oră, după ce meraseră și pe Victoriei se opriră la Carpați.

* * *

Ghiță Coșarcă fusese coleg de primară cu George Căuș. Când meraseră în clasa I în prima zi de școală, cu mulți ani înainte de Primul Război Mondial, Coșarcă Gheorghe era îmbrăcat cu o cămașă albă de cânepă, bine ghilită, peste care avea o cingătoare care-i ținea și de curea pentru ȋtarii făcuți tot din țesătură din cânepă.

În aceeași zi a intrat pe porțile școlii tot pentru clasa I și George Căuș, îmbrăcat cu pantaloni scurți. cu haină albastră și guler marinăresc. Învățătorul Ghiță Gherasim și-a dat seama că Ghiță Coșarcă este cel mai isteț dintre copiii, mai isteț și decât și George Căuș, băiatul colegului lui de cancelarie, singurul coleg de altfel, căci la Poiana cu Zorele erau doar două posturi de învățători. Se învăța într-o singură sală de clasă pus la dispoziția școlii de Ghiță Suvac. Ghiță Gherasim avea clasele I și a III-a iar Ghiță Căuș, tatăl lui George Căuș, clase a II-a și a IV-a.

Ghiță Gherasim, învățătorul, îi așeză pe cei doi copii în banca I, alături. Așa luă ființă una din cele mai frumoase prietenii dintre elevii din satul Poiana cu Zorele. Avea să dureze patru ani. După clasa a IV-a George Căuș avea să plece la gimnaziul abia înființat în capitala de județ iar Ghiță Coșarcă rămase acasă să păzească mai departe oile. Se părea că drumurile vieții lor s-au despărțit pentru totdeauna. Războiul îi întâlni din nou. La regimentul 15 Dorobanți, sublocotenentul George Căuș era comandantul plutonului I din compania I din batalionul de pușcași, Ghiță Coșarcă era sergent, comandantul grupei I din plutonul I, compania I din batalionul de pușcași.

Vara era pe sfârșite. Noaptea erau senine și parcă pe cer apăruseră mai multe stele. Sublocotenentul George Căuș se apucă să scrie o scrisoare Elenei Tudosă colega lui de serviciu, învățătoare în Poiana cu Zorele, de când se înființase și o clasă pentru fete.

- Nu se mai termină odată războiul acesta, își începu el scrisoarea.

- Domn sublocotenent!

- Ce-i Ghiță?

- Domn sublocotenent, la nemți e forfotă mare.

Sublocotenentul George Căuș își duse binoclul la ochi. La liziera pădurii din față nemții se grupau, se mișcau și erau mult mai mulți ca de obicei.

- Anunță comandantul de companie, spuse sublocotenentul lui Ghiță Coșarcă. Apoi trezește pe toți soldații și treci la postul tău. Dumnezeu să ne ajute, mai spuse sublocotenentul. Apoi iadul. Obuzele cădeau fără încetare. De la liziera pădurii porni puhoi de uniforme

gri în goană. Mitraliera lui Ghiță Coșarcă începu hora.
Țeava te frigea, La fel țevile puștilor soldaților.

- Nu-i lăsa Ghiță să intre în tranșee.

- N-avea grijă Georgică. Nu trec ei de mine...

Și mitraliera clănțănea fără-ncetare.

Se părea că ziua nu se mai termină.
Neterminabile erau și trupele nemțești care năvăleau,
năvăleau. Dar niciun soldat român n-a dat înapoi. Când
se lăsa înserarea mai bubuia ici și acolo câte un obuz.
Nemții ridicară un steag alb pentru pace. Își ridicară
răniții și-și îngropară morții. Și brancardierii români
controlau câmpul. Se întâlneau la câțiva metri cu cei
germani și se priviră pentru câteva clipe. George trecu
prin tranșeele plutonului să-și vadă soldații. Îi mai
rămăsese doar de o grupă. Strigă cât putu de tare:

- Ghiță, trăiești.

- Aici, George.

Ghiță asculta dorințele unui soldat care trăgea să
moară și-l rugase să-i trimită scrisoare din buzunarul
tunicii acasă la părinți.

Ghiță și George se priviră lung fără să își spună
un cuvânt. Chipurile lor îmbătrânise cu câțiva ani.

* * *

- Georgiana este acasă? Întrebă George Coșarcă
pe doamna Căuș.

- Da! Poștește înăuntru, îi spuse doamna Căuș.
Nu te-am văzut de mult. Te-ai făcut mare!

- Trece timpul, doamnă.

- Da. Ieri erați niște copii când stăteați la gazdă
la doamna Covată.

Georgiana îi auzi vocea și ieși imediat din casă.

- Când ai venit? Ai terminat convocarea?

- După cum vezi. Ieri am sosit acasă cu trenul de noapte.

- Și ai și venit să mă vezi. Îți era dor de mine? Așa-i? Spune că e așa. Hai, spune.

- Da. Veneam mai devreme dar am dormit până târziu. Apoi, mama nu m-a lăsat să plec până n-am băut niște lapte. A zis că sunt slab și trebuie să mănânc mai bine. A tăiat și o găină.

- Ce bine-mi pare că ai venit!

Fără să se sinchisească de maică-sa Georgiana se prinse de gâtul lui cu ambele mâni și-l sărută pe gură.

Doamna Căuș făcu ochii mari, mai mari ca două cepe roșii de Buzău. Pe șira spinării îi trecu un fior rece de Groenlanda.

- Ce ai mamă? o întrebă Georgiana, când o văzu neliniștită și cu fața de un galben mortuar. Nu te bucuri că a venit George? E un băiat așa de bun. Îl iubesc. Cred că o să mă ceară în căsătorie. La anul n-o să mai stau în mizeria aia de la cămin. Poate ne găsim o gazdă.

După această scurtă discuție, Georgiana îl luă pe George de braț și îl duse în casă. Doamna Căuș tremura toată de frică ca George să nu intre în păcat cu Georgian. Ascultă la ușă și auzi răsuflarea grea a fetei. Intră buznă peste ei.

- Mamă de ce nu bați la ușă? îi reproșă Georgiana, desprinzându-se din brațele lui George, întins cu fața-n sus pe canapea, devenit roș ca un rac fiert.

Doamna Căuș nu știu ce să zică. Georgiana își încheia bluza de tafta, prinzând-o repede în copci acoperindu-și sânii bogați cu aureole moronii, cu sfârcuri mari pe care, până atunci, George îi mângâie cu săruturi lungi.

George se ridică repede, se feri să nu fie văzuți pantalonii umflați și ieși pe ușă, apoi pe poartă, și plecă spre centrul comunei unde era un parc dendrologic al boierului Roznovanu.

Georgiana reveni cu întrebarea:

- De ce n-ai bătut la ușă?

Doamna Căuș ridică din umeri. Apoi își reveni.

- A vrut să te păzesc pe tine.

- L-ai păzit pe el. E un băiat așa cuminte. Chiar dacă te superi, îți spun că eu vroiam. Îl iubesc și am să fiu a lui. Așa vreau.

- Mai ai răbdare. Mai sunt băieți pe lume. Să nu regreti mai târziu că te-ai aruncat prea repede în brațele lui.

- Tu ai regretat?

Doamna Căuș nu zise nimic.

- De ce nu-mi răspunzi?

- Sunt întrebări fără răspunsuri, răspunse ea.

Apoi, închise ușa. Reveni în camera Georgienei:

- Mă duc până la cooperativă. Dacă mai trece George pe aici, fii cu capul pe umeri. Mai ai răbdare. Ce-ai vrut să faci acum era o clipă care durează o viață. Poate fi fericire dar și durere fără leac.

* * *

Catrina Negreni era fata notarului din comuna Negrești, vecină cu comuna Poiana cu Zorele, dar care se întindea pe mai mulți kilometri pe un pârâu sub culmi de munți, singură la părinți. Notarul nu avea prea multă școală, doar patru clase de liceu, după ce făcuse șase de primară. Însă scria frumos, era ordonat și reușea să înțeleagă legile. Le și respecta. Catrina nu avea un IQ deosebit, ci de nivel mediu, ceea ce pentru a învăța și a

deveni învățătoare nu era un impediment. Dragostea însă făcea parte din structura ei sufletească, intimă. Plângea după orice lucru pierdut, după moartea unui câine sau pisici, nu putea suporta să vadă cum sunt tăiate găinile. Își iubea colegele și în vacanțe le ducea dorul. Cu o asemenea hibă sufletească, prima dragoste a fost devastatoare pentru ea. Într-o vacanță de iarnă a mers la balul de Crăciun. Era la trei ani după război.

- Dansați? o întrebă Gheorghe Coșarcă, venit la bal cu un verișor din comuna vecină.

Și a fost un dans. Și a mai fost unul. Și încă unul. Băieții erau puțini, ca după război, și fete multe. Fetele mai dansa câte două împreună sau se prindeau la hore sau sârbe. Catrina era mereu lângă George, fără să știe cum îl cheamă, fără să știe cine este. Se simțea ca un fulg în brațele lui în vârtejul valsurilor. Merseră acasă împreună, cu mama ei în fața cu un felinar. Mai rămaseră la poartă.

- Să nu stai mult, îi zise maică-sa. Este frig. Să nu răcești.

- Vin imediat, răspunse Catrina.

N-a stat mult poate un sfert de oră. Sau mai puțin. Au fost o clipă pentru veșnicie. Un sărut pe care l-a simțit în toate fibrele vieții sale. Se mai sărutase și cu alți băieți. O dată sau de două ori. Nici nu mai știa când. Fusese doar așa o adiere de vânt. Ca o trecere pe drum. Ca o privire după un om. Poate beat, poate bătrân. Acum era altceva. Simțea pe buze un foc. Vroia să-l stingă dar se aprindea tot mai tare. Sărutul intră în memorie, se cuibări acolo. Și acolo va rămâne.

De ce se întreba ea. De ce nu revine să-l stingă cine la aprins. Sau să toarne alt suflu ca să ard de tot.

* * *

- Mă căsătoresc, îmi spuse George Căuș lui Ghiță Coșarcă. George se întorcea de la școală, spre seară. Ținea cursurile după-masa. Ghiță venea de la cosit cu coasa pe umăr. Vii la nunta mea?

- Ce să caut eu acolo. Sunt un țăran. Ai altă lume.

- Ești invitatul meu. Ești colegul meu de bancă. Ești ajutorul meu de la Mărășești. Ceilalți sunt trecători. Tu ești permanent. Vii?

- Dacă zici tu. Vin.

* * *

- Dansul miresei! Strigă tare violonistul orchestrei Ticu Chiuță.

Se stătea la rând, fiecare gata să pună în bolul de cristal o sumă de bani cât costa dacă vroiai să danseze cu mireasa.

Ghiță stătea deoparte și privea.

- Tu nu-mi dansezi soția? îl întrebă George.

- Nu am bani ca să-o pot cumpăra. Nici măcar un dans.

- Vă cunoașteți? interveni inopinat Catrina.

- Puțin, răspuse Ghiță.

- Puțin mai mult, completă George. Este cel mai bun prieten al meu. Fără el nu aș fi fost azi mire

Apoi către Catrina:

- Nu vrei să-l iei la dans. Pare cam timid.

- De ce nu.

* * *

- Ce vrei să dansăm? îl întrebă Catrina. Vrei un vals?

Să mergem să spunem muzicanților ce să cânte. Catrina îl luă de braț, ceea ce nu făcu încă cu George și traversară salonul în privirile mesenilor, deveniți veseli, bârfitori. Începură dansul un vals și ocoliră întreaga sală. Când ajunseră în dreptul orchestrei, Catrina comandă un tangou.

- De ce ai schimbat dansul? o întrebă Ghiță. Ești ușoară ca un fulg...

- Tocmai pentru că sunt ca un fulg și mi-i frică să nu-mi dai drumul să zbor. La tangou te simt lângă mine. Unde ai fost după balul de Crăciun? Te-am căutat dar nu mi-ai spus nici cum te cheamă.

- De ce să mă cauți? răspunse nevinovat Ghiță.

- Să-ți plătesc sărutul. Nu vreau să rămân datoare.

- Dar un sărut nu se poate plăti cu nimic.

- Cu un alt sărut, îi răspunse Catrina. Am să spun muzicanților să cânte perinița. Am să te scot la mijloc. Sper că ai să mă săruți.

- Acum ai soț. Ai devenit soția prietenului meu.

- Îți voi răsplăti sărutul în această noapte.

Se despărțiră fiindcă un alt bărbat stătea la rând să danseze mireasa. Ghiță îi sărută mâna, privind adânc în ochii ei.

* * *

- Ce dorește doamna învățătoare, o întrebă Ilinca pe Catrina, când aceasta o chemă până la poartă. Nu mai am copii de școală.

- Știi prea bine acest lucru, tot atât de bine ca și tine. Doar nu ne cunoaștem de o zi două.

- Am zis și eu așa, pentru a intra în vorbă, îi răspunse Ilinca.

- S-ar putea să discutăm într-un loc mai retras.

- Desigur. Să mergem în curte, la umbră. Sau poate în casă. Pofțiți!

Se așezară la umbra unui dud, unde Ilinca își amenajă un loc pentru stat la masă.

- Cu ce să vă servesc? Am o dulceață proaspătă, de anul acesta. De cireșe amare.

- Nu-i nevoie de nimic. Doar un pahar cu apă rece.

- Vă văd puțin tulburată. O dulceață face bine.

Ilinca aduse până la urmă pe o tava de lemn cu incrustații de sidef, opera unui meșter local, o farfurioară plină cu dulceață și un pahar gol.

- Mă duc să aduc și o găleată de apă proaspătă, rece. Revin imediat. Fântâna este peste drum.

Ghiță Coșarcă de cum începu să-și facă casă săpă și o fântână. Avea o adâncime de vreo 20 de metri, dacă nu și mai bine. Când îi turnă cu o cană apă în pahar, sticla se aburi. Catrina bău apa pe nerăsuflăte și mai ceru un pahar.

- Să nu răciți! o avertiză Ilinca. E prea rece.

- Nu-i nimic. Sunt de la munte. La noi izvoarele sunt și mai reci.

- Totuși, serviți dulceața mai întâi... Apoi mi-ați spune de ce ați venit la mine. N-ați mai fost de mult, de când Ghiță l-a ajutat pe domnul învățător la ridicat un colț de casă. Ce mai face dumnealui?

- Ca bărbații. Mai merge la școală, mai face treabă prin gospodărie. Doar cred că știi?

Ilinca se roși toată dar îi răspunse.

- De unde să știu eu ce vă face bărbatul. Doar nu-ș paznicul lui.

- Sigur nu ești paznicul lui dar parcă ieri ai fost la adunat lucernă cu el.

- Da am fost. Și ce are asta cu...

- Nu mă interesează unde ai fost cu soțul meu.

Am venit pentru altceva. George, băiatul tău este prieten cu fiică-mea, Georgiana.

- Foarte bine. Sunt tineri, frumoși. Ce este rău dacă se iubesc?

- Sigur că este. Georgiana nu este fata soțului meu. Am făcut-o cu Ghiță, soțul tău.

Ilinca începu să strângă din dinți. Deveni repede calmă.

- Foarte bine! Dacă poate, facă și o turmă de copii. Păcat că nu câștig bani cu el, cum face el cu berbecii când îi dă toamna la mârliț oi.

- Ghiță nu-i berbec. Eu l-am cunoscut înainte de a mă căsători. Îl iubesc... Ne iubim...

- Și ce să fac eu? I-al la tine.

- Nu pentru el am venit. Copii noștri sunt frați. Nu se pot căsători. Au același tată. Același sânge.

- Da. Și dacă n-au același tată se pot căsători?

- Cum să n-aibă același tată?

- Simplu. Poate eu l-am făcut cu altcineva.

- Cum, l-ai înșelat pe Ghiță?

- Uite ce, doamnă! Dă-le pace copiilor să se iubească cât e timpul și cât pot. Dacă Georgiana îți seamănă, înseamnă că George al meu va fi mulțumit. Ghiță, odată, când era mai bine dispus, mi-a zis de ce nu mă frământ ca tine când mă culc cu el. Mereu este nemulțumit de mine. Dar nu te-ai întrebat niciodată de ce pe băiatul meu l-am botezat George? Fiindcă George al dumitale a vrut săni mari și strâns tare între picioare. Eu

am vrut un băiat deștept, am vrut copil făcut cu un învățător și nu un cioban.

Catrina nu mai scoase un cuvânt. Se ridică, își întoarse fața spre răsărit și își făcu cruce. Plecă împleticindu-se.

- Dacă George mai trece pe la Georgiana, lasă-i în pace să se iubească cât vor. O să fim niște cuscre bune.

* * *

- Unde ai fost? o întrebă George Căuș pe Catrina.

- La cooperativă, minți pe jumătate Catrina. De ce pe jumătate? După ce stătuse de vorbă cu Ilinca și mulțumită că dacă Georgiana a făcut dragoste cu George nu este un incest, dar supărată că soțul era nemulțumit de ea în pat deși își dădea tot interesul să-l facă fericit. Chiar când era supărată sau avea niște suferințe, nu-l refuza dacă el voia să facă dragoste. Ba chiar făcea efort s-o creadă că este cuprinsă de pasiune. George Căuș simțea că joacă teatru, că gândurile ei sunt în altă parte, iar sărutările, îndemnurile erau false. Ilinca era altceva. Nu numai că-i lua respirația prin strânsul între coapse, dar o vedea și transfigurată, stătea cu ochii închiși și numai un geamăt înfundat arăta că este în viață. În timpul dragostei deveneau un simplu trup transpirat de iubire. Ilinca îl primea cu totul, ea, Catrina, îl separa printr-un bloc de gheață. A vrut să se despartă de mai multe ori de soție dar Ilinca nu i-a dat nici un moment de speranță că și ea se va despărți de Ghiță.

- Nu-i bine. Ce o să zică satul.? Apoi, copiii.

Catrina suferea în tăcere. Nu-l întreba pe George unde se duce, de unde vine. Doar când se întorcea acasă beat și avea chef de dragoste îi mai imputa cheltuirea

banilor. Atunci el avea chef de dragoste iar ea îl suporta cu stoicism, cu fibra musculară încremenită. Într-o marți, zi când la Poiana cu Zorele era târg, George a venit acasă cu o pungă mare de semințe de bostan.

- Ce face cu atâția sâmburi? îl întrebă Catrina.

- Ți i-am adus ție.

- Da eu nu mănânc semințe, îi răspuse ea.

- Când te...(George pronunță cuvântul urât al dragostei deși nu-i stătea în caracter) tot stai de pomană, ți-am adus să mănânci semințe.

- Ești bădăran, îi reproșă Catrina.

- Sunt bărbat, femeie, și-i arată sexul în erjecție.

În clipa următoare o trânti în pat, îi rupse chiloții cu ură și se aruncă ca un animal de pradă peste ea. Mirosea a băutură și găfâia ca o locomotivă cu aburi urcând spre Predeal. Catrina stătea țeapănă, cu ochii în tavan. Lacrimi calde îi curgeau pe obraz. Era violată de bărbatul cu care se unise în fața lumii și lui Dumnezeu pentru dragoste.

În acea zi, văzându-l din nou nervos, încercă să fie drăguță cu el. Soțul o refuză brutal.

- Unde-i Georgiana?

- Nu știu. Când am plecat era acasă. Acasă zici. Nu te interesează deloc viața ei. Era acasă dar după aceea era în parc. O îngrămădea băiatul lui Ghiță Coșarcă într-un copac. Au râs niște copii de ei. Îi rup gâtul. Eu am făcut-o eu o omor.

Catrina se revoltă când auzi amenințările.

- Ai făcut-o tu? Mie mi-a tăiat burta pe viu și era să mor. Tu doar ești un buhai, poate și mai rău. Ce ai făcut tu. Ți-ai descărcat... Altceva nu știi să faci.

În toiul certii intră și Georgiana în casă.

- Curva dracului, unde-ai fost? Te puiești prin parc ca haitele. Ce ai pe gât. Te-a mușcat. Asta-i bluză pe tine? Unde te-ai tăvălit. Te iau eu mâine la adunat să te sature de tăvăleală.

Catrina privea înmărmurită la scena din casă. Ar fi vrut să-i spună că seamănă cu el dar își aduse aminte că și ea a făcut la fel cu Ghiță. Se gândi că George, băiatul lui Coșarcă, dacă Ilinca a spus adevărul, că este făcut cu bărbatu-său, are cui semăna iar dacă Georgiana îl iubește nu are de ce să-i fie frică că nu o să simtă bine. Numai să-l iubească și să nu fie o nebunie de moment. Georgiana stătea țeapănă într-un colț al camerei dar mândră de semnele ei de pe gât. George ieși afară și se întoarse liniștit, aproape spășit. În cameră mai era doar Catrina, Georgiana se retrase plângând în dormitorul ei. Se așeză pe canapea.

- Uite ce-i nevastă, vorbi el cu voce tare, ca să fie auzit și de Georgiana. Băiatul lui Ghiță nu este al lui.

- Și.

- Este sângele meu. Eu l-am făcut cu Ilinca...

- Știu. □ i ce-i cu asta.

- Georgiana cu George sunt frați. Nu se pot căsători este incest.

Catrina începu să zâmbească.

- Zici că sunt frați. De unde știi.

- Cum de unde știi. Georgiana nu este a mea? N-ai făcut-o cu mine?

- Așa cum George este al lui Ghiță și Georgiana este a ta.

Apoi Catrina începu să vorbească vulgar cum n-o auzise George niciodată, deși în momentele de dragoste

o îndemna să vorbească obscen așa cum făcea el pentru a o stimula.

- Numai tu ai dreptul s-o...pe Ilica o țărancă vânjoasă, lăptoasă □i cu fundul mare. Eu de ce nu maș... cu un cioban voinic, cu ...tare □i mare.

- Min□i, îi zise George. Ce să faci Ghiță cu o sfrijită ca tine.

Prinși în focul scandalului nu observară că Georgiana îi asculta din pragul dormitorului ei.

- Hala intelectuali, zise ea. Parcă sunteți de la cortul țiganilor de pe maidan. Acum cui să-i zic tată? Lui badea Ghiță. De aia se purta așa de frumos cu mine iar țața Ilinca venea cu George de mână pe aici. Ce minunate familii. Mai ceva ca în haremurile turcilor

- Ia nu ne mai judeca tu, îi zise Catrina

- Chiar așa. Poate am să scriu povestea voastră de dragoste. Întrece ficțiunea. Tata îmi va fi socru iar socru îmi este tată. Interesant, nu? Tata face dragoste cu cusca iar mama face dragoste cu cuscru. Vom fi o familie de guinness book. Păcat că George nu seamănă cu badea Ghiță, adică cu tata. Poate a luat focul iubirii de la maică-sa de mă înăbușă cu sărutările.

Obosiți ca după un maraton, George Căuș ieși în curte, Catrina trecu în bucătărie iar Georgiana se așeză pe canapea, privind în gol. Se minuna și ea cât timp trăise în minciună. O intriga mai mult fapta maică-si. Începea să mediteze dacă mai are rost să se căsătorească sau nu. Dar îl iubea pe George de prea mulți ani și acum să se năruiască totul. Se duse la maică-sa să-i spună totul, totul cum a fost posibil asemenea încurcătură de dragoste.

* * *

Catrina stătea pe un scaun cu capul pe masă, cuprins între palme. Nu simțea intrarea Georgienei. Medita la încurcatele cărări ale vieții.

- La ce cugetezi? o întreabă Georgiana.

Tresări.

- La ce să cuget. Câte nu sunt de gândit. Prea încurcată e viața.

- E și cum și-o face omul, filosofă sentențios Georgiana.

- Nu întotdeauna, îi răspunse maică-sa.

- Atunci de ce te-ai încurcat cu Ghiță? Cine te-a obligat?

- Cine? Soarta.

- Deci destinul te-a obligat să-l aduci în patul tău. Sau tu te-ai dus în al lui. Sau cine știe, v-ați făcut un pat poetic în vreo pădure.

Catrina îi spusese întreaga ei poveste de dragoste. Cum l-a căutat după balul de Crăciun, cum l-a reîntâlnit la căsătorie și cum pentru taică-său, desigur cel din acte, n-avea nici cel mai mic sentiment de dragoste. Ghiță Coșarcă era un om de ajutor atât în gospodărie cât și la munca câmpului. Odată, taică-su, desigur cel din acte, a fost chemat la concentrare de două săptămâni. Era în timpul veri și trebuia strânsă iarba de la Călimani. Taică-tu a zis să apelez la Ghiță. I-am dus de mâncare. Lucra la bustul gol. Am observat o găză pe spatele lui și i-am dat-o jos dar palma mea a rămasa mângâiere. Apoi nu știu de ce l-am sărutat pe spatele fierbinte, ars de soare. Ce a urmat nu mai știu. Mi-am revenit în iarba mare. Am simțit pentru prima dată că iubesc, că sunt iubită. Mi-am dat seama că Dumnezeu făcea operă de creație și m-am

oferit încă de două sau trei ori. Dacă n-ar fi fost de cosit am fi stat toată ziua în iarbă. I-am dus mâncare și a doua zi și am fost și la adunat.

- Dar poate ai rămas gravidă cu tata.

- Nu, nu. Sunt sigură. El îmi vărsa sămânța mai mult pe pulpe. Apoi, mă spălam de fiecare dată, nu-l putem suporta în mine nici sub o formă. Pe Ghiță simțeam cum se revarsă iar eu îl primeam cu toată forța din mine. Mă simțeam bine, mă simțeam plină nu numai de sămânță și de fericire. Doream să încolțească dragostea în mine și simțeam acest lucru. Ești făcută din dragoste și de dragoste ai să ai parte.

- Dar poate el te-a privit ca pe ceva trecător, ca pe o femeie oarecare.

- Nu-i adevărat. De la primul moment, de la prima întâlnire mi-am dat seama că el va fi omul cu care îmi voi îndeplini rostul de femeie. Nu lăsa în mine numai sămânță ci și suflet. Se vedea pe ochii lui momentul creației. Nu s-a culcat cu mine ca un mascul ci pentru a îndeplini un act divin. De altfel, a venit la botezul tău și te-a luat în brațe. Te-ai uita în ochii lui cum nu te-ai uitat niciodată la actualul tată.

- Frumoasă poveste de dragoste, dar cu jurământul din biserică ce facem.

Catrina nu mai spuse nimic. Se vedea de departe că nu este în apele ei. Georgiana nu mai insistă cu alte întrebări despre fidelitate, despre obligațiile căsătoriei. În casă nu asistă la multe certuri între părinți. Grija ce i se acordase o făcu să creadă că trăiește într-o familie fericită. Își ceru scuze de deranj și se retrase în camera ei. Își puna problema dacă să se mai căsătorească sau

nu. În trupul ei simțea însă chemarea ancestrală spre dragoste.

* * *

Ghiță Coșarcă își lăsă stâna în seama baciului și veni acasă. A doua zi în comuna era târg și adusese mai multă brânză și urdă de vânzare.

- Ce bine că ai venit. Tocmai mă gândeam să-l trimit pe George să te aducă acasă.

- Ce grabă mare este? De voiai să-l trimiți pe George după mine.

- Nu eu sânt grăbită, ci George. Îi ard călcâiele după fata învățătorului. A zis să mergem împețit, așa cum se obișnuiește la țară. Cică așa dorește Catrina, învățătoarea.

- Nu merg, zise Ghiță. Apoi nu-i bine ca George să se căsătorească cu fata învățătorului.

- Poți să-mi spui de ce, îl întrebă, calmă, Ilinca.

- E bine să nu știi. George nu se va căsători cu fata învățătorului.

- Dar nu-i a învățătorului.

- Parcă tu nu știi?

- Știu, și știu că știi și tu a cui este. Nu-ți dai seama că băiatul nostru nu poate să se căsătorească cu Georgiana. Ar fi o căsătorie între frați.

- Dar dacă nu este? îi răspunse cu o întrebare Ilinca.

- Doar nu ești nebună. Vrei să te spânzur?

- Dar eu n-ar trebui să te spânzur pe tine?

- Bărbatul este altceva.

- De ce numai bărbatul să fie altceva și nu și femeia. Apoi, voi mendrele vi le faceți singuri, nu tot cu femeile?

- Îți rup oasele, o amenință Ghiță.

- La rupt oasele vă pricepeți toți. Mă mir că învățătoarea ta mai trăiește. Cât e de subțirică! Doar oase are. Ce dracu găsești la ea. Ce îți face?

- Mă iubește.

- Te iubește. Și pe mine mă iubește. Nu sunt doar o bucată de carne macră.

Ilinca l-a cunoscut pe George Căuș pe când lucra la părinții lui. Deși era mai mică decât el ea l-a tras în păcat. Părinții lui nu obiectau, ba erau mulțumiți că băiatul nu umblă aiurea pe la oraș să se îmbolnăvească cumva de o boală lumească. Îi spusese însă să aibă grijă ca Ilinca să nu rămână gravidă. În George Căuș se născură și sentimente de dragoste, începuse s-o iubească pe Ilinca, a vrut chiar să se căsătorească cu ea, în urma unor experiențe sexuale la oraș și care i-au arătat că Ilinca este plină de iubire și nu un simplu corp din carne caldă. Nu s-au căsătorit dar dragostea lor nu a dispărut. Ilinca își înșela soțul nu pentru că ar fi fost o nesătulă de sex, de la care avea din plin, nu avea pentru ce se plânge, ci din lipsă de dragoste, avea nevoie de declarații, de mângâieri, de cuvinte spuse încet la ureche. Numai după un asemenea preludiu trupul ei devenea numai dragoste. Simțea cum sânii îi cresc, cum coapsele deveneau rigide iar sexul o ardea. Atunci, în brațele ei orice bărbat se topea. Dar de aceasta binefacere se bucura doar George Căuș, fiindcă el îi stârnea simțurile nu din cunoaștere ci din pornire interioară, din talent am putea spune. El o săruta bucată cu bucată, îi mușca buzele, sfârcurile sânilor... După un asemenea preludiu Ilinca intra în transă, nu mai știa ce-i cu ea, era hipnotizată, capabilă de orice scenă de amor. De la Ghiță, un mascul dotat fizic

mult mai bine decât învățătorul, nu avea parte de asemenea dragoste, ci doar de o posesie brutală care putea dura și o jumătate de oră, dar ea rămânea inertă.

La vorbele Ilincăi, Ghiță ieși din pepeni, și cum nu venise de vreo săptămână pe acasă, o trânti pe Ilinca pe pat și o posedă cu ură.

- Na, ești mulțumită?

De unde să știe Ghiță ce vroia Ilinca.

* * *

Știrea că fata învățătorului George Căuș se mărită cu băiatul lui Ghiță Coșarcă se răspândi repede nu numai la Poiana cu Zorele ci și în comunele învecinate. Tineretul, mai ales cel școlit, se bucura că vor avea o duminică de distracție. Femeile admirau perechea, iar babele o scui-pau să nu se deoache. Catinca lui Durlă, prietenă de casă cu Ilinca, și Ileana lui Strechie care fuse și servitoare la Catrina, avură ochi și urechi, și fără să vrea auziră și văzură multe. Oricât ar vrea amantii să trăiască în incognito, până la urmă tot se rupe un ochi de la ciorapul dragostei și în final să se deșire totul.

Problemele nu era faptul că Ilinca sau Catrina, Ghiță Coșarcă sau George Căuș mai călcau alături, ci chestiuni de genetică. După Al Doilea Război Mondial, camerele agricole începură să se ocupe de îmbunătățirea raselor de animale. La Poiana cu Zorele au fost aduși la grajdul comunal tauri de rasă din Elveția. De asemenea din Rusia au fost aduși berbeci Karakul. Și până atunci țărani știau că din exemplare anemice nu puteau să rezulte urmași deosebiți, dar acum la căminul cultural, profesorul de biologie de la Liceul de Fete „Doamna Cuza” din oraș venit cu brigada științifică a SRSC le explică ce este cu genetica lui Mendel și Morgan. In sat,

conform proiectelor de stat se trecu la monta artificială a animalelor. Nu se vorbea încă de fertilizarea în vitro a oamenilor, dar se zvonea despre un procedeu infailibil de depistare a urmașilor oamenilor în caz de nerecunoașterea paternității, sau a unor crime.

Catinca lui Durlă și Ileana lui Strechie se întâlneau doar la o clacă de desfacerea porumbului. Au fost suficiente doar aruncare câtorva cuvinte în aer și tot satul avea ce vorbi. Gura lumii și borta vântului nu le poți înfunda niciodată. Ilinca și Catrina lăsară lumea să vorbească, până i se va face gura cât șura, ziceau ele, mai ales că toată iarna, pe la □ezători avură timp berechet. Fusele se învârteau iar gurile le mergeau fără pauză. Satul era întors și pe față și pe dos, se mai punea de câte o nuntă, nai aminteau că una a născut de fată mare, dar Georgiana și George, chiar dacă nu erau în sat, era subiectul predilect.

Subiectul era ca nu cumva, săraca fată să aducă vreun monstru pe fața pământului. Teama le era dată de conferințele profesorului despre genetică. Discuții erau și mai în toi, după ce în turma lui Ghiță a apărut în primăvară, în postul Paștelui, un miel cu cinci picioare. În vară însă li s-a închis gura. George, băiatul lui Ghiță Coșarcă, în acte, și Georgiana, soția lui și fata lui George Căuș, în acte, veniră acasă cu un dolofan de băiețel și o mândrețe de fetiță.

- Totul e bine când se termină cu bine filosofă domnul învățător George Căuș. Căzură de acord și aprobare în unanimitate această sintagmă și Ghiță, și Ilinca, și Catrina. Ce aventuri de-amore or fi având în continuare? Se presupunem că le-a venit mintea la cap. Dar mai ști, la bătrânețe oamenii dau în mintea copiilor.

Vă mai aduceți aminte de începutul povestirii, când spuneam că George, juniorul, a vrut să vadă ce are Georgiana în chiloți iar Georgiana a fost de asemenea curioasă să vadă ce ascunde George, juniorul, în chiloți. De-ale copilărie valuri.

*- E un mototol, își zise ea în gând.
De geaba este student.
Hormoni din ea începură însă să fie
însoțiți și de sentimente,
erau germeii dragostei.*

Trei Ilene

Se copsese cireșele și se terminase școala. Pentru Iliuță acest eveniment se petrecea pentru a patra oară. După serbarea de sfârșit de an din ziua de Sfântul Petru, când primi o coroniță din flori de câmp, lui Iliuță i se hotărî destinul să învețe mai departe. Începuse o boală a învățării de carte, țăranii gândind că odraslele lor nu mai trebuie să mai rămână la coada sapei, pentru a trăi mai bine.

- De mâine mergem la pregătire, îi spuse maică-sa, nelăsându-i nicio clipă de odihnă.

Ideea cu preparația a fost a învățătorului lui dar care a zis că n-are timp pentru a o face cu Iliuță, pe perioada vacanței fiind ocupat cu munca câmpului.

- Mergi în satul vecin, la Dâmbul Morii, că este acolo o învățătoare pricepută care se și ocupă cu pregătirea elevilor pentru examene.

Mama lui Iliuță se gândi de la început că cel mai bine ar fi la doamna Orzescu, cu care fusese colegă la școala primară dar voi neapărat să-l consulte și pe învățătorul lui Iliuță, mai ales că el îi spusese să-l dea pe

băiat la școală la oraș. Apoi se aștepta de la el și la ajutor când Iliuță va fi elev la liceu.

De la Gârla Morii, satul lui Iliuță, la Dâmbul Morii, satul doamnei Orzescu, nu era cale lungă, să fi fost, pe de-a dreptul peste câmp un kilometru de mers, dacă nu mai puțin. Câmpul aproape la jumătate era tăiat de o gârlă care punea în mișcare roțile a două mori de porumb, măcinat pe pietre speciale. Până la ieșirea din sat, Iliuță avea de mers pe o uliță cu trei sau patru case, cu curți mari și grădini întinse, uliță ce era străjuită de cireși. De la acest drum și de la acești cireși începe povestea cu necazurile și iubirea lui Iliuță.

Într-o zi, doamna Orzescu îi spuse:

- Măine dimineată am puțină treabă, vreau să merg până în piață. Vino mai târziu, pe la ora zece

Iliuță se bucură. Voi putea dormi mai mult, gândi el.

Bucuria îi fu zădarnică. Maică-sa cum află, a doua zi îl sculă dis-de/dimineată să ducă vaca la cireadă, să o mai scutească pe ea de acest drum sâcâitor. Bietul Iliuță dormi de fapt mai puțin și era și mai obosit căci maică-sa îl mai pusese până la plecarea la doamna Orzescu să mai taie niște frunze de sfeclă la rațe, să mai aducă și niște buruiană la porc. Când se apropie ora plecării, bucuros că scapă de treabă, Iliuță își luă repede traista cu cărți și caiete și plecă la preparații. Mergea în dorul lelei, obosit de muncă și cu gândul la niște exerciții ce trebuia să le rezolve din Culegerea 1001 probleme. trecea pe sub cireșii despre care am amintit la început, când, pleosc, îi cade în cap o crenguță cu cireșe coapte. Privi în sus și la o distanță de doi-trei metri

deasupra capului o zgâtie blondă. Rămase locului privind veverița domestică, dar cei auziră imediat urechile:

- Mamă! țipa fata cât putea cu o voce pițigăiată, un băiat nu-mi dă pace, se uită în sus la mine. Fata stătea crăcănată pe niște crengi încercând să ajungă la o ramură cu mai multe cireșe.

- Derbedeule! Nu-ți este rușine, se rățoi gospodina în mână cu o greblă, venită imediat din curte. Gospodina, nu grebla.

Iliuță își puse tălpile pe spinare și o ținu întruna până la gărlă, fără să se uite dacă îl mai urmărește cineva.

- De ce fugi băiete, îl întrebă un gospodar, doar nu te fugărește nimeni?

Iliuță se opri locului și se întoarse să vadă dacă e adevărat. Nu avea încredere în spusele moșului, așa de mare-i fusese spaima.

La întoarcere trecu cu frică pe uliță, dar văzu că gospodina nu m-ai zise nimic, nu avea grija lui. Poate că crezuse că cine știe ce se întâmplă cu odorul ei. Când fata îi spuse că băiatul se uita să-i vadă păsărica, gospodina zâmbi.

Trecuse o săptămână de la întâmplare. Cireșele erau pe sfârșite. Iliuță uitase de țipetele fetei și de fugă și trecea indiferent pe ulița cu cireși.

- Cucu!

Iliuță ridică capul și când văzu pe zgâtia de fată, mai, mai să fugă. Ce îl opri? Fata din cireș îi zâmbi.

- Vrei cireșe? îl întrebă ea.

- Dacă-mi dai, îi răspunse Iliuță.

Ileni□a, a□a o chema pe fată, îi aruncă o crengu□ă cu fructe coapte. Iliu□ă le mâncă cu poftă □i

privi din nou în sus. Cucu zise fata din nou, desfăcându-și și strângând repede picioarele.

- Ai văzut păsărica? îl întrebă fata din nou.

- Care păsărică? o întrebă Iliuță, curios.

Păsărica! exclamă fata. N-o vezi? Și iarăși își desfăcu și lipi repede picioarele.

Iliuță nu știa de păsărică dar de unde știa Ilenuța.

De la maică-sa. In după masa cu întâmplarea cu Iliuță, maică-sa a luat-o la Gârla Morii la spălat niște pânză. Ilenuța s-a scăldat așa cum se scaldă toți copiii la țară, în pielea goală. Numai că trec pe acolo niște băieți, tot cam de seama lui Iliuță, care mergeau tot la scăldat. Maică-sa, femeie grijulie a strigat la ea.

- Ascundeți păsărica să n-o vadă băieții.

De acasă, din familie, dacă e să vorbim cu un termen mai elevat. maică-sa de câte ori îi făcea baie îi spăla cu grijă și sexul. Atunci ea îi spunea:

Să ai grijă de păsărică ca de ochii din cap. Mai ales când ai să fii mare. E tot ce ai mai bun..

- Și tu ai păsărică? o întrebă odată fata.

- Desigur, îi răspunse maică-sa și am dat-o în grija lui taică-tu. Și tu va trebui s-o dai în grija cuiva.

Ilenuța, deși trecuse abia în clasa patra, după întâmplarea cu Iliuță, se gândi că ar fi bine să-și dea păsărica în grija unui băiat. Găsi că Iliuță este cel mai nimerit, mai ales că tot i-a văzut-o, credea ea.

Iliuță, cu gândul la păsărica pe care n-o văzuse și era curios cum ar arăta, dar cu gura plină de cireșe nu mai zăbovi sub cireș, plecă repede la preparat. Problemele de matematică și ortografie erau mai importante decât păsărica pe care Ilenuța i-o arătase și

el nu o văzuse. Ilenuța coborî din cireș moartă de ciudă că Iliuță nu știe ce este o păsărică și se gândi că va trebui s-o arate la un alt băiat care s-o ia în paza lui.

Ce se făcu, ce nu se făcu, Iliuță și Ilenuța nu-și mai vorbiră mulți ani, când păsărica Ilenuței căpătase aripi și zbură din creangă-n creangă iar Iliuță nu mai căuta păsărici pe cer, ci pe pământ.

* * *

- Îți fac cunoștință cu colega mea...

- Ne cunoaștem, îi răspunse Iliuță prietenului său Ghiță Aioanei. Locuim pe aceeași cracă, suntem din același sat.

Ilenuța se înroși, deși de când terminase școala și era învățătoare păsărica-i zburase prin mulți copaci.

- Suntem consăteni, zise și ea, întărind cele spuse de Iliuță.

- Atunci e foarte bine, ai cu cine merge acasă. Am încredere în tine. Speri să nu-mi suflă logodnica.

- Felicitări! Spuse Iliuță. Ai făcut o alegere bună. Sper să vin și la nunta voastră dacă o faceți în vara asta și n-o s-o amânați.

- Sigur că o să te invităm. Ca prieten al lui și consătean cu mine, vei fi cavalier de onoare.

După ce îi reaminti să nu-i sufle logodnica și să aibă grijă de ea, Ghiță Aioanei luă cursa lui Fărcășanu cel ducea pe Valea Muntelui iar Iliuță și Ilenuța luară Cursa RATA a lui Iliaie, care mergea în sens invers, în aval pe Valea Bistriței. Deodată deveniră emoționați. Își găseau cu greu cuvintele și cei 15 kilometri parcurși cu mașina deveniră obositori. Coborâră transpirați și bucuroși din autobuzul etuvă. Din stație, după câțiva zeci de metri părăsiră drumul

principal și o apucară pe scurtătura pe care Iliușă mergea la pregătire. Ajunși la gârlă, se răcoriră în apa rece, ascunsă sub răchite și stufări. Ilenuța își scoase sandalele și cu ele în mâna stângă iar cu dreapta ținându-și rochia deasupra genunchilor, porni în sus pe firul apei. Iliușă o însoțea pe cărarea paralelă.

- Să nu te îneci, îi zise Iliușă.

- Unde? Îl întrebă Ilenuța.

Mai sus este o bulboană unde mă scăldam cu ani în urmă.

- N-ar fi rău dacă aş găsi un loc de scăldat, răspunse Ilenuța. Mai bine ține-mi sandalele că măncurcă

Le aruncă pe mal. Își prinse rochia cu ambele mâni și o ridică mult deasupra genunchilor, dezvelindu-și coapse albe de culoarea laptelui. Apa devenise mai adâncă. Ilenuța ezită să mai înainteze. Pulpele albe i se reflectau în apa lină.

- De ce stai? Ți-i frică? o întrebă Iliușă.

- Nu... Mi se îneacă...

- Ce se îneacă? fu curios Iliușă.

După o scurtă pauză Ilenuța ridicându-și fusta mai sus, dezgolindu-și niște chiloți de mătase cu danteluță, îi răspunse.

- Păsărica.

- Care păsărică! Nu văd niciuna.

- Iar nu știi sau te faci că nu știi. Chiar vrei să ți-o arăt? Zău că ești prost. Te pomenești că n-ai văzut nicio păsărică.

Iliușă, chiar nu știa despre ce vorbea Ilenuța. La rugămintea ei, îi întinse mâna să o scoată din apă. O prinse cu nădejde. Ilenuța își ridică piciorul pe un mal

mai abrupt, dezvelindu-și din nou coapsele albe și din smucitura lui Iliuță fu alături de el. Ar fi vrut să fie prinsă-n brațe dar nu i se realiză dorința.

- E un mototol, își zise ea în gând. De geaba este student. Hormoni din ea începură însă să fie însoțiți și de sentimente, erau germenii dragostei.

Până atunci se culcase cu mai mulți bărbați numai din rațiuni fiziologice. Nu conta dacă erau căsătoriți sau nu, mascul trebuia să fie. Dragostea pentru ea era o boală.

- Venim mâine la scăldat? își continuă ea gândurile începute mai înainte, acum spuse cu voce tare.

- Este o idee bună. Dar unde?

- Aici. Nu ai spus tu că te scăldai mai sus.

- Am să vin, i-a promis Iliuță

Trecură pe la casa ei. În cireșii de pe marginea ulii ei fructele erau în pârg. Iliuță, involuntar, privi la ele.

- Am să-ți culeg și niște cireșe, îi promise Ilenuța. Rămâne așa cum am zis. Ne vedem la gărlă, stabili tot ea.

A doua zi, Iliuță plecă la timpul stabilit. La București în anul de facultate petrecut învăță că un lucru important în viață este să fii punctual. Este o dovadă de respect, de civilizație. Mergea purtând gânduri neclare pe sub cireșii de pe ulița ce mărginea casa și grădina Ilenuței.

- Cucu! Auzi el glas, în același cireș care-i dădu bătaie de cap în copilărie. Privi în sus dar nu văzu pe nimeni

Cucu! Se auzi din nou vocea.

- Chiar nu mă vezi?

- A, tu ești. Ce te-ai urcat așa sus.

- Să-ți culeg cireșe. Ține! Și-i aruncă un buchet de crenguțe pline cu fructe. Apoi, începu să coboare, trecând de pe creangă pe creangă fără a se stânjeni câtuși de puțin că-și arăta coapsele goale.

- Nici acum nu vezi păsărică? îl întrebă Ilenuța pe Iliuță.

- Ce tot vorbești de păsărică? o întrebă Iliuță.

Ilenuța se dezumflă complet. Urcase în cireș anume să-i ațâțe simțurile când o va privi cum coboară încet de pe o creangă pe alta, fără a purta pe dedesubt chiloți. Nici când îl rugă să o ajute să coboare și Iliuță o prinse în brațe și rămase goala mai bine de jumătate nu-i schimbă indiferența. Se gândi chiar să nu mai meargă la scăldat. Totuși...

Plecară spre gârlă pe drumul cu iarbă prin câmpul plin de verdeață. Nu departe se proiecta gârla prin □irul □erpuitor de răchite, lozii □i stufări□. La coturi erau bulboane mai adânci. Iliu□ă □i Ilenu□a căutară un loc bătut de soare, cu prundiș dar și mai departe de drum, ferit de ochii oamenilor pentru a nu intra în gura satului. Găsiră un mic luminiș cu o salcie mai mare unde se putea sta la umbră și cu mult stufăriș împrejur, printre care gârla se strecura agale. Apa nu se ridica mai sus de brâu iar în limpezimea ei razele soarelui pătrundeau până la nisipul fin de pe fund. Era o oază fără adiere de vânt, adăpostită și de câteva ridicături, un loc parcă creat anume pentru fapte ancestrale. Sosirea lor zburătăciră niște rațe sălbatice.

- E bine aici? o întrebă Iliuță.

- Cred că da. Ba e chiar foarte bine.

- Atunci, scaldă-te

- Tu nu intri în apă?
- E prea mică, motivă Iliuță. M-am obișnuit cu apele mai adânci unde pot să înot.
- Întoarce-te cu spatele, atunci, ca să mă dezbrac și să intru în apă.

- Doar nu te scalzi în costumul Evei?

- Te-am rugat să te întorci cu spatele.

Iliuță o ascultă. Ilenuța se dezbracă și intră în gărlă. Se așeză în fund. Apa îi ajungea până la bărbie. Apoi se relaxă pe spate.

- E gata. Poți să te întorci, îl anunță Ilenuța.

- E așa de adâncă? Ai grijă să nu te îneci, o sfătui Iliuță, deși-i vedea trupul la o palmă sub suprafața apei.

Ilenuța era frumoasă. Apa îi dădea un farmec aparte. Sâniii voinici, plini, obosiți de frământările anterioare și eliberați din sutienul strâns se ridicau maiestuos spre suprafața apei căpătând forme rotunde ca la fetele fără de prihană. Sfârcurile maronii zgâriau luciul apei, părul, culoare lanului de grâu în pârgă, curgea încet cu apa domoală. Coapsele puțin desfăcute lăsau ochilor toată feminitatea înconjurată de păr roșu și creț, de un triunghi echilateral perfect. Toată priveliștea era totuși puțin estompată de stratul de apă ce căpăta valuri mici făcute cu mâinile de Ilenuța pentru a-și menține poziția orizontală.

După întoarcerea, cu o zi înainte, de la oraș maică-sa îl avertiză pe Iliuță să nu cadă cumva în mrejele Ilenuței.

- Este o podoabă, îi spuse ea. A fost după vin la Panciu cu mai mulți bărbați. A stat vreo trei zile și a plătit prețul cel mai mic pe chilul de vin. De la gară, unul

din bărbați, cu copii de-o seamă cu ea, i-a cărat damigenele. Vezi să nu pună mâna pe tine. A mai încercat cu băiatul lui David. Fiindcă părinții nu l-au lăsat să o ia în căsătorie, bietul de el stă la Socola, după ce a încercat să se spânzure.

Cu toate cele spuse de maică-sa, Iliuță abia își stăpânea hormonii. Înțelegându-i simțurile Ilenuța începu jocul.

- Cucu!

- Iar zboară vreo păsărică? se interesă Iliuță.

Nu zboară, ci înoată spuse Ilenuța, și se ridică cât putu deasupra apei.

În simțurile lui Iliuță paharul se revărsă. Chiar dacă maică-sa ar fi fost lângă el și l-ar fi tras de mână el tot ar fi intrat în apă după Ilenuța. Își dădu pantalonii și cămașa jos și rămas în niște chiloți de sport destul de scurți, intră în apă.

- Ce mare e ! se miră Ilenuța. Doamne , cu ce te-a blagoslovit Dumnezeu!

Încălzit, Iliuță nu-și dădu seama că bărbăția îi ieșise pe cracul chiloților iar el pășea falnic spre Ilenuța. Se înroși și se întoarse cu spatele, de rușine.

- De ce te întorci? Așa te vreau. Vino și dă-mi mâna să mă ridic.

Ilenuța își încolăci mâinile în jurul gâtului, sufocându-l cu o sărutare pătimașă. Iliuță cu palmele pe fesele ei rotunde o îndesa instinctiv spre el. Trecuse prea mult timp de încălzire și Ilenuța simți pe burtă jetul cald, lipicios. Fu o noutate pentru ea. Până atunci avu de a face doar cu bărbați experimentați ce o posedară metodic, fără eșecuri. Curiozitatea o duse cu ochii spre organul lui Iliuță. Sacadat zvâcnea și arunca jeturi de

spermă ce se lipeau de pulpele ei. Nu încercă să se ferească, din contra nu-l lăsă nici pe Iliuță să se întoarcă.

- Din asta suntem făcuți noi? îl întrebă Ilenuța pe Iliuță.

- Și din ăștia, îi răspunse el, roș tot la față, jenat de situație

- De ce și din ăștia? veni întrebarea ei.

- N-ai învățat la școală... Pe burta ta ai mii de viețuitoare mici. Le mai trebuie însă o iubită, un ovul

- Și unde se găsește ?

- Chiar n-ai învățat la școală despre înmulțirea mamiferelor.

- Ba da, dar aveam un profesor care nu prea ne-a explicat exact.

- Poate vroia să facă practică, insinuă Iliuță.

- Avea el fetele lui care luau note de zece.

- Și tu nu luai note bune?

- Era cam bătrân. Dar să mă spăl că m-a cam luat frigul în apă. Va trebui să înec viețuitoarele tale. Sper să mai ai. Unde le ții?

Văzând cât este de „interesată”, Ionuț îi răspunse fără jenă.

- Aici! Și-i arată testiculele.

Ilenuța i le luă în palmă, cântărindu-le. Apoi mâna îi alunecă pe membru. Pentru Iliuță fu prea de tot îndrăzneala Ilenuței. Simțurile îl trădară din nou. Bărbăția îi intră în erecție, mândră cum nu mai văzu Ilenuța care începu să tremure toată. Merseră pe mmal.

- Haide! Ce mai aștepți?

Între sfaturile maică-si și instinct, Iliuță căzu pradă instinctului. Se repezi ca o brută peste Ilenuța.

- Stai să te ajut eu.

Simți apoi o a doua dezvirginare.

- Te-a făcut maică-ta în șură și voinic și mare-n... zise ea o zicătoare populară trivială.

Iliuță nu auzi nimic. Ilenuța avea să smulgă smocuri de iarbă de vreo trei ori, până când Iliuță căzu alături de ea, obosit ca după o alergare la maraton. Îl sărută lung, și deși mulțumită încercă să-i reînvie simțurile. Fu zădarnic. Iliuță se ridică, se întoarse cu spatele și se duse să se îmbrace.

- Așteaptă-mă, strigă Ilenuța. Doar am venit împreună.

- Bine, dar îmbracă-te mai repede!

Luat la braț, Iliuță mergea indiferent, ca de unul singur. Gândurile îi alunecară la tribulațiile vieții. În aceeași vară, la despărțirea de o altă Ileană, îi spuse că numai pe ea o va iubi veșnic.

- Să te cred? îl întrebă ea.

Iliuță îi răspunse cu o nouă declarație de dragoste, însoțită cu un sărut pe gură pe care-l simți altfel decât cele de mai înainte. Ileana îi prinse buzele și parcă îi lua răsuflarea. Aceasta se întâmpla în Gara de Nord. El se uită lung după acceleratul ce pleca spre Craiova. După câteva ore urca și el în trenul de Moldova. Nu trecuse nicio săptămână de atunci.

Ilenuța îl ținea strâns de braț. Încă nu se îndepărtase de gârlă, când îl trase spre un loc mai ferit, sub o salcie.

- Unde vrei să mergi? o întrebă Iliuță.

- Să-ți mai dau o dată. Hai!

Iliuță se desprinse brutal de ea și plecă spre casă. În urma lui venea Ilenuța, pleoștită ca după o mare dezamăgire.

* * *

- Unde ai fost? Te-a căutat poștașul. A trebuit să pun degetul pentru tine. Te-am dat la școală ca să nu mai fii în situația mea. Ai un plic. A zis Ion Vrânceanu că este de la o Ileană de la Craiova. Dar ce ai la gât? Ai fost cu podoaba aia. Te-a mușcat de gât. Ești tot numai semne. Nu ți-am spus să nu umbli cu ea. Este o cățea. O puiță. Nu te-ai bătut cu alții de la ea. Nu ți-am spus că al lui David e la Socola din cauza ei. Era și el învățător. Acolo, la școală n-ai găsit nicio fată ca lumea.

Iliuță nu mai zise nimic. Cum să-i explice el maică-si ce s-a întâmplat, că n-a vrut dar ea l-a atras, că l-a sedus. Luă scrisoarea și se duse în livadă să o citească în liniște, netracasat de vorbele maică-si.

- *Abia am ajuns acasă și-mi este dor de tine. Încerc să mă refac după examene și mâncarea de la cantină. De-ar trece vacanța cât mai repede să fim din nou în Capitală. Ce să-ți scriu? E plictisitor la țară. Mai citesc dar sunt sătulă de cărți. Trebuie mai întâi să mă dezintoxic de cursurile profesorilor. Mai încolo poate voi avea și gust de citit, voi avea și despre ce să-ți scriu mai mult. Ți-am scris doar ca să-ți spun că te iubesc, te iubesc, să ții minte când vei întâlni vreo fată că nu trebuie să-mi ia locul în sufletul tău. Dacă se va întâmpla asta să știi că am să mor. Nici chiar așa, că am să mă omor, dar aș fi tare supărată. N-aș mai iubi pe nimeni. Ești prima mea dragoste și vei fi și ultima.*

Te sărut dulce,

Elena

Iliuță se întoarse în casă să-și ia o foaie de hârtie și stilou ca să-i răspundă. Gândurile nu i se adunau. Aventura cu Ileana îi zăpăcise sentimentele.

Reuși să înjghebe câteva rânduri. O asigură că o iubește, că o iubește numai pe ea, îi spuse că n-are timp să se plictisească că are niște prieteni cu care merge la baie la gărla despre care i-a spus că mergea la scăldat când era mic. Scoase un plic de culoare roz, scrise cu atenție adresa și plecă spre oficiul poștal din satul vecin, centru de comună, pentru a lua timbru și a pune plicul în cutia poștală.

- Unde te duci? îl întrebă Ilenuța, care stătea pe banca de la poartă.

- La poștă să pun un plic, răspunse sincer Iliuță.

- Merg și eu. Mă iei?

- Doar nu te duc în spate.

- Mamă! mă duc cu Iliuță până la poștă.

- Bine! Dar să vii la timp, îi răspunse maică-sa.

- Nicio grijă, fu răspunsul Ilenuței.

Apoi se adresă lui Iliuță:

- Mergem pe scurtătură?

- Pe unde vrei.

Ilenuța îl luă de braț, și o apucară pe ulița ce dădea în câmp. Ileana lui - Strehie, mama Ilenuței, îi privi din urmă și-și făcu cruce. Doamne ajută, zise ea. Când ajunse la gărlă Iliuță o luă pe cărarea cunoscută, în susul apei.

- Nu mai mergi la Poștă? îl întrebă Ilenuța.

- Este timp, îi răspunse Iliuță.

La primul loc cu păpuriș mai des, o trase spre el și începu să o sărute, mâinile frământându-i mai întâi sânii, apoi fesele, căutând să-i ridice fusta în sus.

Deși se simțea bine, Ilenuța îl rugă să stea puțin, că nu pleacă, să găsească un loc potrivit. Pentru Iliuță nu exista răbdare și o împinse peste niște smocuri

de iarbă și se lăsă peste ea. Cu ajutorul Ilenuței reuși să o pozeze, dar graba strică treaba. În câteva minute termină și căzu rușinat lângă fată.

- Dacă te grăbești, îl dojeni Ilenuța, vădit nemulțumită și ea de nereușită. Acum stai cuminte. Așa-i că mai... pe mine prima dată, spuse ea vulgar.

Iliu□ă bâigui ceva de când era la liceu prin clasa □asea, o aventură cu o colegă □i care-l făcu să fie neîncrezător.

- De regulă băieții învață pe fete, dar nu-i nimic. Mai așteaptă puțin și va fi mai bine ca la prânz. Ilenuța îi vorbea trivial așa cum o învățase profesorul de sport și rezultatele nu se așteptară. Iliuță o strânse tare de umeri și o trase spre el. Ilenuța își încolăci picioarele în jurul lui și începu să se miște ca în zilele bune. Actul dură minute înșir, cu repetări de gemete și țipete din partea Ilenuței. Iliuță răsufla din greu și în final căzu flească cu capul în iarbă.

- Ce faci? Dormi? se interesă Ilenuța. Ridică-te să mergem la poștă, dar Iliuță nu se dădu dus. Ai dat de gustul... îi spuse Ilenuța. Încearcă dacă te mai țin puterile. Iliu□ă mai avu încă destulă for□ă.

Se lăsase deja seara.

- Unde □i-i scrisoarea? îl întrebă Ilenuța.

- De ce vrei să știi?

- Ai scris la vreo fată? se interesă Ilenuța.

- Eu te-am întrebat cu cine te-ai..., vorbi trivial

Iliuță.

- Voiam doar să știu.

- Uite, nu mai ști, și Iliuță aruncă scrisoare în

gârlă.

- Atunci să mergem acasă. E de-ajuns pentru azi. Mai sunt zile. Avem timp să ne mai scaldăm.

- Numai să ne scaldăm?

- Și să ne... spuse Ilenuța, tot trivial, ce au să facă.

În această atmosferă plină de promisiuni erotice pleacă spre casă, ca doi vechi amanți.

* * *

- Ai trimis scrisoare fetei? îl întrebă maică-sa pe Iliuță.

- De ce mă întrebi? îi răspunde Iliuța, puțin enervat de întrebare.

- Fiindcă așa trebuie. Ca să te țin la liceu am muncit nu numai eu, ci și surorile tale. N-aș vrea ca la sfârșit să ne faci de rușine încurcându-te cu o haimana. O știe tot satul.

- Ce știe satul? o întrebă oarecum impertinent Iliuța pe maică-sa.

Apoi continuă.

- Ce mă interesează pe mine satul.

La aceste cuvinte, maică-sa deveni și mai aprigă.

- Să nu cumva să te văd cu ea pe aici că îi rup picioarele.

Văzând-o pe maică-sa atât de îngrijorată, Iliuță ar fi vrut s-o împace dar nu știa cum să-i spună că o folosește doar pentru a se culca cu ea. Îi spuse că nu are gând de însurătoare, că are de terminat facultatea și dacă vorbește cu ea nu-i nicio nenorocire. Până la urmă maică-sa se domoli, înțelese că Iliuța este deja băiat mare și dacă se culcă cu Ilenuța nu înseamnă că o și iubește, că trebuie să se însoare cu ea. Dar dacă rămâne

gravidă, se gândi ea iar întreruperile sarcinilor sunt interzise. Dar poate rămâne anume ca să se lege de gâtul lui Iliuță. Grijiile ei erau mari. Dar nu știa cum să îi spună să se ferească să nu pățească asemenea necaz. Se duse la o rudă la oraș, un avocat, și îi spuse necazul.

- Nu te teme îi spuse acesta. Dacă este o podoabă și umblă cu mai mulți bărbați nu are cum se lega de copul lui. Găsim noi martori ca să arătăm că nu Iliuță este vinovat. Mai rău ar fi dacă ar fi fost fată mare și tu nu-ai vrea să se căsătorească cu ea. Așa că, lasă-l să se distreze și el, e chiar bine ce face. Ce vrei să se îmbolnăvească? E chiar recomandabil să se mai culce din când în când cu câte o femeie. Mai trimite-l pe la mine ca să vorbesc și eu cu el.

Avocatul era un burlac trecut de treizeci și cinci de ani și umbla de-a înșurătoare. Mama lui Iliuță chiar vru să-l colăcească cu o fostă profesoară care-l preparase pe ficioru-său dar nu reuși.

- Unde te grăbești așa tare? îl interpelă Ilenuța pe Iliuță, în ziua de Sfântu' Petru.

- La gară, îi răspunse sincer Iliuță.

- Mergi la târg?

- Da.

- Merg și eu. Ne mai plimbăm puțin prin parc. Mergem și la un film, îi propuse Ilenuța.

Fără să fie încântat de însoțire, Iliuță acceptă. Când Iliuță îi spuse că are de mers la o rudă, Ilenuța se ținu scai de el. Iliuță n-avu ce face și merse cu ea la avocatul Ungurescu. Îl găsiră acasă, pregătindu-și de mâncare.

- Sunteți orășeancă, domnișoară, o întrebă el pe Ilenuța, deși după cum arăta și cum i-o prezentase mama lui Iliuță, își dădu seama cine este.

- Nu, răspunse ea fără ezitare și fără pic de emoții. Suntem consăteni și prieteni. Dar de ce vă faceți dumneavoastră mâncarea? Soția este plecată?

- Sunt burlac, domnișoară. Trebuie să mănânc și eu.

- Mă iertați, dar sunteți un domn destul de bine. De ce nu v-ați căsătorit?

- Nici eu nu știu, răspunse avocatul. Poate nu-l am pe vino-încoace. Sau știu eu ce mai vor femeile. Poate n-am nasul destul de mare. Dar nu cred că acesta este motivul. Uite și Iliuță nu are nasul mare și văd că are o prietenă destul de frumoasă.

Ilenuța știa gluma despre nasul bărbaților, că între el și sexul bărbaților ar fi un raport direct proporțional. Nu se pierdu cu firea, nici nu roși la aluziile avocatului, ci jucă tare.

- Nu cred că aveți dreptate, spuse ea. Iliuță contrazice zicala la care vă referiți.

- Deci i-ați făcut proba, zise avocatul îndemnat de îndrăzneala fetei.

- Puțin. Doar de câteva ori, dar a fost suficient.

Iliuță asista impasibil la discuție, dar când își dădu seama despre ce vorbesc, se făcu ca un rac fiert.

- Să mergem, se adresă el către Ilenuța. Apoi către avocat: A zis mama să mai treceți pe la noi.

- Chiar dacă nu mă invita maică-ta tot treceam pe la voi. Am un client la Gârla Morii.

* * *

Ilenuța fu de acord cu plecarea.

- Chiar voiam și eu să-ți spun ca să mergem.
Am de trecut și pe la o rudă de a mea.

În curte, Ilenuța îl apucă cu ambele mâini de braț pe Iliuță. La ieșirea pe poartă întoarse capul și-i făcu din mână avocatului, zâmbind. La prima întretăiere de străzi, la vre-o trei sute de metri, îi spuse că se duce la o mătușă și că dacă nu rămâne peste noapte la ea, se întâlnesc în gară la trenul de 10.

- Dacă nu ne vedem, ne întâlnim mâine după masă la scăldat. Da! Direct acolo.

Iliuță fu de acord și se lăsă sărutat în plină stradă. Era totuși bucuros că a scăpat de ea. Avea în oraș o fost colegă de liceu și voia să o revadă, fuse o scurtă dragoste pe culoarele școlii.

* * *

Din dosul unui gard, Ilenuța privi cum Iliuță se îndepărtează până nu putea să o mai vadă. Apoi, cu pași repezi făcu cale îtoarsă.

- V-ați întors? o întrebă avocatul. Iliuță unde este?

- Sunt singură. Vreau să vă întreb ceva.

- Consultația la avocat costă bani, o avertiză Ungurescu.

- Numai bani? îi răspunse Ilenuță

- Atunci să intrăm în casă să văd despre ce este vorba.

Ilenuța păși cu multă siguranță. Se adresă avocatului.

- Un pahar cu apă, dacă vreți să-mi dați. E tare cald și-și descheie doi nasturi de la bluză, lăsând să se vadă o mare parte din sâni, peste care sufla și-și vântura bluza să-i răcorească.

- Poate vrei o dulceață sau un pahar de vin rece.

- Mai bine un pahar de vin. Prind și ceva putere.

Cu toată experiența lui de om fost pe front, de comandant de campanie, de om care a avut de a face cu rusoaice dar și cu unguroaice, cu destule cliente care au vrut să pună mâna pe el, avocatul deveni suspect. Nu-și dădea seama ce vrea fata din fața lui. Se lăsă în voia sorții, cu gândul că dacă o va avea la pat o va controla să vadă dacă nu este bolnavă. Vinul însă puse repede stăpânire pe ei. În ritmul unei muzici în surdină, cu jaluzele trase și într-un semiîntuneric Ilenuța dansa goală prin fața avocatului, aflat și el în costumul lui Adam. În acea seară, și în toată noaptea Ilenuța avea să afle și alte moduri de a face dragoste nu numai tăvălită în iarbă sau înghesuit într-un colț de pat.

În a treia zi Iliuță îi bătu la poartă. Ieși plictisită.

- Ai zis să te aștept la gărlă, la scăldat. De ce n-ai venit.

- Am rămas la mătușă-mea. Nu se simțea bine și a trebuit să o ajut la niște treburi în casă.

- Nu mergi acum la scăldat? E cald, e frumos...

- Nu pot. Trebuie să merg din nou la târg. Poate mâine, sau poimâine. Acum nici nu pot. Știi, fetele au o perioadă. Cum să-ți spun... sunt la menstruație.

Iliuță se întoarse supărat acasă. Scoase o masă din camera în care dormea și o așeză sub un nuc. Pe o coală de hârtie roz începu să scrie cu cerneală albastră: *Dragă Elena*, dar mâna îi tremura de ciudă. Îl enervă și numele.

- Cine știe ce podoabă o mai fi și asta. În ce baltă s-o fi scăldând și cu cine și eu să-i zic dragă, s-o mai și dezmierd. Mototoli coala de hârtie și se duse în bucătărie și o aruncă pe foc. Luă un caiet de matematică, rupse o filă și scrisese *Ileană*, puse virgulă și sublinie titlul. Nu-i conveni nici aceasta și mototoli din hârtia și o dădu pe foc. Își aprinse o țigară.

- Fumezi? îl întrebă maică-sa, care-i urmărirea neliniștea. De când?

Iliuță aruncă țigara, ieși în livadă, reveni.

- Dacă n-ai ce face, mai bine du-te la târg. Ion Trifan m-a rugat să-i duc niște acte avocatului Ungurescu. Poate mai stai la oraș câteva zile până uiți de podoaba asta din sat. Are niște vecine frumoase și cuminiți. De câte ori m-am dus pe la el m-au întrebat ce faci tu. Te știi de când erai la liceu dar ele erau mici. Acum sunt adevărate domnișoare.

- Să le ia dracul pe toate.

- De ce zici așa? îl întrebă maică-sa.

Iliuță nu-i răspunse. Dădu doar din mână a lehamite.

- Te duci la avocat? continuă maică-sa discuția.

- Bine! Mă duc, dar dă-mi și niște bani de un film.

- O să-ți dea avocatul. Îi faci un serviciu. Trebuia să vină el încoace, dar a zis că nu mai are timp. Poate și-a găsit vreo babă care să-l însoare de nu are timp. Poate îi sunt legate cununiile.

- Belele nu găsește? Sunt destule.

* * *

- Nenea Jorj, strigă Iliuță la poarta avocatului, deschisă fiind. Intră și urcă pe scările de lemn pe

veranda ce înconjură întreaga fațadă a casei cu trei camere. Auzi chicotind, vocea i se părea cunoscută. Pași încet până la colțul unei ferestrei a camerei de unde veneau vorbele, râsul. Se uită atent să nu fie văzut. Ilenuța dansa în pielea goală iar avocatul, gol și el, bătea din palme. Urmă o altă scenă cu Ilenuța întinsă pe masa și avocatul cu capul între picioarele ei. Apoi rolurile se schimbă. Se auzeau doar gemetele avocatului. Lui Iliuță i se făcu greață. Lăsă actele pe verandă și plecă în fugă, închizând cu ură porțile. În centrul târgului întâlnește colegul de serviciu al Ilenuței. Cu banii de drum, intrară la un film indian de dragoste. Nu văzu nici măcar un sărut între îndrăgostiți.

- Aștia nu se sărută? îl întrebă prietenul.

- Altă lume, altă civilizație îi răspunse Iliuță.
Cred că la ei Ilenuța ar muri de ciudă.

- Sunt și acolo destule ca Ilenuța noastră.

- Deci, o cunoști.

- Pe cine?

- Pe Ilenuța.

- Dar cine n-o cunoaște!?

- Atunci, de ce te însori cu ea?

- Nu mă însor, e doar logodnică. Așa știe mama

* * *

Întors acasă, încă din acea seară, Iliuță cultivă alte gânduri. A doua zi se apucă și-i scrise Elenei. Căută din nou hârtie de culoare roz și începu cu un titlu surprinzător și pentru el: *Iubita mea dragă*. Îi spuse că deși este acasă, în familie, viața fără ea n-are farmec, e searbădă. Încheie cu de trei ori te iubesc cum nu a iubit nimeni în lume.

- *Să te cred, îi scrise Elena. Cu cât declarațiile sunt mai înfocate cu atât produci mai multă îndoială. Ceva, nu știu ce, îmi spune că mă minți.*

Iliuță îi răspunse și el laconic și în doi pieri

- *Fă cum crezi. Dacă ți-ai găsit altul, spune-mi. Ceea ce știi e că te iubesc.*

Ileana se jucă din nou cu sentimentele lui.

- *Te pomenești că nu poți dormi din cauza dragostei pentru mine. Uite că eu dorm și dorm foarte bine. După ce mama mă scoate la câmp la muncă toată ziua, dorm dusă. Dacă stai degeaba te apucă urâtul și zici că este dragostea de vină. Munca este un remediu foarte bun împotriva suferințelor îndrăgostiților.*

Iliuță răspunse:

- *Dragostea e dragoste. După tine, numai leneșii iubesc fiindcă n-au ce face, iubesc din plictiseală. Eu te iubesc fiindcă te iubesc, îți simt lipsa. Abia aștept să ne reîntâlnim.*

Primi răspuns:

- *Îndrăgostiții nu așteaptă. Trec peste mări și țări pentru o clipă de iubire.*

Ultimele rânduri, Iliuță le interpretează ca o invitație de a o vizita pe Elena acasă. Nu stătu mult pe gânduri și după o ciondăneală cu maică-sa pe seama banilor, urcă în tren la timp de seară și dimineață era la Pielești. De la gară până-n sat era drum lung. Oamenii mergeau la munca câmpului.

- *Oprește-te cărușă, strigă Elena la taică-su.*

- *De ce? întrebă el.*

Elena nu-i răspunse. Sări sprintenă de lângă taică-su și se duse în fața drumețului.

- *Unde te duci? i se adresă ea.*

Iliuță tresări. Mergea gândind dacă o va găsi acasă sau nu. Dacă nu se va supăra. Dar la câte nu gândea mintea lui de îndrăgostit.

- La tine, răspuse el. Nu mai invitat tu prin scrisoare.

- Eu! se miră Ileana. Ce scrisoare? N-am primit nicio scrisoare de la tine. Chiar mă gândeam să-ți scriu să văd ce mai faci.

Iliuță rămase uimit.

- Uite, am ultima scrisoare la mine.

Ileana o luă și o întoarse pe toate fețele.

- Dar nu-i scrisul meu. Dacă tot ai venit, urcă în căruță.

Iliuță nu știa ce să facă. Dădu să se întoarcă la gară.

- Urcă-n căruță, îl îndemnă Elena din nou. Ne întoarcem repede. Îl ajut pe tata la adunat niște fân și ne întoarcem.

Chior de somn, Iliuță se așeză pe marginea corlatei.

- Mai bine urcă-te în mijlocul căruței, îi zise tatăl Elenei. Să nu te duci jos.

Elena îi întinse un țol pe scândurile de la mijloc și Iliuță își găsi un loc comod.

- Dacă ți-i somn, culcă-te. Până ajungem la ogor, tragi un pui de somn.

Așa se și întâmplă, Iliuță adormi pe drum. La sosire Elena îi aduse apă de izvor să se spele. Se învioră și începură să râdă de cele întâmplate.

- Acum să te văd dacă ești bun de însurătoare, glumi Elena. Știi ce este o greblă sau o pățești ca Iorgu

de la Sadagura? Tot ești tu moldovean de-al lui Alecsandri.

- Îți bați joc de mine, îi reproșă Iliuță. Văd aici o coasă. Cât plățiți ziua de cosit?

- Dacă te pricepi, ți-oi da ceva, îi zise tatăl Elenei. De-un kil de vin.

- Nu beau răspunse, Iliuță.

- Atunci de-un pachet de Carpați.

- Nici nu fumez.

- Atunci, tocmește-te cu Elena.

Iliuță se apropie de ea.

- Să te văd întâi ce poți face și apoi om discuta plata, îi răspunse Elena.

Când taică-su era ocupat cu hrana boilor, Elena îi spuse încet:

- Un sărut, e bun.

- Numai?

- Om vedea noi după cât cosești.

* * *

- Tanti, Lenuța e-acasă? O întrebă Elena pe mătușă-sa, Ileana Cețu.

- S-a dus până la poștă, dar vine îndată, îi răspunse aceasta.

- Mulțumesc, i-a răspuns Elena.

Apoi se adresă lui Iliuță.

- Să mergem spre centrul comunei, poate o întâlnim.

Iliuță strâmbă din nas. Obosit după o noapte de mers cu trenul și de trasul la coasă ar fi vrut să se odihnească.

- Hai că ai să dormi la noapte. Trebuie neapărat să o întâlnesc pe verișoară-mea.

- Fără mine nu se poate? îi răspunse puțin nervos Iliuță. La noapte poate merg din nou cu trenul.

- Tocmai de aceea e bine să o cunoști și pe vară-mea.

- Pentru ce mă rog, trebuie s-o cunosc pe vară-ta. E vreo minune?

- Uite că vine și nu mai este nevoie să mergem mai departe.

- Ce s-a întâmplat, interveni în vorbă și mătușa Elenei. De ce trebuie neapărat s-o întâlnești pe Lenuța.

- O să vă spună ea, îi zise sever Elena.

Ileana Cețu intră în neliniște. Ce să fi făcut fata ei de vară-sa o caută cu băiatul acesta străin și vrea neapărat să vorbească cu ea. Se uită atent la băiat și îi plăcu. Să fie vreo cunoștință de-al Lenuței și a nimerit la vară-sa, gândi ea. Între timp Lenuța ajunsese acasă.

- Ce bine îmi pare că te văd! zise ea către Elena, și se repezi să o sărute.

- Pe el nu-l săruți, îi zise Elena.

Iliuță făcu ochii mari. De ce să-l sărute o fată străină, gândi în sinea lui.

- De ce să-l sărut pe el? răspunse ea, intrigată oarecum.

- Dar nu-l cunoști?

Și Iliuță și Lenuța dădură din cap că nu se cunosc.

- Atunci să vă fac cunoștință. Ea este vara mea Lenuța Cețu, se adresă Elena către Iliuță. El este Iliuță, colegul meu de facultate. Acum vă cunoașteți? Iliuță ridică din umeri, semn că era nelămurit. Lenuța se roși toată. Apoi, Elena se adresă lui Iliuță. Suntem de-o seamă, nu numai verișoare ci și surori de cruce, am fost

botezate în aceeași apă de popa Gheorghe a zis mama. Și eu și ea suntem Elena în acte. Pentru părinți eu sunt Ileana iar ea este Lenuța. Poștașul mai greșește scrisorile. Fata care ți-a răspuns la scrisori este Lenuța, ea te-a invitat să vii la Pielești. Acuma hotărăște-te la cine ai venit: la colega de facultate sau la fata din scrisori?

Iliuță privea când la Elena când la Lenuța. Elena era înaltă, cu ochii verzi și păr castaniu, puțin creț, omorât de bigudiuri și coafeze. Lenuța era puțin mai scurtă, cu doi, trei centimetri, o blondă cu păr lung lăsat în valuri pe umeri ce sclipeau în soarele lăsat spre apus. Era vădit emoționată și sânii se ridicau și coborau sub bluza de mătase. Stătea cu ochii plecați, recunoscându-și vinovăția. Nu era atât de suplă ca Elena, dar orice bărbat amator de dragoste ar fi ales-o pe ea. Avea forme rotunde, mijloc subțire și buze parcă făcute de a fi sărutate. Elena semăna cu o statuie, era dreaptă, rece.

Ileana Cețu, care asistă la toată discuția interveni în vorbă.

- Intrați în ogradă zise ea. De ce să stăm în drum. Lenuța servește-l cu niște dulceață pe băiat. Se vede că e obosit de drum.

- Eu nu intru, zise Elena. Dacă el vrea să rămână, n-are decăt.

Iliuță era vădit în încurcătură. Reuși însă să iasă admirabil din impas. Nu se supără pe Lenuța, ci din potrivă îi mulțumi pentru invitație.

- Poate ne mai scriem, îi spuse el când îi întinse mâna pentru despărțire.

I-a simțit-o caldă, transpirată, tremurând. I-o duse la gură și i-o sărută, privind-o în ochii negri de mure coapte. Elena îl luă ostentativ de braț și plecară.

Iliuță mai întoarce o dată capul și văzu cum Lenuța se uita lung după ei.

* * *

- Unde umbli hoinar? îl întrebă maică-sa, când Iliuță se întoarce acasă.

- Lasă-l nevastă în pace, e destul de mare, doar n-o să te țină pe tine de fustă toată viața. Dacă se duce la aia a lui Strechie, zici că-i curvă, dacă se duce la altele îl întrebi de ce nu stă acasă. Mai dă-i pace băiatului. Parcă aveai 16 ani când te-ai legat de capul meu. Ce crezi că maică-mea nu mai putea de dragul tău. Și nu ți-a zis că ești nu știu cum dacă dormeam la tine în fânărie.

- Da, dar eu nu m-am dus cu bărbați însurați. Te-am iubit pe tine și atât.

- Chiar să cred ? zise bărbatu-su în glumă

- Nu ți-i rușine să vorbești așa.

Iliuță nu luă în seamă cele zise de maică-sa. Se duse în camera sa și dormi dus până a doua zi.

- Scoală-te, strigă maică-sa le el. A venit podoaba aia după tine

Iliuță se frecă la ochi:

- Care podoabă? întrebă el.

- Ilenuța lui Strechie, curva aia.

- Spune-i că nu sânt acasă.

- N-am cum. I-am spus deja să aștepte ca să te trezesc.

- Atunci spune-i că nu vreau s-o văd.

- Nu pot nici asta. Știe că nu o înghit și o să creadă că nu vreau să te scol. Dacă nu vrei să mai vorbești cu ea, du-te și spune-i tu.

- Bine. Atunci spune-i să mai aștepte.

Ilenuța se așează pe banca de la poartă și stătu liniștită. După un sfert de oră apărură și Iliuța.

- Nu prea ești cavaler, te-ai lăsat așteptat cam mult timp, îi impută Ilenuța. Parcă ai fi un prinț.

- Mi-am luat costumul de baie, motivă Iliuța.

- Te-ai pregătit degeaba. Nu mai merg la scăldat. Și chiar dacă aș fi mers, știi că eu nu folosesc costum de baie și băieții cu care mă duc se scaldă tot în pielea goală. Am venit doar să-ți spun că mă mărit și să-ți mulțumesc că mi-ai făcut cunoștința cu mirele.

- Care mire? Se interesă Iliuța.

- Avocatul. Ne căsătorim. Ne vedem poate la nuntă. La revedere.

- Nu te-ai mai dus la scăldat, îl întrebă maică-sa pe Iliuța.

- De unde știi de scăldat? o întrebă Iliuța pe maică-sa.

- Știu și nu trebuie să-ți spun de unde știu. Dar ce a vrut haimanaua de te văd neliniștit.

- Nu sunt deloc neliniștit replică Iliuța. Mai neliniștită ai să fii mata când am să-ți spun ce mi-a spus podoaba, cum îi zici. Când am fost la târg, Ilenuța s-a ținut de mine și am mers împreună la avocatul Ungurescu. Când m-am dus cu actele alea am găsit-o la el. Azi mi-a spus că se căsătorește cu avocatul și mi-a mulțumit că i-am făcut cunoștința cu el. Ei, ce zici de podoaba matală?

- Bine că ai scăpat de ea, îi zise maică-sa.

* * *

Căsătoria Ilenuței dereglă zilele de vacanță ale lui Iliuța. Mergea la târg la film, făcu o vizită lui Ghiță Aioanei, mai ajută pe taică-su la adunat fân. Maică-sa îl

vedea că este neliniștit, că umblă prin livadă fumând și gândea că rău a făcut când i-a spus că Ilenuța era podoabă. Își aduse aminte cât de amator era bărbatu-su de dragoste în primii ani de căsătorie, ba și acum devenea nervos dacă nu-i face mofturile.

Iliuță se apucă de scris scrisori. Pentru a nu mai încurca poștașul adresa, scrise și inițiala tatălui Elenei.

- *A sosit la mine scrisoarea, îi spuse ea. Văd că te plictisești în vacanță. Nu ți-ai găsit nicio mândră pe acolo? Eu aici, din cauza ta m-am certat cu verișoara mea. Nici nu vreau s-o mai văd pentru cele ce a făcut.*

Răspuns:

- *Sunt destule fete și pe aici, dar niciuna nu-i ca tine, o flată Iliuță pe Elena. Abia aștept să se termine vacanța și să ne întâlnim la facultate, să mergem în Cișmigiul dragostei noastre. În toate colțurile scrisorii scrisese cu litere mari: Te iubesc, Te iubesc.*

În aceeași zi se gândi că ce ar fi dacă i-ar scrie și Lenuței o scrisoare.

- *Domnișoara Lenuța, începu el scrisoarea, mi-a făcut o mare plăcere faptul că v-am cunoscut. Imaginea chipului tău cu părul blond și ochii negrii îmi stăruie mereu în minte. Poate odată, când voi fi mai aproape de satul tău, voi avea posibilitatea să te mai văd. Vorba lui Eminescu: O dată și mi-ar fi de-ajuns.*

Sper că voi primi răspuns. Aș fi cel mai fericit om. Cu acest gând îți spun sărut mâinile și-mi imaginez că l simt pe buze parfumul lor natural.

Iliuță.

Iliuță închise plicurile și scrise adresele convins fiind că totul este corect și le puse în aceeași zi la poștă.

Aștepta nerăbdător, mai ales scrisoare de la Lenuța. Răspunsurile sosiră în aceeași zi, destul de repede. Curios o deschise pe cea pe care la expeditor scria Lenuța.

Domnul Iliuță,

Iar a venit scrisoare verișoarei mele, colega dumneavoastră de facultate la mine. De data aceasta nu am mai glumit și m-am dus cu scrisoarea la ea. Nu știu de ce era atât de supărată pe mine. Mi-a smuls plicul din mână și a plecat fără să spună o vorbă.

Cum vă mai petreceți vacanța. Eu am și început serviciul. Ne-a chemat la școală pentru 23 august. M-a pus să mobilizez pioneri pentru a merge la demonstrație la centrul de regiune. E greu fiindcă sunt în primul an de serviciu și toți profesorii bătrâni mă trimit numai pe mine să fac mobilizare și repetiții.

Mă scuzați că vă plictisesc cu treburile mele prozaice, poate verișoara mea se pricepe să scrie mai frumos, mai ales că după câte am dedus vă și iubește.

La revedere, Lenuța

Lui Iliuță mai nu-i mai venea să deschidă celălalt plic. O făcu totuși.

Colega,

Sunt sătul de minciunile mele. O dată și ți-ar fi de-ajuns. Mie îmi este de-ajuns. Așa că adio. Înțelegi: ADIO cu litere mari.

Elena

Iliuță simțea nevoia unei confesiuni. Să-i spună maică-si nu cădea bine. Îl căută pe Ghiță Aioanei, dar nu-l găsi. Era plecat cu elevii într-o tabără. Inconștient se opri la Ilenuța. Prin curte maică-sa făcea curățenie, greblând în urma unor găini ce împrăștiară o

grămadă de gunoi. Când o văzu cu grebla, Iliuță avu sentimentul primei întâlniri cu acea femeie. Ar fi vrut să plece dar fusese văzut și întrebat dacă o caută pe Ilenuța.

- Sper că s-a trezit. Intrați în casă îi spuse femeia.

Ilenuța era încă în pat, sub o plapumă roz.

- Ia loc, îi zise ea după ce îi răspunse la salut.

Iliuță se uită după un scaun.

- Nu acolo. Vino aici pe pat lângă mine. Sper că nu-ți mai este frică.

Ileana Strechie deschise ușa.

- Eu plec până la cooperativă. Până pleci la târg sper să mă întorc. Mai ai ceva nevoie pentru soț.

- Chiar te-ai măritat cu avocatul? o întreabă Iliuță.

- Da.

- Și...

- Nici un și. M-am măritat și gata.

- Nu-i prea bătrân? Peste câțiva ani...

- Dacă n-o să mai poată au să fie alții

Inconștient Iliuță băgă mâna sub plapumă. Pulpele Ilenuței erau fierbinți.

- Vrei? îl întreabă Ilenuța.

Iliuță aruncă plapuma de pe ea.

- Mai încetul, se rugă ea. Nu te grăbi. Lasă-mă pe mine. Și Ilenuța începu să se miște încet, metodic.

Iliuță nu-i mai povesti Ilenuței despre încurcătura cu scrisorile. Nici n-ar fi interesat-o.

- Acum plec la avocatul meu. Desigur ne mai vedem și n-ai să mă refuzi. Sau n-am să te refuz. Căsătoria e doar o convenție. Sper că așa va fi și pentru tine.

* * *

În acel an, cursurile universitare începură la 1 septembrie. A fost una din experiențele nefaste ale modernizării învățământului. Studenții sosiră pe rând la cursuri. Amfiteatre erau aproape goale. Elena sosi după o săptămână. Iliuță fu punctual ca de obicei, așa cum învățase în cei opte ani de acasă și de la învățătorul de la primară care nu întârzia niciodată de la ore și avea aceeași exigență nu numai cu sine însuși ci și cu copii. La liceu a fost altceva. Profesorii mai stăteau de vorbă-n cancelarie, se mai certau sau aveau momente amoroase. În acest timp, în clase elevii aveau vreme pentru a-și copia temele, cei mai studioși, sau de a se bate, de a sări pe bănci...

Cum era cald, era un septembrie vărat, Iliuță și colegii profitau de timp nu numai plimbându-se prin parcuri sau mergând la filme, ci și lucrând noaptea în obor la descărcat camioane cu fructe pentru obținerea unui ban de buzunar, adică pentru un pachet de țigări, un bilet la film sau teatru, la meci. În această atmosferă de activitate intensă, Iliuță uită de Elena, de Ileana și de Lenuta. Nu uita ele de el. Prima a fost Elena, colega de facultate.

- Spuneai că nu mai poți de dorul meu, îi impută ea chiar în prima zi a întâlnirii pe sălile Facultății de Drept, după ce se îmbrățișară și se sărutară.

- Serios, așa era, minți Iliuță. Și tu mi-ai spus că îmi duci lipsa.

- Ți-am dus-o.

- Și te-ai certat cu vară-ta. Parcă pe acolo prin sat pe la voi este unul care face naveta la Craiova. Un profesor...

- Scorpia dracului... Ce ți-a mai spus?

- Mai nimic. Doar că ați fost odată la Craiova și că ea s-a rătăcit de voi. A zis că tu te-ai întors acasă a doua zi. Altceva, mai nimic. Doar că ați jucat odată cărți pe gajuri și tu o făceai pe mofturoasa când ți se dădeau pedepse. Pe profesor nu te fereai să-l săruți în public.

Drept dovadă că nu este supărat de ceea ce a făcut Elena în vacanță, a dat să o sărute.

- Altă dată, îi replică Elena. Acum mai am gustul buzelor profesorului. Nu vreau să îl pierd.

- Atunci rămâi cu el.

- Și tu cu Ileanuța ta cu care te duceai la scădat.

Iliuță rămase crucit. De unde știa Elena de la Pielești de Ileanuța de la Gârla Morii, una din centrul Olteniei, cealaltă din Moldova de Mijloc.

- Ce te uiți așa la mine de parcă aș fi cine știe ce ghicitoare. Mi-a trimis maică-ta un plic în care mă ruga să îți scriu mai des ca nu cumva să te încurci cu o podoabă de la tine din sat. Zicea că face descântece ca să se îndrăgostească băieții de ea și că unul chiar s-a spânzurat din cauza ei. Zii că nu-i adevărat.

Iliuță nu mai zise nimic. Se gândea însă că bine ar fi ca Ileanuța să fie la București, măcar pentru o noapte. Trecuse mai bine de o lună de la momentul din casă și hormonii nu-i dădeau pace. După câteva minute căpătă curaj.

- Ce voiai să stau virgin, să... Era să zică să fiu onanist. Dacă încercam la tine, voiai? Sau poate tu făceai pe nebuna cu mine ca să te...

- Derbedeule! Cum vorbești așa cu mine, răspunse supărată Elena la auzul cuvântului trivial, deși îl auzise de atâtea ori din gura profesorului.

- Da m-am ... vorbi și ea trivial până la urmă.

Suntem chit.

- Atunci dă mâna și hai cu mine.

- Unde?

- La hotel.

- Asta nu se poate.

- De ce?

- Sunt pe roșu.

- Cum pe roșu? întrebă Iliuță, care încă nu aflase despre gluma cu ciclul menstrual al femeilor.

- Avea dreptate maică-ta când mi-a spus să am grijă de tine. Ești încă un novice. Desigur, în probleme de femei. Mai ai de învățat.

* * *

Pe Elena, Iliuță o cunoscuse încă de la examenul de admitere. Numele lor de familie începeau cu aceeași literă, C. La examenul scris, teza la Limba și literatura română, prima probă, Elena stătu în fața lui. Iliuță îi admiră părul blond peste care avea o panglică albă. Subiectul la teză fusese: *Dragoste în poezia lui Eminescu*. Elena începu să scrie fără să mai gândească, să-și facă un plan. Profesorul de la liceu formulă câteva subiecte posibile ce s-ar putea da la examen, printre care și Lirica de dragoste la Eminescu. De fapt el avea informații sigure despre subiectele de la examen, un coleg de-al lui era lector și participă la formularea subiectelor din care se va extrage unul.

Iliuță stătu puțin pe gânduri, își făcu un plan pe ciornă și apoi se apucă să scrie, dar mergea destul de

greu. Nu-i veneau ideile. Elena scrisese deja două pagini A4 când Iliuță abia începuse să scrie.

- Tovarășa, țineți foile mai în fața dumneavoastră, îi zise asistentul ce-i păzea. S-ar putea ca tovarășul din spate, care se inspiră din ceea ce scrieți, să reușească iar dumneavoastră să plângeți când s-or afișa rezultatele.

Elena se uită în spate. Iliuță zâmbi. Elena ar fi vrut să lase foile scrise și mai mult la vedere pentru Iliuță, dar asistentul îi atrase a doua oară atenția și o avertiză că ar putea să o scoată din sală.

La examenul oral de la geografie se nimeriră în aceeași bancă. Iliuță se afla în apele lui. Se pregătise să dea la facultatea de geografie și doar o bursă primită de la Sfatul popular pentru facultatea de filosofie îl făcură să-și schimbe gândurile. Iliuță era fiu de muncitor fruntaș pe șantier, recunoscut pentru rezultatele obținute în producție, un adevărat stahanovist. Partidul avea nevoie de cadre tinere de nădejde și se orientase spre recrutarea de tineri cu origine socială sănătoasă. Asigurat că are bursă, Iliuță renunță la idealul de a fi geograf și să cutreiere lumea și se duse la filosofie. Elena avuse norocul să dea la liceu peste un profesor de geografie surd și trecu clasele mai mult prin suflat, atât la teze cât și la oral. La examenul de admitere când văzu subiectul *Bazinul hidrografic al Siretului se și vedea ca nereușită*. Iliuță înțelese situația colegei și după ce schiță în minte câteva puncte la subiectul său, *Carpații orientali*, scrise pe ciornă despre ce trebuie să vorbească colega, și în timp ce profesorul urmărea un candidat ieșit la hartă i-o transmise Ilenei. Așa se înfiripă prima lui dragoste.

La ieșirea de la examen Iliuță o așteptă, dar Elena nu se îndreaptă către el ci către profesorul cu care venise. Iliuță plecă trist, cu coada-ntre picioare. Dar din august și până-n la 1 octombrie , timpul a trecut repede și Elena avea să-i mulțumească pentru ajutor.

- O nimica toată, spuse Iliuță.

- Ba nu. Dacă nu mă ajutai nu reușeam. Tu văd c-ai obținut o medie destul de mare.

- M-ai ajutat și tu la română, ai fost drăguță.

- Oricum, tot reușeai, ai o medie destul de mare. Un punct, două nu erau mare lucru

De la ajutorul de la examene Elena și Iliuță se ajutau și în timpul anului. Mergeau la bibliotecă împreună, ba își luară cartelă la aceeași cantină, la Matei Voievod, deși Iliuță avea cantina chiar în clădirea căminului. Era o pereche nedespărțită toată ziua, doar noaptea locuiau la cămine diferite. Păreau o pereche potrivită. Despărțirea pentru prima vacanță se făcu în Gara de Nord. Elena veni cu o rochie nouă de culoarea gălbuie ce se armoniza perfect cu culoarea părului Iliuță era cu prietenul lui cel mai bun.

- Așa o prietenă aș vrea să am și eu.

La plecarea trenului își făcură cu mâna până nu se mai văzură. Era și normal. Iliuță îi făcu pe peronul gării prima declarație de dragoste și primul compliment că este o fată frumoasă.

Așa s-a încheiat primul an de studenție, cu toate examenele luate, și aproape un an de dragoste, doar cu strângere de mâni și cu sărutări fugare, doar atingeri efemere de buze fierbinți.

* * *

Discuția de la începutul anului II infiltră în prietenia celor doi neîncrederea. Iliuță își aduse aminte că Elena după examenul de admitere la geografie fusese așteptată de un bărbat mai în vârstă decât orice student întârziat. Elena îl luă tandru de braț și plecă în oraș, mulțumindu-i pentru ajutor doar printr-o privire. Acum făcu legătura cu ceea ce îi scrisese Lenuța. Microbul neîncrederii în fidelitatea ei proliferă cu repeziciune. Nici ea nu se arăta interesată de întâlnirile cu el. Mergeau prin Cișmigiu doar ca doi colegi. În pauzele dintre cursuri căuta anturajul altor colegi cu care fuma țigări scumpe. În mintea lui Iliuță apărură suspiciuni că este întreținută, că părinții ei, chiar dacă erau bogați, nu aveau cu ce să-i susțină asemenea lux.

De aici și până la încercare de a o cunoaște mai bine pe Lenuța, fata care rămase doar învățătoare nu fu decât un pas. Se retrase în sala de lectură a bibliotecii ARLUS, frecventată mai puțin de colegi cu gând de a nu fi deranjat pentru a-i scrie. Mai înainte trecu și pe la Librăria Academiei și îi luă un plic special. Căută mai întâi un titlu. După ezitări și ruperea a trei coli de hârtie reuși să scrie.

Domnișoara Elena,

Știu că în familie, prietenii, cunoștințele îți spun Lenuța. Eu găsesc că cel mai frumos nume este cel pe care-l ai în acte. Ieri la Cinematograful „Patria” am vizionat filmul Războiul din Troia. Elena, eroina din film era frumoasă dar era pe ecran, era film, tu ești reală, ești frumusețe autentică, neprelucrată, așa cum te-a dăruit lumii maică-ta.

La un moment dat Iliuță se opri. I se părură prea gogonate complimentele. Rupse din nou hârtia și se

hotărî să nu-i mai scrie. Plecă la cămin, mergând pe Lipscani în dorul lelei, fără a se feri de trecătorii grăbiți după cumpărături.

- Iliuță se auzi strigat de o voce feminină cunoscută.

Se uită împrejur și o zări pe Elena. Se opri locului așteptând ca ea să vină lângă el.

- O mai cunoști? E domnișoara care ne-a încurcat scrisorile.

- Sigur că o cunosc.

- A venit la București într-o excursie și a trecut și pe la mine. Sângele apă nu se face. A vrut să mă vadă. M-am gândit să trecem și pe la tine. Mergeam la Călărași, la cămin. Eu am treabă. N-ai vrea tu să o plimbi prin Capitală? Să nu se rătăcească. Diseară pleacă înapoi cu trenul de 10.

- Unde vrei să mergi? o întrebă Iliuță pe Lenuța.

Fata ridică din umeri, fapt că îi era indiferent locul pe care trebuia să-l viziteze.

- Să mergem atunci la Herăstrău, în parc îi propuse Iliuță.

Ieșiră din Lipscani prin Victoriei și porniră spre 6 Martie. Coborâră pe bulevardul plin de lume. Ca să nu se piardă, Lenuța îl prinse de braț cu ambele mâni și îl ținu strâns ca o îndrăgostită. Iliuță își făcea loc printre oameni trăgând-o după el. Lenuța ar fi vrut să privească blocurile, vitrinele dar n-avea ce face. Iliuță o trăgea înainte fără să se uite la ea. La Spicul, cumpără două brioșe și două eugenia și plecă repede mai departe. Intră în Cișmigiu pe poarta principală, din fața clădirii Primăriei Capitalei. Simțindu-se în larg se opri.

- Nu ți-i foame? o întrebă el.
- Nu! îi răspunse Lenuța. Am mâncat.
- Unde? se interesă Iliuță.
- În tren.
- Ai venit cu mâncarea de acasă. Ce-ai avut?

Pâine la țest și praz? glumi Iliuță.

Lenuța nu se supără, ba îi dădu un răspuns pe măsură.

- Un boț de mămăligă cu brânză.
- Ca să nu rămână mai prejos, Iliuță o întrebă:
- Dar cobilița unde ai lăsat-o?

Răseră amândoi. Lenuța luă brișoșa și o mănâcă cu poftă, era un produs necunoscut pentru ea.

- Ia-o și pe asta, îi spuse Iliuță. Eu am să mănânc Eugenia. Este cea mai ieftină femeie, glumi el.

Parcă se cunoșteau de când lumea așa începură să comunice. Iliuță o luă de mână și, după ce străbătu mai multe alei și băură apă rece de la izvorul dinspre Calea Plevnei, ieșiră în schitul Măgureanu la tramvaiul 24. Urcară în vagonul din spate și deși erau locuri pe scaune, rămaseră în picioare rezemați de peretele din spatele vagonului.

- Ți-a plăcut Cișmigiul? o întrebă Iliuță.

Lenuța nu-i răspunse. Se lipi de el, luându-l din nou de braț. Iliuță îi simți sânii tari și respirația întretăiată. Privea în sus spre el cu ochi de cărbuni stinși. Gene lungi aproape se împreunau. Sprincenele niște linii arcuite, trase parcă de un pictor. Printre buzele arse se vedeau dinții de un alb de zăpadă. Nu se putu reține și o sărută pe frunte.

- Știi de ce am venit la București? îl întrebă Lenuța.

- De unde să știu eu ce ai în capul acesta de olteancă? îi răspunse Iliuță.

- Te iubesc! îi declară aproape imperceptibil Lenuța. Am simțit acest lucru din prima scrisoare pe care ai scris-o Elenei. Nu se potriveau cuvintele tale cu chipul ei. Așa am simțit și de atunci te iubesc. Dacă te-aș fi întâlnit pe stradă te-aș fi recunoscut. Te-aș fi recunoscut fiindcă te-am visat.

Cu aceste cuvinte ajunseră la stația de la parcul Herăstrău, Abia intrași pe o alee Lenuța se prinse de gâtul lui și-l sărută lung pe gură. Te iubesc, repeta și săruta. Îl săruta și-i repeta că-l iubește. Bărbatul din Iliuță se trezi fără voie. O trase în dosul unui boschet și aproape inconștient o culcă pe un pat de iarbă. Când mâna lui Iliuță urcă pe sub fostă pe coapse în sus, Lenuța sări ca arsă în picioare și se depărtă doi pași înapoi.

- Crezi că sunt un stricată. Dacă aș fi așa nu mai veneam la București. Nu sunt în sat destui care roiesc în jurul meu. Am venit că te iubesc. Dacă mă crezi mai vorbim, dacă nu am plecat.

Era atâta hotărâre în privirile ei încât Iliuță nu scoase nici un cuvânt. Se ridică și veni lângă ea. O luă de mână și se îndreptă spre debarcader.

- Vrei să ne plimbăm cu barca? o întrebă el.

- Nu știu să înot, îi răspunse Lenuța.

- Nu-i nici un pericol. De înotat am să te învăț eu mai târziu. Pe lângă satul meu trece un râu mic, numai bun pentru învățatul înotului.

- Ce să caut eu în sat la tine?

- Ceea ce am să caut și eu în sat la tine.

* * *

Lenuța nu era singură la părinți. Mai avea trei surori, toate măritate.

Peste două săptămâni, Iliuță lăsă facultatea în seama colegilor și tula după Lenuța.

- Băiatul acesta este bun de ceva, o întrebă sora cea mare, cu o diferență de opt ani între ele, venită acasă chemată anume de maică-sa să-și spună părerea despre Iliuță. I se păru cam motoflete,

- De ce să fie bun? îi răspunse ea.

- De dragoste, de ce să fie bun? Are ceva la purtător.

- De unde să știu eu?

- Păi verifică-l. Să nu te trezești mâine că nu ai ce face cu el, și soră-sa îi dădu indicații.

- Bagă-ți mâna în buzunarul de la pantaloni, așa din întâmplare.

Lenuța își ascultă sora.

- Vrei să vezi dacă am bani? Să nu dai peste altceva.

Lenuța nu se lămuri pe deplin dar îi veni în gând să îl verifice a doua zi. Toată noaptea se gândi la acest lucru. Ba îl și visă gol și se trezi speriată. Îi era frică ca visul să nu fie adevărat. Curiozitatea de a-l verifica deveni și mai mare, nu pentru că n-ar avea ce face cu el ci de frică că ar nenoroci-o.

Avea orele după masă. Dimineață intră în camera unde dormea Iliuță. Se strecură în pat lângă el. Fără scrupule îi băgă mâna în chiloți.

- Te joci cu focul, îi zise Iliuță.

- Te iubesc! îi răspunse Lenuța.

- Pe mine s-au pe ea.

Lenuța nu răspunse, continuă cu un sărut înăbușitor dar când Iliuță încercă s-o aducă sub el sări ca arsă, tremurând toată. Ieși pe ușă cu impresia obiectului tare ce zvâcnea în palma ei.

Îl chemă la masă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ea plecă la școală, el rămase acasă cu Ileana Cețu, mama Lenuței. Se plictisea și ieși în grădina din spatele casei într-o livadă cu pruni. Hoinări pe un deal din apropiere. Ileana Cețu îl urmărea ca pe o curiozitate. Nu schimbă un cuvânt cu el. La spusele Lenuței, tăie un pui mai mare și pregăti un borș cu carne. Nu se înserase și Lenuța sosi acasă. Își lăsă clasa în grija unei colege.

* * *

Iliuță, în cele trei ore cât Lenuța stătuse la școală, colindă dealul ce se ridica în spatele casei, plin cu o livadă de pomi. Scuturără ultimele mere și mâncară și câteva prune grase. Lenuța îl găsi întins pe iarbă, privind infinitul. Se așeză lângă el. Îi privi prohabul pantalonilor umflat. Îl mângâie încet și Iliuță îi dădu mâna la o parte.

- Ce dracu, dau numai peste podoabe, își zise el în gând.

Hotărî să fie mai obraznic și o întrebă pe □leau.

- Vrei s-o vezi? o întrebă el și fără a aștepta răspuns își deschise nasturii le prohab.

- Doamne! exclamă Lenuța și puse mâna stângă la ochi. Cu dreapta i-o ținea însă strâns.

- Nu vrei să te... vorbi Iliuță trivial, pe măsura comportării Lenuței.

- Să mergem să stăm la masă îi răspunse Lenuța. Mama a pregătit o friptură de pui. Am adus și

niște vin. O luă înainte prin iarba mică, păscută de vite. Intenționat își mișca șoldurile pline.

- Altă Ilenuță, gândi Iliuță, pășind încet în urma ei.

Sfaturile de la maică-sa îi reveniră în minte. Lenuța era însă prea apetisantă pentru ca hormonii din el să nu o ia razna. Când după masa de seară Lenuța se lipi din nou lângă el, cu mâna știți dumneavoastră ce făcea, doar v-am spus mai înainte, o trase sub el, și nici una nici alta încercă s-o posede. Fu în zădar căci Lenuța știa să se miște și Iliuță cădea mereu alături. Convins că în fața lui are o fecioară, care corespunde principilor lui și ale maică-si despre morala feminină, Iliuță se hotărî să se însoare.

- De ce nu vrei? o întrebă Iliuță.

- Sunt fată mare, îi răspunse Lenuța.

- Și mama a fost fată mare înainte de a se mărita.

- Și eu am să fiu femeii după ce am să mă mărit.

- Cu cine? interveni Iliuță.

- Cu cine mă iubește și m-a cere în căsătorie.

- Dar eu te iubesc, îi declară Iliuță.

- Dar căsătoria?

Iliuță se dădu jos din pat și se așeză în genunchi.

- Vrei să-mi fii soție? o întrebă el

Lenuța dădu din cap afirmativ. Iliuță se ridică și încercă să-i ridice poalele.

- Ce vrei să faci? Se răzvrăti Lenuța și sări din pat.

- Na-i zis că vrei să-mi fii soție? o întrebă iritat Iliuță.

- Vreau să-ți fiu soție dar nu-ți sunt. Acte și apoi.

- N-ai încredere în mine.

- Și mama a zis că n-avut încredere în tata.

A doua zi Iliuță a plecat la București convins fiind că și-a găsit fata ideală, așa cum și-o dorise maică-sa, dar și el, frumoasă și cuminte. Nu conștia însă că se căsătorească cu mai mult hormonii îi dădeau ghes. Dorința de a face dragoste cu Lenuța se transformă în hotărâre de a se căsători cât mai repede.

Nu trecu săptămâna și Iliuță luă iar drumul Craiovei. Avea cu el certificatul de naștere, buletinul de identitate și un inel din argint cu piatră, cumpărat de la noul magazin de bijuterii deschis pe strada Victoriei. Intrase în săptămâna chioară.

- Lenuța e la școală, îi spuse mama fetei.

Nu o așteptă și plecă într-acolo.

- Pe cine căutați? îl întrebă femeia de serviciu.

- Pe Lenuța, răspunse el grăbit

- Pe care din ele, că avem mai multe Ilene.

Iliuță nu știu să-i spună numele de familie. Îl ajută femeia de serviciu.

- Două sunt măritate și au și copii. Una este domnișoara, are vreo cincizeci de ani și una puțin sălbatică, dar tânără și frumoasă. Pe care o căutați?

- Pe sălbatică, îi răspunse Iliuță.

Femeia de serviciu se uită lung la el.

- Mai ieri a mai trecut un băiat pe aici. A zis că îi este logodnic. Matale îi ești rudă?

- Nu, dar unde este?

- Așteaptă puțin.

Femei de serviciu deschise ușa la o clasă fără să intre înăuntru. Iliuță auzi vocea Lenuței.

- Unde este?

Dar nu mai așteptă răspunsul. Deschise mare ușa. În clipa următoare era de gâtul lui, sărutându-l. Femeia de serviciu își făcu cruce. Era pentru a treia oară.

* * *

Mama Lenuței era o femeie credincioasă. În viziunea ei o fată nu putea merge în fața preotului pentru cununie îmbrăcată în alb, simbol al purității. Acest fapt pentru ea era un mare păcat. Așa a educat-o și pe Lenuța. Ori de câte ori vorbea de căsătorie cu ea îi amintea acest lucru. Înainte de cununia civilă ea vedea cununia religioasă. Cuvântul în fața lui Dumnezeu era pentru ea mai puternic decât orice contract făcut la primărie, de multe ori în fața unui bețivan, un mincinos.

De educația tinerilor în acel timp se ocupau organizațiile de tineret comuniste. Pentru acestea, spusele lui Marx despre religie că este opiu pentru popor erau mai presus decât orice altă lege morală. La ședințele de organizație se amintea și versurile lui Eminescu din poezia *Împărat și proletar* că religia este inventată pentru a jefui poporul. Dacă pentru un țăran sau un muncitor părerea organizației de tineret nu conta prea mult, pentru intelectuali era de mare importanță. Învățătorul trebuia să fie model de luptător împotriva obscurantismului. Dacă cumva intelectualul satului mergea la biserică, se cununa cu preot sau își boteza copilul avea destule necazuri. Învățătorul trebuia să fie membru utc dacă era tânăr și trebuia să respecte statutul. O abatere de la această natură te aducea în fața excluderii

din organizație și un exclus politic era exclus și profesional.

Lenuța dacă s-ar fi cununat cu preot s-ar fi aflat în fața unei asemenea situații. Dar nu putea trece peste dorința mamei. Și ea credea că dacă se cunună cu preot va avea o căsnicie bună. Lui Iliuță, care era ateu, aproape prin definiție, în urma unor neazuri din copilărie, când maică-sa îl punea să se închine la culcare și el nu vroia din încăpăținare inexplicabilă, încăpăținare pentru care lua bătaie seara de seară, îi era indiferent dacă în noaptea nopților avea sau nu avea acceptul lui Dumnezeu. Dar și el intră în ecuație, iar dorința soacrei și a Lenuței îl înduplecă să sărute mâna popii și să-și pună pirostiile pe cap.

Totul se făcu incognito. Nu departe de comună, la vreo 5 kilometri într-o margine de deal împădurit se afla mănăstirea *Adormirea sfinților*. Plecară într-o sâmbătă după masă pe jos.

- Ne-a ieșit cu plin, zise mama Lenuței, când o femeie din satul vecin venea cu două găleți pline cu apă de la o fântână și le tăie drumul. Să mergem mai repede adăugă ea apoi, să nu ne prindă noaptea pe drum.

- Mergi înainte și aranjează cu popa că venim și noi, îi spuse Lenuța maică-si

Ileana Ceța mergea ca dusă de vânt. Ieșirea femeii cu gălețile pline cu apă îi fu de bun augur. Starețul un om bătrân îi spuse:

- Foarte bine că ai venit. Numai o căsătorie sfințită de noi și aprobată de Dumnezeu este trainică. Stricațiiăștia de comuniști, ucigă-i-ar toaca, duc lumea la pieire cu ideile lor.

Fără bani, cu doi martori ad-hoc, procesiunea avu loc. Iliuță se lăsă în voia sorții dictată de soacră și Lenuța. La întoarcere Ileana Cețu plutea nu mergea. O luă înainte pe drumul străjuit de brazi. Înainte de a se despărți spuse o vorbă celebră: *De acum puteți face ce vreți.* Poate se gândea la prima ei dragoste. Era logodită și stătea la soacră. Era perioada strânsului fânului. Mama soacră o trimise că mâncare la viitorul ei soț. Pe un pat de fân îi dăruî fetia. Acel moment îl ținea minte și în fiecare an sărbătorea evenimentul în mijlocul naturii. După un asemenea moment a rezultat, credea ea, și Lenuța.

Pe marginea drumului era iarbă înaltă. Până la intrarea în sat mai era încă drum destul. Soarele scăpăta după deal luminând cerul și de acolo venea o lumină difuză. Era o atmosferă poetică, prielnică nu numai poeziei ci și dragostei. Lenuța băgă mâna în buzunarul stâng de la pantalonii lui Iliuță. Se sperie. Credea, spera dar nici chiar așa.

- Iar nu-mi dai pace, îi zise Iliuță. Vrei aici în iarba asta? N-ai auzit ce-a zis maică-ta?

- Să mergem mai repede, îi zise Lenuța. Se întunecă.

Grăbiră pasul, dar nici gând s-o ajungă din urmă pe Ileana Cețu.

- Veniți la masă! îi invită ea pe miri, când aceștia intrară pe poarta curții. V-am pregătit și patul.

Drumul de aproape zece kilometrii le creară poftă de mâncare. Friptura de pui cu cartofi prăjiți, după mâncarea puțină și sălcie de la Cantina Călărași, stimulată de paharul de țuică de coarne specialitatea lui Marin Cețea, tatăl Lenuței, urmat de un pahar de vin din

struguri proprii făcut tot de Marin Cetea, fu pentru Iliuță o masă princiară. Ar fi vrut să se mângâie pe burtă dar îi fu rușine, se temu să nu fie luat drept un mâncău. Îi mulțumi gazdei printr-un *sărut mâna* pentru masă, așa cum învățase de la profesorul Zaharescu la o oră de dirigenție pe tema manierelor elegante.

Lenuța îl conduse în camera din casa de sus să se culce.

- Nu-i rămâi cu mine? o întrebă el.

- Noapte bună! îi răspunse ea.

Noapte bună pe dracu, își zise el în gând mai ales că hormonii iubirii începură să nu-i dea pace. Încercă să o tragă lângă el dar Lenuța se slobozi printr-o mișcare ageră și ieși afară.

Pentru moment, Iliuță se gândi să lase totul baltă și să plece. Noaptea și drumul spre gară îl opriră. Se dezbracă, și deși în cameră era destulă răcoare, rămase în chiloți. Se băgă sub plapuma groasă de mătase cu lenjerie albă. Lenuța își cumpăraseră chiar în vara aceea un pat studio mare de două persoane. Iliuță începu să se bâțâie pe el, încercându-i arcurile. Era aproape să adoarmă legănându-se ca un copil. Ușa se deschise ușor și în prag apăru Lenuța. Era în cămașă de noapte din atlas alb, lungă până la pământ. În semiîntunericul unei lămpi de gaz de 5 lumini dată la minim îi zări părul lung lăsat pe umeri. Sâniile se conturau rotunzi sub greutatea mătăsii. Veni lângă pat, parcă cu frică și se băgă sub plapumă lângă el. Aștepta.

Iliuță îi ridică cămașa încet, dintr-o pornire inconștientă. Îi simți pulpele calde și în sfârșit părul creț, aspru. În clipa următoare Lenuța era sub el, cu picioare încolăcite în jurul lui iar Iliuță sufla din greu.

- Nu te duci la școală, o întrebă dimineată Iliuță.

Lenuța, cu cămașa de noapte ridicată la gât se cuibări lângă pieptul lui. Afară Ileana Cețu închise găinile să nu se audă pic de gălăgie.

Piatra-Neamț
Mai, 2011

CUPRINS

Und' ti duci Marie?	4
Amor rural	16
Ce proaste sântem!	51
S-a împuțit brânza	63
Inocență	71
Serviciul.....	77
Mercedesul porni supărat	82
Dragoste-ncurcată	86
Trei Ilene	116
CUPRINS	165